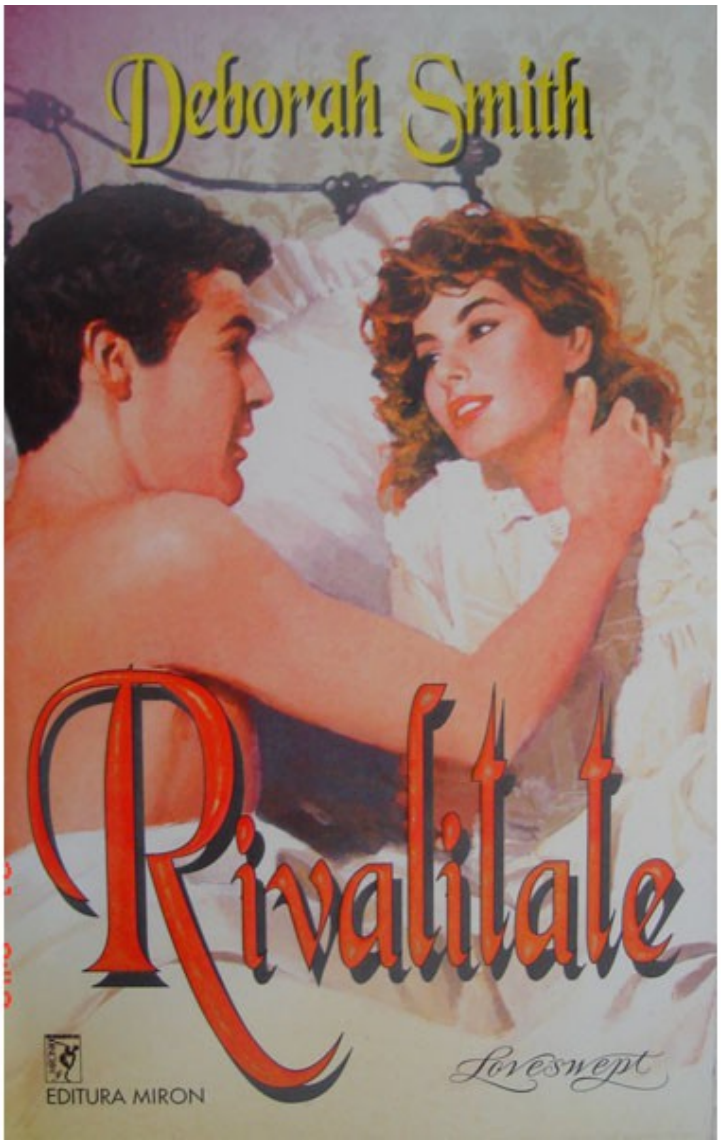

RIVALITATE
DEBORAH SMITH

CAPITOLUL 1

Totul era perfect în lumea lui Douglas Kincaid.În spatele lui,un şir de ferestre magnifice încadrau strălucitoarea panoramă nocturnă a Manhattan-ului.El era proprietarul acelor ferestre,ca şi a celorlalte,identice,care compuneau imaginea impunătoare a celor şaizeci de etaje de deasupra lui.Îi aparţineau,de asemenea, cele cincizeci şi nouă de etaje de sub picioarele sale,încălţate cu pantofi *Gucci*.
De fapt,era proprietarul întregului zgârie-nori,care-fusese botezat,cu obişnuita lipsă de modestie a lui Douglas Kincaid,*Kincaid Place*.Era proprietarul multor altor clădiri,companii şi locuinţe,în toată lumea.Le iubea pe toate.Fie că vindea una,negocia alta sau cumpăra mai multe deodată,întotdeauna,dar absolut

întotdeauna îşi înscria numele pe clădirea sau întreprinderea al cărei proprietar devenea.Până şi bracul auriu,campion al mai multor concursuri canine,care-sta întins la picioarele sale se numea *Mighty Majestic al lui Kincaid*.Deoarece însă Douglas Kincaid se lua în serios mult mai puţin decât credeau despre el publicul şi mass-media,în particular îi spunea câinelui său,Sam.

-Caută,Sam.Adu-mi sticla de whisky *Casner*,spuse el,şi Sam alergă până la barul din lemn lăcuit şi sculptat,aflat într-unul dintre colţurile uriaşei încăperi, unde,ridicându-se pe picioarele dinapoi,apucă în fălcile-i puternice o sticlă de whisky scoţian.Sam se întoarse cu ea la stăpânul său şi mârâi satisfăcut când Douglas îl mângâie pe cap.După ce-şi turnă whisky într-un pahar de cristal, Douglas aşeză sticla pe o măsuţă joasă *Art Deco* alăturată,sorbi din băutură şi suspină de mulţumire.

Afară,zăpada era purtată în vârtejuri deasupra oraşului.În interiorul elegantului său apartament,amenajat în tonuri închise,un sofisticat sistem audio difuza o selecţie atractivă de muzică de jazz.Atmosfera era foarte propice pentru dispoziţia lui meditativă.Noaptea ajunului de Anul Nou era perfectă pentru începerea unei noi aventuri.Sfârşi băutura,îşi frecă mâinile bucurându-se cu anticipaţie şi surâse maliţios.Douglas Kincaid era pregătit să-şi treacă pe numele lui,o nevastă.Se aşeză mai comod în fotoliul confortabil,schiţă un salut comic spre petrecerea ce avea loc în încăperea din cealaltă parte a oglinzii cu transparenţă unidirecţională,prin care privea el,apoi apăsă pe butonul unui telefon interior.

-În regulă,Gert,hai să parcurgem lista.Un oftat exasperat precedă vocea,cu accent franţuzesc,a omului său de încredere.

-Toate sunt nedemne de atenţie,domnule K! El chicoti.

-Trebuie să încep de undeva.Blondele constituie doar repriza întâi.Dă-i drumul,Gert.

-Da,mereu blondele.Sunt cinci,toate.Dacă te uiţi în dreapta acelui Picasso de lângă scări,o s-o vezi pe ducesa de Atworth.Stă de vorbă cu domnul şi doamna Trump.Douglas scrută sala de bal aglomerată prin oglinda care-i camufla ascunzătoarea.În cele din urmă o descoperi pe ducesă,angajată într-o discuţie animată cu prietenii lui,Donald şi Ivana.

-Nu-i rea,îi spuse lui Gert.Însă e prea tânără.

-Cele mai în vârstă sunt mai solicitate.

-Îmi plac provocările.Următoarea?

-Cântăreaţa Platinum.Îţi mai aminteşti că ţi-a trimis acel articol de lenjerie cu autograf? Este aşezată la pianul mare,împreună cu maestrul.

-Hmm.Se pare că ea îl gâdilă în timp ce el mângâie clapele.Am nevoie de o femeie mai discretă şi cu mult mai mult bun-gust în materie de îmbrăcăminte,în actualul sezon,la rochiile de seară se mai poartă accesorii din piele neagră şi monede antice?
-Numai la Hollywood,domnule.
-Următoarea.
-Lângă fântâna arteziană,scuturându-şi scrumul ţigării într-unul din nepreţuitele vase de cristal ale domnului,stă judecătoarea Curţii Supreme a statului,cea care a rezolvat contravenţia de parcare a domnului.El zâmbi.
-Sunt tentat să mă însor cu ea,doar că simt din nou gustul nicotinei.Nu pot să risc acest gen de tentaţie.Următoarea?
-O clipă,domnule K.Fac cercetări.În timp ce aştepta,Douglas lăsă să-i rătăcească privirea pe deasupra mulţimii,bătând nerăbdător în braţul fotoliului.
Deodată,câmpul lui vizual fu blocat complet de lucirea mată a unui veşmânt de mătase verde ce înfăşură un înalt şi voluptuos trup de femeie.Sam mârâi încet.
-Sunt de acord,îi răspunse Douglas.Oglindă lui,transparentă dintr-o singură parte,fusese literalmente obturată de magnificele curbe feminine învăluite într-o rochie mulată,lungă până la podea.Proprietara lor era atât de înaltă şi stătea atât de aproape de acea oglindă,încât putea fi văzută numai de la gât în jos.În lipsa peretelui subţire de sticlă care-i despărţea,Douglas ar fi putut întinde mâna să o atingă,lucru pe care ar fi fost foarte interesat să-l facă.
Ea se aplecă şi se privi în oglindă,înfăţişându-i,fără să ştie,imaginea în prim plan,a unei figuri mature,frumoase,înconjurată de o claie de păr blond,ce părea că tocmai fusese răvăşit de mâinile unui,bărbat.Doi ochi mari,de culoarea chihlimbarului,priveau direct spre el.Ea îşi ţuguie gura voluptuoasă şi fermă totodată,controlându-i contururile rujate cu vârful unei unghii lăcuite.Încreţindu-şi nasul sculptural,îşi trimise un sărut,sărut ce ar fi putut fi adresat şi lui Douglas.Aplecându-se şi mai mult spre oglindă,îşi aranjă rochia pe bust.Douglas fu în măsură să-i admire sânii superbi,abia acoperiţi.Exclamaţia exasperată a lui Gert se făcu auzită în interfon.
-Mon Dieu! Este o exhibiţionistă! Şi-a adus pepenii la piaţă şi i-a pus la vedere.
Douglas se răsturnă în fotoliu,râzând în hohote,fără însă să-şi poată lua ochii de la voinica,frumoasa femeie care-i monopolizase oglinda.Instincte atavice îi răscoleau sângele şi râsul i se stinse când i se tăie respiraţia.
-Cine e? întrebă el repede,fără s-o scape din ochi.
-Hmmm,să vedem...ia să vedem...O putea auzi pe Gert răsfoindu-şi hârtiile de pe birou.Ea scoase o exclamaţie uşoară.N-am nici o fotografie de-a ei,nici date

statistice,nimic.Nu-i pe lista mea! Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? A intrat fără invitaţie!Dar cum,oh,tâmpiţii ăia de la pază!O să-i dau afară pentru asta.Aşa ceva nu s-a mai întâmplat.Oare dormeau toţi?
-Presupun că erau uluiţi,nu adormiţi.Douglas continua să privească admirativ femeia,în vreme ce aceasta îşi trecea vârful limbii peste o pată de ruj de pe buza inferioară.Douglas se aplecă înainte şi îşi puse mâna pe sticla oglinzii,exact în dreptul limbii ce se mişca provocator.O undă aspră de dorinţă îl străbătu,
făcându-l să tremure,încruntându-se în faţa acestei dovezi a puterii ei de atracţie,îşi retrase mâna.Cu siguranţă că era isteaţă,dacă fusese în stare să treacă de unul dintre cele mai bune servicii de pază pe care-l închiriase contra unei sume substanţiale.Probabil că doar se uitase spre ei,cu ochii aceia stranii,de culoare aurie,şi toţi rămăseseră hipnotizaţi.La fel ca el,în acel moment.Era îmbrăcată de o asemenea manieră,încât să stimuleze fanteziile bărbaţilor,dar nu avea nimic ostentativ.Dimpotrivă,fiinţa ei părea învăluită într-o umbră de mister.În jurul gâtului purta un lanţ simplu,din aur.De el atârna o fascinantă bijuterie din aur,de forma unei medalii,care părea foarte veche.Pe medalion era gravată o pereche de berbeci încleştaţi în luptă.Deasupra şi la stânga lor,trona un grifon fioros.Acesta era despărţit de cei doi berbeci de o spadă,dar părea că se distanţează de ei şi prin atitudinea de superioritate pe care o afişa.
-Doriţi să chem paza? întrebă Gert.Domnule? Sunteţi acolo?
Brusc,Douglas îşi dădu seama de efectul hipnotic pe care-l avea asupra lui acţiunea conjugată a ochilor blondei şi a bijuteriei purtată de aceasta,îşi frecă fruntea.
-Nu anunţa paza,Gert.Du-te şi vorbeşte cu ea.Spune-i că aş dori să o invit în biroul meu,la o cupă de şampanie.
-Cum doriţi,domnule K.Douglas acţionă un întrerupător de la pupitrul
telefonului şi oglinda deveni opacă.Închise ochii şi savura,anticipat,
momentul întâlnirii cu acea remarcabilă persoană.Un minut mai târziu,sună telefonul.
-Domnule? Este nerăbdătoare să vă cunoască.Din glasul lui Gert se percepea o notă de dezgust politicos.Dar solicită să viziteze *Parcul Kincaid.*Ce insolenţă!
Douglas râse din nou.Blonda îl studiase atent.Ştia despre parcul său privat de pe acoperişul clădirii.Îi plăcea insistenţa ei de a afla detalii,mai ales că acestea se refereau la el,şi aproba atitudinea ei tranşantă.
-Foarte bine.Îmi pun un palton şi urc chiar acum.Spune-i că va fi frig.Fă-i rost de un mantou,dacă ea nu are ceva călduros de îmbrăcat.
-Da.Se pare că nu prea este obişnuită să se acopere.

Douglas se ridică din fotoliu şi-i făcu semn lui Sam să-l urmeze.
Oriunde ar fi mers în lume,Sam îl însoţea fie că era vorba de o întrevedere de afaceri,un bal de caritate,un meci de box sau o întâlnire cu o femeie frumoasă.
Când Douglas păşi din lift în pădurea plantată pe acoperişul imobilului său,o găsi pe femeia blondă aşteptându-l.Purta o capă de culoarea smaraldului, asortată la rochie,care o învăluia de la umeri până la picioare.Lămpile ascunse în boschete aruncau umbre asupra ei,accentuându-i acel aer misterios.Faţa îi era parţial ascunsă de gluga capei,dar el reuşi să-i observe surâsul plin de promisiuni.Douglas îşi simţi pulsul zvâcnindu-i în cele mai masculine părţi ale anatomiei,simultan însă încercă şi un neobişnuit simţământ de fascinaţie.O rafală de vânt îi mută capa pe trupul statuar.Douglas îşi ridică gulerul de caşmir al paltonului şi,curtenitor,făcu un semn cu mâna spre o cărare din pădurice.
-Vă rog.E mai puţin vânt printre copaci.Ea aprobă din cap,fără să scoată un cuvânt.Din ce în ce mai intrigat,Douglas o urmări lunecând spre pădăricea deasă de brazi,asemenea unei frumoase fantome,dispărând printre uriaşii pomi de Crăciun.Sam alergă după ea,ca şi cum ar fi fost obligat să o facă.Douglas îi urmă,cu paşi mari şi grăbiţi,simţindu-se puţin ridicol din cauza modului în care se comporta,sigur însă că va prelua,curând,iniţiativa.Ea se opri.Făcu la fel şi rămaseră în umbră,privindu-se,la nici trei paşi unul de altul.Fulgi de zăpadă cădeau în jurul lor.
-Ei bine,ce părere ai de Ajunul Anului nou în *Parcul Kincaid*? întrebă el.Nu-i prea rău pentru un puşti care a început prin a vinde săpun ieftin pe la colţurile străzilor,nu? Impresionant,nu-i aşa?
El se roti încet,cu braţele ridicate,invitând-o să-i admire paradisul atât de greu câştigat şi să facă,eventual,comentariile adecvate.În clipa când îi întoarse spatele,auzi o pocnitură înfundată.Simţi că-l loveşte ceva în şoldul stâng.În ciuda paltonului gros,al hainei de seară şi a lenjeriei de dedesubt,avu senzaţia unei dureri ascuţite.Douglas se răsuci pe loc.Fu cuprins de slăbiciune.Făcu un pas nesigur,apoi se clătină fără să mai înainteze.Ea ţinea în mână un mic pistol şi nu mai zâmbea.Ameţit,îşi întoarse capul să-şi privească şoldul rănit.Încercă,cu stângăcie,să-şi scoată lunga săgeată,al cărei capăt se vedea la locul de impact: o apucă şi o lăsă să cadă pe covorul de ace de brad.Nu era un bărbat uşor de învins şi,pentru o clipă,furia lui aproape că birui efectul narcoticului.După câteva înjurături grosolane,îi spuse:
-N-ai să obţii nimic,indiferent ce urmăreşti.Oamenii mei au ordin să nu plătească nici un fel de răscumpărare.Ea râse,apoi îşi încrucişa braţele şi îl urmări cu o expresie nedisimulată de triumf.

Sam înaintă câțiva paşi şi o observă îndeaproape,îngrijorat dar curios.Sam era bine dresat; n-ar fi atacat o femeie.Cea de faţă părea că ştia asta,deoarece îl fluieră calmă,iar câinele începu să dea din coadă.Douglas gemu sub imperiul unui acut sentiment de frustrare,în timp ce avea impresia că oasele i se topeau.Se prăbuşi la pământ,o copleşitoare senzaţie de somn luându-i locul furiei.
Rostogolindu-se pe spate,căscă neputincios.
-Blestemăţie.Blestemăţie.Îşi dădu seama că femeia vorbea cu cineva,în aparenţă nu cu el,deoarece tonul vocii era prea scăzut.Sam veni spre el,părând surprinzător de linşitit.Îşi puse capul pe umărul lui Douglas.Apoi femeia se apropie şi îngenunchie lângă el,cu un radio-emiţător în mână şi auzi zgomotul metalic făcut de strângerea antenei telescopice.
-N-ai să reuşeşti...nimic,protestă Douglas,rostind cu greutate cuvintele.
Femeia se aplecă deasupra lui şi el se forţă s-o privească în ochii de culoarea whisky-ului care aveau o lucire îngheţată.
-Nu eşti în măsură să-mi spui ce pot sau ce nu pot să fac,rosti ea.Accentul ei scoţian fu un şoc pentru el.Ea îi puse degetele sub bărbie.
-Eşti un diavol înfumurat,Douglas Kincaid,şi asta nu datorită descendenţei tale scoţiene.Dormi acum,nu vreau să-ţi fac nici un rău.Îşi dădu capul pe spate,
scoțându-şi gluga şi smulgându-şi peruca blondă.Părul castaniu,împletit în şuviţe răsucite,luci în lumina difuză a lămpilor.Scrută cerul întunecat ce-şi cernea zăpada.Douglas gemu neputincios la auzul zgomotului produs de un elicopter.
Încercă să protesteze încă o dată,dar gura refuză să-l asculte.
Când ea îi întâlni privirea,citi în ochii lui aceeaşi ostilitate,deşi era aproape adormit.Expresia posomorâtă a gurii ei se transformă într-un zâmbet sardonic.
N-ai de ce să te încrunţi,frumosul meu,nepreţuitul meu domn Kincaid.Eşti pe cale să înveţi ce e respectul şi buna cuviinţă,asta-i tot.
-Pe dracu' am să învăţ,se gândi el,înainte de a adormi.

Elgiva MacRoth nu se relaxa decât în micul şi hodorogitul avion care îi transporta,pe ea şi pe însoţitorii ei,spre nord,deasupra Canadei.Scoaterea din oraş a lui Douglas Kincaid se dovedise o experienţă înfricoşătoare,ţinând seama de faptul că elicopterul aproape se dezintegrase.Vărul ei Andrew îi prevenise,
demonstrând un dezvoltat simţ de previziune,despre starea precară a aparatului şi ştiind că,probabil,va fi greu de manevrat.Nu aveau însă de ales.Obligaţi să facă rost de un elicopter,obţinuseră unul,doar prin mituirea proprietarului său,un beţiv aflat pe un mic aeroport rural,în afara New York-ului.Chiar şi acum,departe de nenorocitul acela de elicopter,Elgiva nu se simţea în siguranţă.

Avionul lor se coporta destul de nesigur,în această călătorie de întoarcere în Scoţia.Era prea vechi ca să poată traversa toată emisfera nordică,în căutarea celui mai scurt drum peste Atlantic.De fiecare dată când Andrew ateriza ca să-l realimenteze,în întreaga structură a fuzelajului apăreau trepidaţii neliniştitoare.
Considerând starea tehnică jalnică a vehiculelor folosite,ca şi totala lor lipsă de experienţă,în materie de acţiuni criminale,era chiar de mirare că reuşiseră să-l răpească pe Douglas Kincaid.Sorţii de izbândă erau de partea lor.
Folosindu-se de nervurile pereţilor fuzelajului,ca să-şi păstreze echilibrul,Elgiva se îndreptă,clătinându-se,spre partea din spate a avionului.Superbul câine al lui Douglas Kincaid o urma ca pe un vechi prieten.Ea trecu în spatele unei perdele şi îşi schimbă incomoda rochie verde,cu o pereche de blugi şi un pulover viu colorat,pe care şi-l croşetase singură.Încălţă nişte pantofi comozi din piele,
adecvaţi pentru excursii montane.Schimbarea toaletei cu hainele obişnuite de acasă îi destinse nervii încordaţi şi reveni,mai calmă,la prizonierul ei.
Sosise momentul să-l cunoască mai bine pe bărbatul care era pe cale să-i schimbe -o persoană mai puţin delicată ar fi putut spune să-i distrugă -viaţa.Se aşeză pe un scaun lângă patul improvizat.
-Da,avem grijă să călătoreşti în siguranţă,murmură ea spre Kincaid.Diavole.
În timp ce-i studia figura cu trăsături expresive,care denotau o mare forţă de caracter,chiar aşa adormit cum era,ea simţi că i se urcă un nod în gât.
Următoarele câteva săptămâni ar fi trecut mult mai uşor,dacă el ar fi fost urât şi respingător.Elgiva nu încercase vreodată să-şi cenzureze emoţiile; ar fi putut să şi le controleze printr-o disciplină rigidă,până când reuşea să le subjuge,dar niciodată însă nu se minţise în legătură cu ele.
Astfel,acum,ea admitea că Douglas Kincaid era atrăgător,cel puţin din punct de vedere fizic.Asta n-o făcea să-l dispreţuiască mai puţin,dar îşi dădea seama că trebuia să-l trateze ca pe un prizonier şi,totodată,ca pe un bărbat extrem de provocator.Începu să se pregătească pentru această confruntare.
Brusc,îi desfăcu legăturile care-i treceau peste piept şi peste coapse.
-Ai picioarele prea lungi şi slăbănoage în raport cu toracele ăsta proeminent,ca al unui cocoş,îl tachină ea,în timp ce-i descheia paltonul,lăsându-l larg desfăcut.
Şi ai nişte mâini imense,ca o gorilă.Oh,ştiu totul despre tine,Douglas.În tinereţe ai fost boxer.Uf!După cum arată nasul ăsta al tău ai primit câteva lovituri.Vai,cât e de turtit şi urât.Ţi se potriveşte,se potriveşte cu bărbia asta,masivă şi agresivă.
Pun pariu că unii dintre dinţii tăi strălucitor de albi sunt falşi,iar restul sunt plombaţi.Îi ridică o pleoapă.Brun.Brun sadea.De culoarea mlaştinilor în timpul iernii.Mâna îi tremura.Fii cinstită,îşi spuse în gând.

Are ochi frumoşi,închişi la culoare,ca ai unui lup din Terkleshire.
Elgiva scoase o uşoară exclamaţie de dezgust şi îşi retrase mâna.Şi ce gene! Numai fetele ar trebui să aibă gene atât de lungi şi dese.Nu eşti un bărbat adevărat,Douglas Kincaid.Îi privi partea din faţă a pantalonilor.Probabil că ţi-ai băgat un ciorap în chiloţi,ca să faci impresie cu proeminenţa aia.
Se uită o clipă,ca în transă,în acea direcţie,apoi revenindu-şi brusc,iritată,îşi îndreptă atenţia asupra capului său.Îi răvăşi părul cu o mână brutală.
-Doamne!Ia uite ce claie de păr negru şi ondulat.Garantez că e dat cu şampon şi tot felul de spray-uri.Când îşi înfundă degetele în părul lui,ca să-i controleze abundenţa aspră,el scoase un mormăit gutural,de plăcere.Elgiva îşi retrase repede mâna şi îl observă cu băgare de seamă.Ce pofte trebuiau să-l încerce pe acest bărbat ca să reacţioneze astfel,în starea lui actuală!
-Dacă te trezeşti,Douglas,vei căpăta încă o porţie de soporific.Pentru orice eventualitate,îşi băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi atinse cu vârful degetelor seringa de unică folosinţă pe care o avea acolo.Doctorul Graham,
medicul satului,îi furnizase o cantitate-apreciabilă din produsul respectiv,
împreună cu somniferul aferent.După câteva momente însă deveni evident că Douglas Kincaid era încă zdravăn drogat.Puţin iritată de spaima pe care i-o provocase,îi luă capul între mâini şi privi în jos spre el.
-De unde ai cicatricea aceea pe obraz,bivol râios? Pun rămăşag că una dintre prietenele tale ţi-a făcut-o,lovindu-te cu inelul ei cu diamant.
Pielea obrajilor lui căpătase o nuanţă întunecată,datorită bărbii dese care începuse să-i crească.
-Nu eşti decât un sălbatic păros,observă ea cu gravitate.Cu toate bijuteriile şi hainele voastre simandicoase aţi rămas nişte primitivi.Îşi trecu degetele pe partea din faţă a frumoasei lui cămăşi albe,încercând să ignore căldura şi tăria muşchilor.Ce fineţuri ridicole!Pe jaboul cămăşii erau prinşi butoni din onix,montaţi în aur.În mijlocul fiecărui buton strălucea un diamant mare.
Deşi îi studiase modul de viaţă şi felul lui de a fi,era totuşi uimită.Avea în faţă elementele palpabile ale unei averi pe care abia şi-o putea imagina; considerente morale la care ţinea,o îndemnau să respingă o astfel de etalare ostentativă a bogăţiei.Era fascinată însă de modul cum o folosea el.Această fascinaţie completată de frumuseţea brutală a figurii şi trupului său,aveau asupra ei un efect deloc neglijabil.Îşi făcu mâna pumn şi îl lovi încet în piept,intrigată şi respirând greu.
-Ellie,ce-i faci,dragă?
Vocea surprinsă a fratelui ei,o făcu să se răsucească pe scaun.

Rob venise din carlingă fără ca ea să-l audă.Ochii lui exprimau o adâncă şi nedisimulată consternare.Elgiva nu mai roşise de ani de zile; acum îşi simţea obrajii arzând.Blestemat să fie Douglas Kincaid!

-Tocmai îl controlam! Şi nu mai veni aşa,pe furiş!Se întoarse şi îşi băgă mâna într-unul din buzunarele pantalonilor lui Kincaid.Nu pot să stau şi doar să-l privesc pe ticălos.Trebuie să mă asigur că nu are vreo armă.

-Singura lui armă se află între coperţile carnetului său de cecuri,răspunse Rob,posomorât.Şi în mintea lui deosebit de vicleană.

„*Şi în alte locuri la care numai o femeie se poate gândi*",îl completă Elgiva,în gând.Făcându-şi de lucru,ea scoase din buzunarele lui Kincaid o legătură de chei.Mormăi ceva şi Rob se apropie ca să privească peste umărul ei.

-Ai mai văzut aşa ceva? întrebă ea.Chei de maşină din aur,încrustate cu pietre preţioase,având gravate numele maşinilor.*Porsche,Lamborghini,Jaguar,Rolls Royce,Lotus.*Câte automobile poate folosi un om? Astea ce sunt? Nu le recunosc.

-Maşinile lui de epocă.*Cord 1936* şi *Studebaker 1938*.Nu-ţi aminteşti de articolele apărute în reviste? Tipul nu-i decât un gangster.E un adept al manierelor şi modei en vogue printre bandiţii americani ai anilor '30.Ea aruncă cheile pe un scaun apropiat.

-Aşa percepe el istoria,din câte presupun eu.Nu-i de mirare că nu s-a ostenit să-şi afle adevărata descendenţă.Acum,va fi obligat s-o facă.

-Aşa este.Părul lui Rob,de culoare castanie,luci în lumina cabinei,în timp ce se aplecă să-l privească pe miliardarul adormit.Fratele ei,care din prudenţă,
renunţase la preferatul său tartan tradiţional,arăta nemaipomenit într-o pereche de pantaloni negri şi un pulover cu gulerul răsfrânt,ce-i scotea în evidenţă formele-i atletice.Îi puse o mână pe umărul voinic.

-Tu şi Duncan ar trebui să vă puneţi măştile de schi,în cazul când Kincaid se trezeşte pentru câteva clipe.Ar trebui să mergem în carlingă şi să-i spunem lui Andrew şi doamnei M.să facă acelaşi lucru. Rob îi aruncă o ultimă privire încruntată prizonierului adormit.

-Ai dreptate Ellise.Să nu riscăm inutil.Lângă ei îşi făcu apariţia un omuleţ cu o mutră acră.O pereche de pantaloni strâmţi,negri,şi un pulover roşu îl avantajau mai puţin decât pe Rob.

-Vreau să fiu sigur că blestematul nu ne vede.Se apropie dintr-o parte de Kincaid,şi-i dădu,brutal,capul pe spate.Trebuie să-l legăm la ochi,atât de strâns,
încât să aibă neplăceri cu vederea o săptămână.Astfel de oameni nu cooperează decât prin constrângere fizică.Comportarea dură a lui Duncan faţă de captivul

lor o înfurie pe Elgiva.De obicei,primarul satului lor era mai degrabă politicos şi oficial.Se temea însă ca toţi cei din Druradeen de puterea lui Douglas Kincaid şi frica îl făcea nemilos.Elgiva îşi muşcă limba şi îl urmări neliniştită.Cu coada ochiului îl văzu pe Rob dând semne de mânie.Câinele lui Kincaid îşi făcu loc lângă picioarele lui Duncan,mârâind amenințător.
-Aşa,continuă Duncan,posomorât,împingându-i capul lui Kincaid şi mai mult pe spate.Trebuie să-l aducem în Scoţia cu câteva vânătăi zdravene.Îşi ridică mâna şi începu să-l pălmuiască.
-Nu!strigară,la unison,Elgiva şi Rob.Elgiva îşi puse mâinile pe faţa lui Kincaid.
El e complet lipsit de apărare,Duncan.Este în grija mea.Nu te las să-l loveşti.
Câinele lui Kincaid mârâia acum,puternic şi sălbatic.Din uşa carlingii se auzi o voce joasă.
-Fiule? Duncan? Nu putem să-l lovim pe sărmanul american lipsit de apărare, până când nu se trezeşte.Acum,liniştiţi-vă!
Duncan se retrase,având în priviri o mânie reţinută.
-Tocmai mă distram niţel cu el,mamă.Elgiva îi aruncă o privire amuzată şi recunoscătoare femeii mai în vârstă,îmbrăcată într-o rochie neagră de lână.
Mirah MacRoth era vara de gradul doi lui Elgiva,dintr-a patra spiţă,sau ceva de genul ăsta,genealogia clanului fiind foarte complicată.Elgiva era încântată să se înrudească cu doamna M.,dar îi părea rău că era rudă şi cu fiul ei,Duncan,chiar dacă acesta era cel mai bun primar pe care-l avusese vreodată satul.
-Abia aştept să terminăm cu treaba asta!mormăi Duncan.Ai grijă să nu dea greş,Elgiva!
-Fii atent cum vorbeşti cu sora mea,îl preveni Rob.
-Hai,Duncan,încetează cu răutăţile,îi ordonă doamna M.Pentru ea,Duncan era tot un copil de zece ani.Fusese învăţătoare în Druradeen din 1949 şi,în ceea ce o privea,considera pe fiecare adult din sat ca având,încă,zece ani,cel puţin din punct de vedere al intelectului.Duncan intră în carlingă pentru a sta cu ea şi cu Andrew.După plecarea lui,Elgiva îi mută lui Kincaid capul într-o poziţie mai confortabilă,şi rezistă tentaţiei de a-i aranja părul pe care i-l răvăşise Duncan.Se ridică repede.
-Robbie,mai bine du-te şi adu-ţi masca.Duncan va căuta tot felul de pretexte ca să se plângă.Rob o prinse pe Elgiva de braţ şi o privi în ochi.
-Nu-i prea târziu să-ţi pui şi tu o mască.Putem să ne schimbăm planurile.Ea clătină din cap.
-Presupun că domnul Kincaid m-a văzut foarte bine când m-am gătit în faţa oglinzii ăleia trucate.Nu cred că e genul de bărbat care să uite amănuntele

fizionomiei celei ce l-a răpit.Îşi îmbrăţişă fratele,înghiţind în sec ca să-şi înăbuşe suspinele.Trebuie să continuăm aşa,Robbie.Dacă obţinem ceea ce dorim,nu-mi va părea rău.Ssst,gata acum,dragul meu.Se retrase puţin şi îl scutură uşor de umeri,ca şi cum ar fi fost,încă,mai mic decât ea.Trăsăturile lui frumoase,bine marcate,vădeau o adâncă tristeţe.Încercă o diversiune.

-Robbie,cred că domnul Kincaid te poate bate.E cu aproape un centimetru mai înalt decât tine.

-Oh,nu! Ochii lui Rob se aprinseră,plini de dispreţ,aşa cum,de fapt,se aştepta.Ticălosul,nu-i decât un pitic amărât,pentru mine!

-O să-l trezim noi la realitate.Nu-ţi face griji.Câinele lui Douglas Kincaid îi linse mâna,nelinşitit.

-Ssst,nu va păţi nimic,spuse ea,cu blândeţe,mângâind capul mare,auriu,al câinelui.De mine ar trebui să te îngrijorezi,băiete,nu voi ieşi din treaba asta la fel de bine ca tine şi ca stăpânul tău.Rob îi atinse braţul.

-Du-te în faţa şi stai cu ceilalţi,Ellis.Vreau să-i schimb hainele.

-Nu,o să te ajut.Urmă o tăcere dezaprobatoare din partea lui Rob.Îl privi.

Măi,frate-meu,ştii că am fost măritată timp de doisprezece ani.Trupul unui bărbat nu mai constituie o noutate pentru mine.Iar dacă voi rămâne singură cu ăsta,o lună întreagă,probabil că-i voi vedea mai multe părţi din anatomia lui,decât aş fi dorit vreodată.El blestemă încet.

-Trebuie să fi fost nebun când am conceput acest plan.Un bărbat adevărat nu şi-ar lăsa sora...

-Un bărbat adevărat ştie când sora lui este cea mai potrivită alegere,pentru o anumită treabă,încetează să-ţi mai faci griji!

-Dacă ceva merge prost...

-Voi proceda după cum îmi va dicta inima şi conştiinţa.Asta e.Hai acum,să-l îmbrăcăm pe animalul ăsta mare în nişte haine potrivite.

Împreună începură să-l dezbrace pe Douglas Kincaid.La terminarea operaţiei, Elgiva îşi reprimă cu greu un tremur interior,provocat de contactul cu trupul lui; căpătă certitudinea că,a convieţui cu el,singură,o lună întreagă,reprezenta o primejdie mult mai mare decât şi-ar fi putut închipui vreodată.

CAPITOLUL 2

Douglas Kincaid deschise ochii uitându-se fix la tavanul din lemn,văruit în alb,susţinut de grinzi încrucişate,prelucrate grosolan.Un mic război făcea ravagii în capul lui,în timp ce un tren trecea pe câmpul de bătălie.Cu siguranţă avea halucinaţii din cauza durerii de cap,se gândi el,deoarece auzea distinct zgomotul

ritmic al roţilor.Întoarse încet capul într-o parte.Vederea i se limpezi.Studie peretele format din scânduri groase,cu spaţiile dintre ele umplute cu mortar.Pe peretele văruit se aflau rafturi pline cu cărţi.Se vedea şi o hartă cu contururile unei coaste şi ale unui ocean care-i păreau foarte familiare,deşi în acea clipă,nu avea mintea destul de limpede ca să le poată identifica.
Schiţă o mişcare şi deveni conştient de contactul moale al unor ţesături cu pielea sa,confortabile,plăcute la atingere.Mirosi aroma agreabilă a unui foc de lemne, urechile lui sesizară trosnetul butucilor care ardeau.Trenul continua să-i străbată peisajul mental,amintindu-i cumva de gările din Chicago,unde,băiat fiind, încerca să vândă săpun făcut în casă.În orice moment putea apare un poliţist care să-i spună: „*Pleacă de aici,mucosule,să nu te mai prind a doua oară*!”
Douglas închise ochii şi se încruntă obosit.Cum de nu-şi dădea seama poliţistul că el avea nevoie de bani? De ce trebuia mereu să-şi schimbe vadul? Niciodată nu o va mai face.Niciodată.Ar fi dorit ca zgomotul trenului să înceteze.
Şi zgomotul se opri.Îl auzi însă pe poliţist păşind spre el.Haide,ar fi vrut să-i strige,trimite pe cineva de la lucrări publice să repare podeaua.Scârțâie.Şi hai,curcanule,păşeşti ca o fată.
-Rămâi liniştit şi aşteaptă să te trezeşti încet,spuse o voce plăcută,de femeie.Nu eşti lovit sau altceva.E doar reacţia normală de disconfort,datorită narcoticului.
Îndată ce vei putea să te ridici,îţi voi aduce o ceaşcă cu ceai fierbinte.Dacă ţi-e greaţă,acolo în colţ e o cămăruţă pentru satisfacerea nevoilor tale fireşti.Ţi-am asigurat tot confortul de acasă,Douglas.Accentul scoţian din vocea celei ce vorbea îi răscoli memoria,precum şi detaşarea rece care răzbătea din tonul ei.
Neliniştit şi confuz,îşi ridică mâinile şi se frecă puternic pe faţă.Apoi îşi răsuci capul în direcţia vocii şi deschise ochii.La câțiva paşi depărtare,stătea,în picioare,cu braţele încrucişate nonşalant la piept,o frumoasă roşcată.Era îmbrăcată într-un pulover alb,gros,dintr-o lână pufoasă şi o fustă largă,din stofă în carouri,cu nuanţe de galben şi negru.Ciroapii albi,brodaţi,îi dispăreau subamarginea fustei care-i ajungea până la pulpe.În picioare avea ghete din piele,cu şireturi masive şi părând destul de purtate.
Părul ei castaniu,cu puternice reflexe roşcate,îi cădea într-o coadă lungă,ce-i atârna pe un umăr şi-i ajungea până la nivelul sânilor.Îl observa cu ochi reci,de culoarea chihlimbarului.În spatele ei văzu şi ceea ce îl făcuse să creadă că aude un tren; de fapt,o roată de tors.Îi părea atât de atrăgătoare,încât,ultimul lucru pe care îl remarcă,şi din păcate nu cel mai puţin important,fu acela că erau despărţiţi de barele unei celule,celula lui.Sam stătea în afara acesteia,scâncind de bucurie şi dând din coadă,în podeaua din lemn.Douglas se ridică în şezut,

clătinându-se ameţit.Se sprijini în mâini şi privi în jos.Şedea pe un pat confortabil,suficient de lung pentru înălţimea lui şi destul de lat ca să-i cuprindă umerii.Picioarele îi erau acoperite cu o pătură cenuşie,moale.Pantalonii îi fuseseră înlocuiţi cu nişte blugi comozi,iar când îşi privi braţele constată că purta un pulover albastru-Închis,dintr-o lână extraordinar de moale.
-Cine mi-a schimbat hainele? mormăi el.Mă simt ca o păpuşă Ken în aventurile cu teroriştii păpuşii Barbie.
-Nu fi nerecunoscător,domnule Kincaid.Ţi-am păstrat lucrurile acelea elegante. Le vei primi probabil înapoi.Acum,ce spui de ceaşca aceea cu ceai?
O privi încă ameţit.Apoi,toate frustrările lui izbucniră într-un strigăt slab:
-Cine dracu' eşti? Ce vrei de la mine? Unde sunt?
-Eşti la închisoare,într-o mică şi agreabilă cabană de piatră,ascunsă în inima celor mai frumoşi munţi din lume.Douglas,ţi se oferă toate înlesnirile unui trai confortabil,apă curentă şi restul,plus un pat comod.Te voi îngriji şi hrăni bine; dacă o să fii băiat bun,vei primi o sticlă din whisky-ul tău favorit ca să-ţi mai alini sentimentele rănite.Jur că nu vei păţi nimic rău.
Ea bătu cu palma într-o masă din lemn,lipită de barele celulei.La nivelul tăbliei mesei,între bare,era practicată o mică deschidere orizontală care permitea trecerea unor obiecte mici sau a unei tăvi cu mâncare.
-Voi pune chiar aici ceaşca şi ceaiul.Întinzi mâna şi o iei.Aşa vom proceda şi în viitor,Douglas.Nu-ţi face iluzii că o să vin destul de aproape de tine,ca să încerci vreo blestemăţie.Şi ţine seama că nu poţi scăpa.Pereţii din jur sunt de piatră şi au o jumătate de metru grosime.Fereastra a fost umplută cu dale de piatră şi mortar. Arătă spre uşa celulei.Nu poate fi forţată,iar eu nu o voi deschide niciodată,sub nici un motiv.Spune-mi acum,ce doreşti în ceai?
-Sânge.De preferinţă,al tău.
-Vai,vai.Ştiu că nu te simţi bine.Linişteşte-te şi...
-Mă liniştesc,pe dracu'.Se ridică din pat şi fu gata să cadă înainte de a ajunge la bare.Ea se dădu înapoi în timp ce el se aruncă asupra zăbrelelor metalice şi le scutură violent cu ambele mâini.Simţii că-l cuprinde ameţeala şi se rezemă de zăbrele,gâfâind.
-Eşti un luptător,spuse ea,aprobatoare.Doar faci parte din clanul Kincaid.Nici nu mă aşteptam la altceva.Ce nerozie mai era şi asta? Nu făcea parte dintr-un clan. Nu era scoţian.Nici măcar nu mai era sigur că,în acea clipă,era o fiinţă umană.
-Poţi să-mi faci ce vrei,bani însă n-ai să scoţi de la mine.Oamenii mei te vor urmări până în pânzele albe.Te vei ruga lui Dumnezeu să nu fi auzit niciodată de Douglas Kincaid.

-Doresc deja lucrul ăsta.Nu sunt interesată de o răscumpărare.Cât despre interesele mele,vom vorbi de ele mai târziu.Arăţi niţel cam palid,Douglas.
Aleargă mai bine la toaletă,dacă vomiţi aici,vei fi nevoit să cureţi podeaua.Doar dacă nu vrei să stai în propria-ţi murdărie.Pe mine nu mă deranjează.
-Nu accept asta!
-Mă auzi,Douglas? Nu ai de ales.Îi vuia capul.O sudoare rece îi curgea de-a lungul spinării.Nu se îndoia că ea spunea adevărul -expresia figurii ei dovedea un calm perfect.Aproape că îi admira curajul; asta îi dădea motive să creadă că înnebunise.Apucă mai strâns barele celulei,ridică piciorul încălţat în ciorap şi lovi masa.Aceasta alunecă pe podea şi se izbi de vatra de piatră a căminului. Cea care-l ţinea prizonier ţipă,nu de teamă,ci de furie.Ea apucă o nuia de lângă cămin,făcu un salt înainte,cu o viteză pe care reflexele lui întârziate nu o putură contracara şi îl lovi peste degete,ca o învăţătoare agresivă.Douglas îşi feri brusc degetele îndurerate şi o privi cu uimire.Stăteau faţă în faţă,cu picioarele uşor depărtate,respirând greu şi înfruntându-se din priviri.Îl ameninţă cu nuiaua.
-Nu provoca o confruntare,Douglas.O să pierzi.
-Eu nu pierd niciodată.
-Ai măcar idee unde te afli?
-Fie în Scoţia,fie într-un coşmar îngrozitor.
-Pentru cei ca tine,ambele variante sunt valabile.Se răsuci şi privi harta de pe perete.Apoi,scăpă o înjurătură,mai adecvată pentru vocabularul unui vagabond decât pentru uzul unui elegant miliardar.Pe hartă,de-a lungul unei îndepărtate porţiuni a coastei Scoţiei,erau colorate în roşu mai multe mii de hectare de teren.
-Aceasta e proprietatea pe care intenţionez s-o cumpăr,remarcă el,încruntându-se.Nu trebuia să priveacă mai îndeaproape,ca să ştie că,pe enorma porţiune de teren,era marcat satul de coastă Druradeen cu vechile sale case de piatră şi peisajele superbe,iar la câteva mile în interior se afla reşedinţa *MacRoth Hall,*
locuinţa răposatului nobil scoţian,Angus MacRoth.MacRoth fusese proprietarul întregii regiuni,incluzând satul,fermele dimprejurul său,distileria de whisky la nord de oraş,în sfârşit,tot ce prezenta o anumită valoare.Localnicii plătiseră dări anuale bătrânului nobil.Erau cu toţii,de fapt,un fel de chiriaşi,sau mai exact,nişte arendaşi moderni.Douglas plănuise să le dea suficient timp ca să-şi caute alte locuinţe.
-Aceasta e proprietatea pe care ai fi cumpărat-o,îl corectă răpitoarea lui.Afacerea nu se poate încheia fără semnătura ta.Şi a mai rămas doar o lună până la termenul limită de încheiere a tranzacţiei.Douglas se răsuci în loc,cu o mână ţinându-se de cap,cu cealaltă apăsându-şi stomacul dureros.Nedumerit,o privi.

-Cum de ştii toate astea? De ce te interesează?
-Să spunem că vreau să fiu sigură că termenul limită al tranzacţiei va fi depăşit,iar pământul va trece în proprietatea moştenitorilor lui Angus MacRoth.
-Asta-i ridicol.
-Nu,Douglas,asta-i o răpire.Până când termenul limită al tranzacţiei va trece şi proprietăţile MacRoth vor reveni moştenitorilor legali,tu şi cu mine vom locui împreună,într-o izolare paşnică.
-Păpuşo,ai halucinaţii.Îndată ce-mi revin,vom negocia condiţiile eliberării mele.
Îl măsură cu o privire rece,dispreţuitoare.
-Douglas Kincaid,pentru întâia oară în viaţa ta,nu poţi să negociezi,şă cumperi sau să recurgi la alte manevre,ca să obţii ceea ce doreşti.Îi zâmbi dulce.
Acum,vrei nişte ceai? El clătină din cap,simţindu-se din ce în ce mai rău şi păşi, nesigur,spre uşa din colţul celulei.Când intră în minuscula cameră de baie o auzi chicotind.

Elgiva stătea aşezată,în faţa focului,într-un scaun imens,plin cu perne multicolore,cu capul sprijinit de spătarul gros din lemn cu coatele pe rezemătoare.Era extenuată,tristă şi îngrijorată.Nu-şi putea lua ochii de la Douglas Kincaid,care dormea,cu un picior atârnându-i,părând perfect relaxat.La ieşirea din baie se îndreptase direct spre masa pe care el o reaşezase lângă grilajul celulei şi aruncase pe jos ceaşca de ceai.El zâmbi victorios când delicatul porţelan se sparse în bucăţi.Ceaiul se împrăştiase pe covorul tapisat, decolorat şi uzat,dar înca frumos.Dădu din cap încântat.Apoi,fără un cuvânt,se întinse pe pat şi adormi imediat,ca şi cum situaţia lui ar fi fost prea plictisitoare ca să mai comporte discuţii.
-O să-mi bei ceaiul,îi făgădui ea,scrâşnind din dinţi.Şi înainte de a termina cu tine,te voi învăţa să fii politicos şi ascultător.Îi stârnea totuşi îngrijorarea,pentru că îi reamintea de Jonathan.Acesta,într-o situaţie similară,ar fi fost de neînduplecat.Desigur forţa soţului ei avusese un caracter mai liniştit,mai rezervat în ceea ce priveşte femeile.Fusese o namilă de om blând şi binevoitor, nu un temperament năvalnic,ca lupul neîmblânzit de Kincaid.
Se ridică,lipsită de vlagă şi se îndreptă spre camera din faţa cabanei,unde pusese la fiert,pe o mică sobă cu gaze,o oală cu tocană de vacă.Izolată aici,în munţi,unde energia electrică produsă de un generator,pus în mişcare de un motor cu benzină,era utilizată doar pentru acţionarea pompei care scotea apa din fântână-Elgiva tânjea după confortul micului său apartament,situat deasupra magazinului ei de îmbrăcăminte din Druradeen.

Fără sobă,fără radiatorul cu gaze din cealaltă cameră şi lămpile cu petrol care atârnau de grinzi,viaţa ar fi fost puţin prea rustică.Desigur,ea şi Rob crescuseră în condiţii şi mai proaste,la proprietarul unei pensiuni,goniţi de la reşedinţa lui Angus MacRoth.Acesta îi tratase ca pe nişte străini,nu ca pe rudele lui,orfanii fratelui său.Nu-i păsa că ceilalţi membrii ai clanului MacRoth îl dispreţuiau pentru că întorsese spatele rudelor sale apropiate;Angus nu cerşise niciodată dragostea rudelor sau a arendaşilor săi,chiar dacă mulţi dintre ei erau unii şi aceiaşi.Câinele lui Douglas Kincaid lipăi prin cameră şi-i puse botul umed pe mână.Această neaşteptată dovadă de afecţiune,îi slăbi spiritul combativ şi ochii i se umplură-de lacrimi.După eliberarea lui Kincaid va fi nevoită să se ascundă.
S-ar putea să treacă ani întregi,înainte de a înceta s-o caute.Era tipul de bărbat ahtiat după răzbunare.N-avea importanţă.Va fugi dacă va fi nevoie şi va lăsa proprietăţiile MacRoth în grija lui Rob.Rob va fi un proprietar bun.El ar fi dorit să scrie un roman istoric,nu să gestioneze o proprietate,dar fiind celălalt moştenitor legal,asta era datoria lui.Elgiva fusese cel mai indicat candidat la conducerea operaţiei de răpire.Douglas Kincaid se simţea atras de sexul slab.O femeie i-ar fi putut câştiga încrederea.Vântul de seară şuiera deasupra şindrilelor acoperişului.Elgiva privi gânditoare,printr-o mică fereastră aflată în peretele de piatră.Avu imaginea unui ţinut stâncos,presărat cu mlaştini,acoperite de ierburi,ce se întindea până departe,înconjurat de păduri dese şi străbătut de rîuri adânci şi limpezi care curgeau prin văi.
Aceste mlaştini,sălbatice şi întunecate,nu-i de mirare că-i făceau pe cei bătrâni să creadă că sunt populate de zâne frumoase,demoni păroşi,pitici răutăcioşi şi fauni veseli.Toţi aceştia,cunoscuţi sub numele generic de *Poporul cel Bun,*
puteau,se spunea,să le fie de ajutor oamenilor.Elgiva îndrăgea aceste legende ca şi folclorul care le dăduse naştere; îşi iubea ţara şi ţinutul care aparţinea clanului ei de şapte secole.Elgiva întoarse capul neliniştită auzind un zgomot care venea din celula lui Kincaid.Se grăbi să treacă în camera mare.El era aşezat pe marginea patului,privind furios spre podea.Câinele lui tropăia spre celulă şi încercă să se întindă cât mai aproape de el,lipindu-se de zăbrele.
Frumosul animal îl consideră pe Kincaid un sfânt,se gândi Elgiva.Deşi nici pe departe nu-i aşa ceva.Ea se îndreptă spre propriul ei pat,o piesă antică de mobilier,din stejar,cu îngeraşi sculptaţi în tăblia de la capăt şi aşezat în colţul opus căminului.Se aşeză încet pe cuverturile în culori vii ce acopereau o saltea groasă,umplută cu pene.Apoi,îşi încrucişă mâinile în poală şi aşteptă să vadă ce se va întâmpla.Douglas Kincaid îşi ridică încet capul spre ea.O măsură,din cap până în picioare,cu ochii mijiţi şi batjocoritori.

-Ai cumva,vreun nume? o întrebă brusc.Sau pot să-ţi spun cum îmi trece prin minte? Chiar în momentul ăsta,am în vedere câteva variante deloc plăcute,la alegere.
-Sunt sigură că ai.Cât despre mine,o să-ţi spun cum ţi se potriveşte mai bine.
Lăudăros.Fanfaron.Hoţ.
-Nu uita: Nevinovat.N-am făcut nimic ilegal sau imoral.
-Nu e imoral să iei ce nu-i al tău?
-Doream o casă în Scoţia! Angus MacRoth s-a oferit să mi-o vândă,Nu înţeleg de ce ar protesta moştenitorii lui.Îndată ce semnez înţelegerea,ei vor primi un milion de lire sterline.O grămadă de bani.
-Banii nu vor ajunge la ei.Angus i-a lăsat prin testament Băncii Scoţiei.
-De ce ar fi făcut un lucru atât de lipsit de sens?
-Pentru că a fost un bătrân ranchiunos căruia îi plăcea să rănească oamenii.
Oricum,moştenitorii lui Angus nu vor bani.Vor să-şi păstreze locuinţele şi să fie lăsaţi în pace.Tu vrei să-i dai afară pe toţi.
-Pur şi simplu îmi apăr intimitatea.Voi plăti,tuturor,să-şi găsească alte locuinţe.
-Şi o să închizi satul? Ce vei face cu satul?
-N-o să-l desfiinţez.E atrăgător.
-Nu-i atrăgător! Acolo îşi au căminele!
-Are potenţial turistic.Poate voi construi un hotel acolo; un teren de golf şi...
-Nu jucăm golf!Pescuim ca să ne câştigăm existenţa,,creştem oi,facem agricultură,ţinem nişte mici magazine,mergem la biserică şi ne trimitem copiii la şcoală,şi...
-Turiştii joacă golf,spuse el exasperat.Turiştii aduc bani.
-Turiştii vin să caşte gura! îi fac pe localnici sa arate ca nişte actori,într-un parc de distracţii!
-Orice ţară care are monstrul din Loch Ness,este,din punctul meu de vedere,un parc de distracţii.Legendele valorează o avere pe piaţa liberă şi ţara asta e plină de ele.Elgiva fredona o veche melodie şi se îndreptă spre roata ei de tors.Îşi îndoi degetul în jurul firului mosorului.
-Te-am prins în plasă,Douglas.Eşti prizonierul meu.Şi vei rămâne aşa.Îţi voi da drumul a doua zi după expirarea termenului micii tale tranzacţii.Legal,o proprietate nobiliară nerevendicată,revine moştenitorilor cei mai apropiaţi.De drept,*MacRoth Hall* este reşedinţa lor.
-Voi fi foarte grijuliu cu ea.Am de gând să-i adaug o piscină şi o platformă pentru elicopter.Anii de resentimente,reţinute până atunci,o copleşiră,odată cu dorinţa subită de a-i povesti lui Douglas Kincaid nişte istorii triste,care cu

siguranţă nu l-ar fi interesat.Elgiva se îndreptă spre cămin şi luă,dintr-un cuier alăturat,o pelerină neagră.
-Merg la plimbare,acum.Fac asta în fiecare după-amiază.Se înfăşură în pelerină şi şi-o legă la gât.Sper că-ţi place tocana de vacă,Douglas.Acum fierbe pe sobă,îi simţi aroma? Vom cina,de îndată ce mă voi întoarce.Poţi să-ţi arunci şi castronul pe jos.Va fi distractiv! Hai,căţelule!Kincaid sări în picioare şi apucă zăbrelele, zguduindu-le violent.Forţa trupului şi mâinilor sale era cu adevărat impresionantă.
-Cine eşti tu? răcni el.Ce interese personale ai în asta?
În timp ce părăsea camera cu câinele în urma ei,rosti calmă:
-Angus şi-a furat rudele,Douglas.Proprietăţile sale vor reveni moştenitorilor lui, şi tu nu vei putea împiedica asta.Nici un tribunal scoţian nu va da curs reclamaţiilor tale.
-Voi fi proprietarul acelui pământ,şi al tău! Elgiva se cutremură.Citise că Douglas Kincaid nu arunca,niciodată,ameninţări în vânt.

Douglas se învârtea,încoace şi încolo,în celulă.Ca să poată păşi împinsese într-o parte masa şi scaunul.Când auzi deschizându-se uşa grea de la intrarea cabanei, se apropie de zăbrele,privind cu o ostilitate nedisimulată,în acea direcţie.
Răpitoarea lui îşi făcu apariţia,cu obrajii îmbujoraţi de frig,cu superba pelerină neagră fluturând în jurul ei.Priveliştea era atât de ispititoare,încât câteva clipe nu fu în stare să vorbească.Afurisită să fie ea,arăta nemaipomenit,iar lucirea jucăuşă din ochii aceia aurii îl atrăgea ca un magnet,în ciuda furiei lui.Sam,cu limba scoasă,se repezi spre celulă,fără urmă de ruşine sau remuşcare.
-Sam,trădător ticălos,îl acuză el,în timp ce îl mângâia pe cap.
-Aşa îl cheamă,Sam? întrebă femeia.Bine! îi voi spune Shom.Prescurtarea lui Shomhairle,care reprezintă forma gaelică pentru Samuel.Bătu din palme.
Shom,acum eşti un brav căţel scoţian!Sam dădu din coadă,ca şi cum ar fi înţeles, Douglas privea furios,când la el,când spre femeie.
-Ai plecat,fără să-mi dai prilejul să-ţi mai pun întrebări,protestă el.Eşti laşă.
-Am crezut că ai nevoie de puţină intimitate ca să-ţi faci ordine în gânduri.Îşi scutură de pe umeri pelerina şi o atârnă de un cuier de lemn,lângă cămin.În plus,trebuia să-mi fac plimbarea de seară.Mlaştinile mă atrag.
-Ele probabil îţi spun: „*Fugi ca să scapi,eşti la mare ananghie.*”
Ea ridică din umeri şi el fu surprins să constate o anumită resemnare în atitudinea ei.
-Aşa să fie.

-Ai de gând să-mi spui cum te cheamă?
-Nu.Îşi scutură fusta lungă,apoi îngenunchie în faţa vetrei de piatră ca să aprindă focul.N-am intenţia să-ţi uşurez cercetările pentru găsirea mea,după ce te voi elibera.De altfel,copoii tăi îmi vor descoperi identitatea destul de repede.
-Ce te împiedică să mă omori,pur şi simplu? întrebă el,cu nonşalanţă.N-ar fi mai simplu decât să mă ţii,mai degrabă,să încerci să mă ţii captiv,timp de o lună?
-Da,dacă aş fi ticăloasă.Nu vreau însă să mă transform într-o asasină,nici măcar din cauza unor tipi dezgustători ca tine.Aşa că,fii liniştit.
-Presupun că nu vrei să-mi spui nici cum ai reuşit să mă scoţi de la petrecerea mea,din Ajunul Anului nou şi să mă aduci aici fără să fii prinsă.
-Am câteva picături de sânge de vrăjitoare,în vene.Te-am vrăjit şi ai dispărut de acolo.Să nu fii surprins dacă lumea ţi se va părea schimbată după ce te voi lăsa să pleci de la *Elf-hame.*
-*Elf-hame?*
-Casa spiriduşului.Din împărăţia *Poporului Bun.*Ea zâmbi spre limbile jucăuşe ale focului şi Douglas simţi un fior pe şira spinării.Se gândi din nou la puterea magnetică pe care o exercitase asupra lui,acolo,la New York.Îl observă pe Sam,întins lângă ea,pe un covor în faţa căminului;părea mulţumit.Vrăjit? Recapătă-ţi autocontrolul,Kincaid.
-Eşti cea mai voinică fiinţă cu puteri magice,pe care am văzut-o vreodată,
remarcă el,având grijă să nu sune ca un compliment.La înălţimea ta însă poţi căra câteva kilograme în plus.Se răsuci şi-l studie cu ochi severi.
-Acolo,la New York,nu ţi-am părut prea voinică.
-Aveam în vedere o partidă de o noapte.Păreai accesibilă.Mare şi accesibilă.
În lumina slabă a focului îi văzu faţa încordându-i-se.
-Nu sunt prea mare pentru un bărbat adevărat,replică ea.Nici accesibilă,cretinule bălos.Şi am o greutate în perfectă concordanţă cu înălţimea mea.
-Oh? Probabil că porţi tocuri de zece centimetri când te urci pe cântar!
Ea zâmbi subţire şi răscoli focul cu vătraiul.
-Nu-i înţelept să insulţi persoana care te hrăneşte.Singura persoană care are grijă de tine.
-Sunt sigur că ceilalţi acoliţi ai tăi n-ar dori să mă lase să flămânzesc.
-Sunt singură,Douglas.A fost conspiraţia unei singure femei.Sunt reprezentanta autonumită a celor ce vor avea de pierdut dacă preiei tu proprietăţile lui Angus MacRoth.
-Nu te mai osteni,să-mi spui baliverne.O persoană,lucrând singură,nu ar fi putut înşela vigilenţa serviciului meu de pază.Oamenii mei sunt cei mai buni din

branşă.De fapt,cred că sunt pe cale să-ţi descopere această mică ascunzătoare.
Nimeni,cu excepţia directorilor mei executivi,nu ştie că lipsesc.Tu şi acoliţii tăi veţi fi urmăriţi de nişte profesionişti faţă de care,agenţii guvernamentali apar ca simpli amatori.Tu şi toţi cei care te-au ajutat vă veţi sfârşi zilele în închisorile americane.Dacă vrei să afli ce ţi se va în-tâmpla acolo sunt gata să-ţi dau unele amănunte.
-Ssst,Douglas,parcă ai fi un personaj din filmele acelea stupide,cu gangsteri,pe care le urmăreşti toată ziua.”*Ieşiţi cu mâinile ridicate,altfel,îl trimit pe Părintele O'Brien să vă scoată*!” Ameninţă cât vrei.N-are importanţă.Doar pe mine mă poţi urî.Poate vei obosi să te infatuezi în continuare şi vei vorbi cu mine,ca o persoană bine crescută.Se ridică,îi aruncă o privire veninoasă,apoi se întinse languros,ca şi cum l-ar fi provocat.Sub puloverul alb şi miţos,sânii i se ridicară producând minunate efecte vizuale.Fusta i se mula pe abdomenul plat şi pe rotunjimile armonioase ale şoldurilor.Douglas ştia că mulţi bărbaţi îi lăudaseră, cu siguranţă,formele ei atrăgătoare şi că insultele lui ieftine nu o afectau deloc.
-Uite ce-i păpuşo,dacă tot trebuie să stăm împreună,o bucată de timp,spune-mi cel puţin ce nume ai.Altfel,o să aleg eu unul.Şi nu cred că o să-ţi placă.
-Foarte bine.Mi se pare corect.Îşi duse mâinile la spate şi începu să se clatine uşor,înainte şi înapoi,părând că se gândeşte intens.Cred că ar fi perfect dacă mi te-ai adresa cu „*Domnia Voastră*”,spuse ea după un minut.
Douglas bombăni ceva,printre dinţi,incapabil să-şi ascundă frustrarea.
-Jumbo,anunţă el,apoi dădu din cap,satisfăcut.Jumbo.E perfect.Adu-mi ceva de mâncare,Jumbo.Mişcă-te cât poţi de repede.Îl privi înciudată,o clipă,apoi suspină.
-Bietul de tine,ce-ai păţit,mori de foame?
-Aş vrea să mănânc.Ţi-aş reaminti,în caz că ai uitat,că o zi întreagă n-am pus nimic în gură.Ea trecu în cealaltă cameră şi reveni,un minut mai târziu,cu două castroane cu tocană,dar numai o singură lingură.
-Sărmane,sărmane Douglas.Puse un castron pe podea,pentru Sam,care aştepta nerăbdator.Îl duse pe celălalt la scaunul ei de lângă cămin şi începu să mănânce.
Douglas se răsit ameninţător la ea.
-Foarte amuzant.Ţi-am spus că mi-e foame.
-Vorbeai cu o anume fantomă grasă,numită Jumbo,nu cu mine.
-N-o să mă laşi să flămânzesc,doar din ranchiună,nu-i aşa?
Ea îşi băgă în gură o lingură plină cu un amestec apetisant de carne şi morcovi şi o savura îndelung,înainte de a o înghiţi.,
-Cere-ţi scuze,ordonă ea,calmă.Sau rămâi fără cină.

-S-o ia naiba.Se trânti pe pat şi îşi acoperi picioarele cu pătura.Noapte bună,Jumbo.
-Kincaid,stai flămând din cauza firii tale infecte.Pe lângă chiorăitul de protest al stomacului său,Douglas auzi râsul ei uşor şi enervant.

Elgiva era incapabilă să se stăpânească.Se apropiase atât de mult de barele celulei,încât,dacă ar fi întins braţul,l-ar fi putut atinge pe Kincaid care dormea.
Prin fereastra de lângă cămin,lumina soarelui de dimineaţă pătrundea în cabană; un snop de raze îi scălda pieptul gol,lăsându-i faţa în umbră.În timpul nopţii i se ridicase puloverul şi pătura nu-i acoperea decât genunchii.
Avea un temperament aprig,ca toţi strămoşii lui din clanul Kincaid,se gândi Elgiva.Cu părul negru şi ochii închişi la culoare,spuneau legendele; bărbaţii clanului fuseseră luptători falnici şi nobili,având reputaţia de răpitori ai celor mai frumoase femei din clanurile rivale.Ea şi Douglas Kincaid,aveau,foarte probabil,o descendenţă comună,chiar dacă aceasta era depărtată în timp şi legăturile dintre ei destul de confuze.Se mai apropie câțiva centimetri.Sfidase destinul într-un mod asemănător când,copil fiind,în timpul unei excursii cu familia pe malul oceanului,explorase dealurile erodate de vânturi din Arragowan.Auzise că,de fiecare dată când valurile se retrag,un observator curajos, aplecându-se şi privind în jos,ar fi putut zări *An Uamh Ghabhach -Peştera primejdiei.*
În 1417,strămoşul ei,Malcolm MacRoth,fusese încolţit acolo de o duzină de spadasini din clanul Kincaid.În secolele ce au urmat,apa oceanului s-a apropiat din ce în ce mai mult de peşteră,ascunzând-o.Legenda spune că cel ce reuşea să-i găsească locul,va putea vedea fantoma lui Malcom MacRoth luptându-se cu nălucile celor din clanul Kincaid.Dorea cu tot dinadinsul să vadă asta.Părinţii ei,îngroziţi,au găsit-o pe marginea dealului,întinzându-se în gol,să privească stâncile care se iveau din apă.Acum putea observa un Kincaid în carne şi oase; se simţea ca atunci,la şase ani,inima îi bătea de teamă şi exaltare,trupul ei refuza să plece de la locul primejdiei,instinctul spunându-i,contrar raţiunii,că nu va păţi nimic.Elgiva îi privi trupul,cu pieptul dezgolit,urmărind fascinată ridicarea şi coborârea lentă a puternicilor muşchi pectorali şi abdominali,acoperiţi de un abundent păr negru.O fâșie de păr argintiu pornea din centrul pieptului şi se continua în jos,dispărând sub centura pantalonilor,ca o linie directoare spre ombilic şi spre părţile de sub el.Era,cu siguranţă,de culoarea argintie,nu cenuşie şi foarte atractiv.Elgiva îşi sprijini obrazul de zăbrele şi îi scrută părul des din cap.Nici urmă de fire argintii acolo,poate însă că îşi vopsea părul.Nu,hotărî ea,

amintindu-şi că el nu avea decât treizeci şi şapte de ani.Cu trei ani mai în vârstă decât ea.Unul dintre cei mai tineri miliardari din lume.Şi cu certitudine cel mai puţin solitar,având în vedere ceea ce citise în legătură cu relaţiile lui feminine.
Aproape toate fuseseră blonde.Blonde,mici şi delicate.De aceea purtase o perucă blondă la petrecerea lui.Evident,nu fusese în stare să-şi atribuie o siluetă mică şi delicată,dar oricum,tot îi atrăsese atenţia.Neîndoielnic,când Douglas Kincaid era în suferinţă,orice blondă cu rochie decoltată era utilizabilă.
Simţindu-se,în mod inexplicabil,jignită,îi întoarse spatele.Câinele veni spre ea şi îşi băgă botul în buzunarul rochiei ei lungi şi albe,găsind bucata de biscuit pe care o ascunsese acolo.Iniţiaseră deja acest joc de-a v-aţi ascunselea.Ce animal minunat era,inteligent şi afectuos.Cum putea să-l merite,un om ca Douglas Kincaid?Elgiva se sprijini de zăbrele şi privi distrată cum Shom mesteca trataţia.Până să înregistreze scârţâitura şi bufnitura provocate de saltul brusc din pat,al trupului masiv al lui Kincaid,era prea târziu ca să mai scape.Unul din braţele lui pătrunse printre zăbrele şi-i încercui gâtul.Elgiva ţipă furioasă şi se zbătu,zgâriindu-l pe braţ şi încercând să-l lovească cu cotul,acţiune care avu exact efectul contrar celui scontat,deoarece braţul i se ciocni violent de zăbrele.
Durerea îi amorţi braţul.
-Încetează,Jumbo,îi ordonă el,cu voce tare.Altfel,te strâng de gât până îţi ies ochii din cap.În ciuda ameninţării,strânsoarea lui era fermă dar nu dureroasă.
Elgiva se forţă să rămână liniştită şi să respire normal.
-N-ai să obţii nimic prin agresiunea asta.Dacă mă sugrumi,tot captiv o să rămâi.Nu mă vei putea forţa,în nici un fel,să-ţi deschid uşa celulei.
-Doar dacă n-ai cheile la tine.
-Mă crezi atât de-proastă?
-Ai răpit pe unul dintre cei mai puternici oameni din lume.Asta te situează în rândul celor mai proşti indivizi din toate timpurile.
-Doamne! Ce te mai lauzi!
-Să vedem dacă am dreptate.Ea ţipă furioasă când,cu cealaltă mână,o apucă de şold.Îi cotrobăi în buzunarul în care pitise trataţia lui Sam.
-Bravo,Sam,mormăi el.Mulţumiri din partea lui.Deoarece atinsese urmele umede ale botului lui Sam,îşi şterse,cu dezinvoltură,degetele de partea din faţă a rochiei ei,chiar sub centura lată.
-E demodată,o tachină el,suflându-i cald şi insinunat în ceafă.Îmi plăcea mai mult rochia verde.Îşi plimbă un deget,încoace şi încolo.Pântecele ei se crispă sub această atingere şi i se acceleră respiraţia.
-Dă-i înainte şi distrează-te,Douglas.E ultima dată când o mai poţi face.

-Întotdeauna îţi ameninţi victimele răpite? întrebă el.Apoi îi desfăcu centura.Nu pot ajunge la celălalt buzunar,explică el.
-N-am alt buzunar.Doar ăsta.
-Doar un singur răpitor.Doar un singur buzunar.Am tendinţa să nu cred nimic din ceea ce-mi spui.Trase spre el cealaltă parte a rochiei în căutarea celui de-al doilea buzunar.Când îl găsi,chicoti înfundat şi băgă mâna în el.
Descoperi numai o mică fotografie,protejată de o învelitoare din material plastic.O ridică la lumină.
-Arată ca un fundaş profesionist îmbrăcat în tartan.Cineva ar trebui să vorbească cu cei care nu prelucrat fotografia,despre culoarea părului său.Este cel mai strălucitor roşu pe care l-am văzut vreodată.Cine-i acest monstru?
Elgiva închise ochii,îndurerată.Îşi băgase în buzunar fotografia lui Jonathan ca să-i servească drept suport moral.El luptase cu atâta îndârjire să-şi ascundă dezamăgirile vieţii.În amintirea lui,ar fi trebuit să triumfe în faţa acestui bărbat care avea şi faimă şi bani,două lucruri după care Jonathan tânjise toată viaţa.
Însă Elgiva stătea acolo,cu braţul puternic al lui Douglas Kincaid în jurul gâtului,cu rochia desfăcută,cu răsuflarea lui fierbinte şi aţâţătoare în ceafă,
simţind cum mirosul trupului său,miros brutal,provocator,amestec de sudoare cu urme de colonie fină,îi răscoleşte simţurile.
-Cine este? întrebă Kincaid din nou,scuturând-o uşor.
-Soţul meu.E mort însă; de doi ani.Pune fotografia înapoi.
-Oh,nu.Mi-ar putea folosi.O voi da oamenilor mei,când mă vor găsi.Ceea ce se va întâmpla curând.Ea întinse cu repeziciune mâna şi-i smulse fotografia,
luându-l prin surprindere,apoi o aruncă departe,pe podea,unde el n-o mai putea ajunge.
-Gândeşte-te la altceva,domnule Kincaid.El fluieră.
-Sam!Adu-o!Ascultător,masivul brac se duse la fotografie şi,după câteva încercări,o prinse în gură.Elgiva îl observa disperată.
-Shom! Nu!Câinele ezită,privindu-i neliniştit,cu fotografia din gură asemenea unei limbi de plastic.
-Sam! Vino! îi strigă Kincaid.Sam porni înainte.
-Shom! Stai! răcni Elgiva.El se opri.
-Vino!
-Stai,căţelule,stai!
-Sam! Acum! ordonă Kincaid,arătându-i un loc,într-o parte.
-Shom,te rog,Shom.
Câinele pufăi trist,dar se îndreptă spre celulă şi lăsă fotografia pe podea,între

gratii,îi linse mâna lui Elgiva,apoi se culcă la picioarele ei,nedumerit încă de ploaia de ordine contrarii.
-Nu-i nimic,căţelule amărât,îi şopti ea,cu o voce răguşită.Ştiu că trebuia să-ţi asculţi bruta de stăpân.
-Dacă şi cu tine ar fi la fel de uşor! mormăi bruta.Se răsuci în strânsoarea braţului său.
-După cum vezi,n-am cheia celulei.Dă-mi drumul,acum.Aminteşte-ţi că sunt singura persoană care-ţi poate asigura accesul la hrană şi căldură.Fii un prizonier rezonabil,Douglas şi vei fl tratat în consecinţă,îţi promit.
-Oh? Atunci,mă aştept la asta.Îşi strecură mâna sub rochia ei de casă şi-i puse palma pe abdomen,în dreptul taliei.Inspiraţia ei bruscă,surprinsă,răsună neobişnuit de tare în tăcerea cabanei; el chicoti triumfător.Dacă fundaşul cu tartan este răposatul tău bărbat,lucru de care mă îndoiesc,când mergeai la culcare cu el,purtai tot sacul ăsta diform,în chip de cămaşă de noapte?
-Este o cămaşă de noapte onorabilă,menită să mă ferească să mă îmbolnăvesc de pneumonie,din cauza frigului.
-Există mijloace mai bune ca să te încălzeşti,Jumbo.Palma lui îi acoperi buricul, apoi cu degetul arătător,mare şi spatulat,începu să descrie cercuri în jurul lui.Ai fi obţinut mult mai mult sprijin de la mine,dacă în acea noapte ai fi utilizat o strategie diferită.Vocea era joasă şi profundă.Cine ştie? Poate,până acum,m-ai fi convins să fac tot ce-ai fi dorit,indiferent de ce ai fi vrut,în realitate.
-Eşti un mincinos,Douglas.Te-am studiat îndeajuns ca să ştiu că nu faci, niciodată,nebunii din considerente sentimentale.El râse cu poftă,în timp ce-şi urca mâna cu mişcări sacadate spre stomacul ei.
-Ai crezut că în acea noapte căutam o femeie,pentru o legătură cu implicaţii emoţionale? Fără îndoială,eşti o delincventă sentimentală.Elgiva îi înşfăcă braţul liber cu ambele mâini.În ciuda împotrivirii ei înverşunate,palma lui continua să urce.
-Nu face asta,îi spuse ea,printre dinţii încleştaţi.
-Ce? Asta? îşi făcu palma căuş sub sânul ei drept,presând ţesătura groasă a cămăşii de noapte pe pielea deja sensibilizată.Încet,degetul lui gros îi atinse vârful sfârcului.Ei,Jumbo,ai aici un mic animal răzvrătit.Îşi înfipse unghiile în încheietura mâinii lui.O strânse uşor cu braţul cu care-i înconjura gâtul,doar ca să-i amintească faptul că era încă ţinută bine.Elgiva gemu de furie şi neputinţă.
-O să plăteşti pentru asta,Kincaid,bastard nenorocit.
-O voi merita.Un bărbat trebuie pedepsit dacă se amuză atât de copios fără cel mai mic sentiment de vinovăţie.

-Sunt sigură că o astfel de atitudine îţi este familiară.I se tăie respiraţia când mâna lui i se puse pe celălalt sân,şi i-l strânse uşor.Se cutremură în momentul în care îi prinse sfârcul rigid între degetul gros şi cel arătător,şi începu să-l frece încet.Se întări şi mai mult sub mângâierea lui,
-Ei Jumbo,ăsta-i monstrul din Loch Ness? o întreba el,cu modestie.Sau eşti doar bucuroasă că mă vezi?
-Nu mă poţi ruşina,cu pipăiala ta desfrânată,şopti ea,bătând din picior de furie şi neputinţă.
-Atunci,trebuie să încerc mai temeinic.Oh! Uite ce-am găsit pe sacul care-ţi ţine loc de cămaşă de noapte! Nasturi! Degetele lui desfăcură cu îndemânare nasturii albi de ceramică care îi închideau cămaşa de la gât până la jumătatea pieptului.
Ce decenţă!Eşti sigură că eşti una şi aceeaşi femeie,cu aceea care,deunăzi,mi-a aburit oglinda? îşi înfundă mâna în interiorul cămăşii ei şi Elgiva ţipă de indignare.
-Nu te înţeleg,şopti el.Mâna lui trecea de la un sfârc rigid la celălalt,explorând zona cu o delicatete neaşteptată,care era înnebunitoare.Asta nu e reacţia unei femei care nu vrea să fie mângâiată.Ea tremura,atât de stingherită şi confuză,
încât abia se putea abţine să nu clănţăne.
-Nu pot să nu reacţionez la mângâierile unui bărbat! în împrejurările prezente,
n-are nici o relevanţă!
-Încetează să te prefaci,Jumbo,ordonă el,avea însă o notă de surprindere în voce.Spune-mi ce vrei,cu adevărat,de la mine?
-Vreau să te întorci în America şi să nu mă mai tulburi!
-De ce îţi rişti viitorul,pentru un plan idiot? Slabi puţin strânsoarea din jurul gâtului ei.Mâna lui liberă se sprijinea încă de pieptul ei,cu degetele între sânii ei.
Tu eşti cea care va primi moştenirea MacRoth,dacă nu o cumpăr eu,nu-i aşa? Scoase o exclamaţie.Sigur că da! O rudă lacomă!Trebuia să-mi închipui!
-Nu-i adevărat!
-Chiar crezi că poţi să mă răpeşti,să mă constrângi şi să rămâi în libertate,ca moştenitoare fericită,stăpână a domeniilor? Ea îşi duse mâinile la frunte,închise ochii şi râse obosită.
-Nu poţi înţelege.Fac asta pentru urmaşii clanului MacRoth,nu pentru mine.Nu are importanţă ce se întâmplă cu mine.Spre uimirea ei,îi dădu drumul din strânsoare.Mâna lui alunecă de pe sânii şi o apucă uşor de bărbie.Tremurând violent,Elgiva se răsuci şi în vreme ce mâna lui îi frigea pielea,îşi ridică ochii spre el.Ochii lui întunecaţi îi scrutară figura,într-o evaluare mânioasă.
-Nu cred în poveşti,spuse el,posomorât.

-Atunci nu le asculta.Ascultă-ţi inima.Poate e acelaşi lucru.
-Voi asculta când îmi vei da drumul de aici.Fă-o acum şi mă voi dovedi un om rezonabil.Ţi-o jur.
-Vrei să spui că vei fi rezonabil după propriile tale standarde.Nu.Sunt prea multe interese în joc.Făcu repede un pas înapoi.
-Eşti,fără îndoială,moştenitoarea MacRoth.Care e numele tău de botez?
-Matahala.Şi renunţă la alte încercări,altfel voi trece la represalii.
El lovi cu pumnul în zăbrele.
-Nu mă poţi ţine aici,o lună întreagă! Am afaceri în desfăşurare în toată lumea! Nu pot sta izolat,în locul ăsta uitat de Dumnezeu!
Cu mâinile lui departe de ea,simţi că-i revine calmul.Elgiva îl privi hotărâtă.
-Cea mai importantă treabă a ta,este exact aici.Acum,mănâncă-ţi micul dejun.
Sunt sigură că s-a răcit.Făcu un semn spre masa aşezată în dreptul deschiderii din grilajul celulei.Pe ea se găseau două platouri pline cu mâncare: ouă ochiuri, salam,clătite,brioşe cu afine şi pâine.Totul completat cu un tacâm de argint,un şervet din pânză de damasc şi o cafetieră termoizolantă plină cu nafea.Îşi asumase riscul de a-i da o altă ceaşcă,la fel de frumoasă ca precedenta,din porţelan vechi.
-Eşti o răpitoare cu totul neobişnuită,spuse el,părând tulburat.
-Nu vreau să-ţi fac nici un rău,ţi-am mai spus asta.Ceea ce nu s-ar putea zice despre tine,în ceea ce mă priveşte.O studie câteva clipe.Îşi auzea stomacul dând semne zgomotoase de protest.Ca şi cum ar fi fost înţeleşi,amândoi priviră fotografia care zăcea la picioarele lui.Elgiva îşi reţinu respiraţia când el ridică poza.
-Este într-adevăr soţul meu şi e într-adevăr mort.Nu era un MacRoth.Nu-i reţine fotografia,numai din resentiment faţă de mine.
-Ia-o.Când i-o întinse,printre zăbrele,ea înaintă precaută,încercând să-i ghicească intenţiile.Deşi chipul lui avea o expresie tulburată,părea totuşi pentru prima oară calm.Ea luă fotografia şi o băgă în buzunarul rochiei de casă.Apoi spuse ceva,ce nu şi-ar fi închipuit vreodată că-i va spune lui Douglas Kincaid.
-Mulţumesc.
-Mi-ai lăsat fotografiile familiei mele în portvizit.Eu îţi mulţumesc.
Gentileţea lui,oricât de trecătoare şi de reţinută părea,o mişcă în asemenea măsură,că îi dădură lacrimile.Umilită de influenţa considerabilă pe care o exercita acest bărbat,asupra propriilor ei reacţii afective,Elgiva se grăbi spre camera din faţă,trântind uşa în urma ei.Tremurând,se dezbrăcă,apoi intră, goală,în micul compartiment amenajat într-un colţ,unde făcu singurul fel de duş

pe care i-l permitea rezervorul de apă,adică unul rece ca gheaţa.Avea mare nevoie de el.

CAPITOLUL 3

Douglas se trezi tresărind,cu mintea încă înceţoşată de tenebrele unui obsedant vis erotic al cărui subiect era răpitoarea lui.Se făcea că ea închisese uşa celulei şi venea spre patul lui,goală,caldă,arzând de dorinţe pe care numai el i le putea satisface.Şi,în ciuda uşii deschise,singurul lucru ce-i trecea prin minte era cum să se întindă după ea,s-o mângâie,s-o tragă lângă el pe patul îngust.Nu dorea să plece.Îşi alungă din minte o astfel de idee neroadă şi privi împrejur,mijindu-şi ochii în lumina soarelui de după-amiază.Ochi-Aurii plecaseră; focul pâlpâia în cămin şi pe un covor,în apropierea lui,Sam dormea profund,sforăind.

Nici nu era de mirare.La prânz,îi dăduse şi lui Sam o cantitate uriaşă de mâncare şi era o bucătăreasă extraordinară.După aceea lucrase la roata ei de tors şi clinchetul ritmic al pedalei avea acelaşi efect hipnotic ca cel al unui metronom,

Douglas se aşezase pe pat,pe burtă,cu faţa spre ea,prea încăpăţânat să înceapă el o conversaţie,dar urmărind-o,pe ascuns,cum lucrează.Uneori îi arunca,în treacăt, un surâs,dar nu părea dispusă,ca şi el dealtfel,să discute situaţia lor echivocă.

Legănat de sunetul produs de roata ei de tors,de trosnetul focului,cu stomacul plin şi având tendinţa de a accepta cu stoicism situaţia lui prezentă,adormise. Se bătu uşor,plin de căinţă,peste stomac.Îl ghiftuia dinadins,ca să-l ţină inactiv şi mulţumit asemenea unui leu gras dintr-o cuşcă de la grădina zoologică.

Plictiseala şi izolarea îl vor face să cadă,cu uşurinţă,în capcana întinsă de ea.

Douglas dădu din cap.Dacă nu va reuşi curând să fugă de acolo,va arăta ca Orson Welles.Dar va ieşi curând.

Probabil că T.S.Audubon era deja pe cale să-l găsească.Acesta nu-i era doar prieten de o viaţă,ci şi cel mai bun expert din lume,în materie de,pază şi securitate.Şi după aceea? se întrebă Douglas,încruntându-se.S-o prindă pe Ochi-Aurii şi pe acoliţii ei? Fără îndoială.Să afle scopurile exacte ale acţiunii lor? Cu siguranţă.Să încerce să obţină extrădarea lor în America şi să-i trimită la închisoare pentru tot restul vieţii lor? Ezită.

După ce coborî din pat,plimbându-se agitat prin celulă,Douglas se întreba dacă era o prostia să creadă povestea femeii despre casele strămoşeşti şi urmaşii disperaţi.Străbătea însă din spusele ei,un aer de sinceritate,de idealism neabătut,

care-l tulbura.Le pricinuia,într-adevăr,necazuri unora,prin cumpărarea proprietăţilor?însemnau oare,pentru ei,mai mult decât îşi dădea el seama?Clătină din cap.Nu-şi clădise averea de trei miliarde de dolari dând dovadă de

nehotărâre şi de sentimente filantropice.Tatăl lui se făcuse vinovat de ambele slăbiciuni şi din cauza asta avusese o mulţime de necazuri.În afaceri,Douglas îşi crease o reputaţie de om generos,onest,cu un remarcabil simţ managerial,dar şi de negociator foarte dur.Indiferent cât îl intriga Ochi-Aurii,n-avea de gând să-i dea ceea ce dorea,nici s-o lase nepedepsită.Se corectă,posomorât,în gând: ...nici s-o lase nedijmuită.

Elgiva mergea,înfruntând vântul rece de ianuarie,cu capul plecat,acoperit de gluga ridicată şi ţinându-şi pelerina strâns lipită de trup.După traversarea câtorva creste de deal şi a unor zone împădurite ajunse la ţărmurile lacului *Loch Talrigh*,situat la câteva mile de cabană.Partea de nord a acestui lac montan era înconjurată de creste abrupte,acoperite cu brazi.Atmosfera era calmă; munţii formau o barieră în calea vântului.Apa era adâncă şi atât de neagră,încât căpăta reflexe albăstrii.În centrul lacului se afla o insulă stâncoasă iar pe insulă, ocupând aproape întreaga suprafaţă a stâncilor,se găseau ruinele castelului *Talrigh*.Elgiva îşi dădu gluga pe spate şi se opri pe mal scrutând împrejurimile.
Apoi cercetă marginea apei şi după o scurtă tatonare atentă,cu vârful cizmei sale de cauciuc,găsi cărarea de piatră,la câțiva centimetri sub nivelul apei.
Drumul spre castel îi luă mult timp,deoarece vechea cărare era foarte sinuoasă şi trebuia să păşească atent ca să nu calce alături.În trecut mulţi războinici, împreună cu caii lor,se treziseră înotând în lac,în timp ce apărătorii castelului aruncau asupra lor o ploaie de săgeţi sau,mai târziu,gloanţe de muschete.De fapt,mulţi dintre propriii ei străbuni muriseră astfel.
Când ajunse la fortăreaţa ruinată,se îndreptă spre o curte dărăpănată unde se aşeză pe o grămadă de pietre.Soarele de iarnă arunca umbre,prelungi.Venise aici ca să se gândească la ceea ce urma să întreprindă,în legătură cu Douglas;însă nu mai avea mult timp până la lăsarea întunericului.Da,hotărî ea,în final,acesta era locul din care trebuia să iniţieze procesul educativ al lui Douglas.Îi va arăta fotografii şi va încerca să condenseze şapte sute de ani de istorie a clanului Kincaid,într-un rezumat care să nu-l plictisească.După ce-i va da drumul,poate va fi suficient de interesat ca să vină aici şi să vadă reşedinţa strămoşilor lui.
Poate măreţia acestui loc îl va afecta,ca nimic altceva,şi va înţelege de ce l-a ţinut prizonier,pentru a-şi păstra propria ei moştenire.Deşi după ce-şi va da seama ce înseamnă să fii un Kincaid,probabil va încerca cu şi mai multă îndârjire să se răzbune pe ea.Mai stătu o vreme,definitivându-şi planul.Îi va povesti istoria familiei lui,va evita însă să-i explice de ce fusese distrus castelul, *Talrigh*,vechea reședință a celor din clanul Kincaid.

Şi,cu siguranţă,nu-i va istorisi de către cine.

În vara anului 1971,T.S.Audubon avea douăzeci şi unu de ani,vară pe care şi-o petrecuse încercând să supravieţuiască în junglele Vietnamului.Fusese unul dintre cei mai respectaţi,duri şi neînfricaţi sergenţi ai batalionului,dar azi n-ar mai fi fost în viaţă fără actul de bravură,din acea vară,a unui caporal de optsprezece ani,numit Douglas Kincaid.
Puştiul obraznic din Chicago,îşi cărase sergentul rănit,spre propriile linii,printr-o grindină de gloanţe inamice.Rănit de o schijă,cu faţa plină de sânge,Kincaid nu încetase să cânte,în falset,*God Bless America*,fapt care accentuase dramatismul acelor clipe în memoria lui Audubon.Prietenia lor,din timpul războiului,crescuse în următoarele două decenii,pe măsură ce inteligenţa şi ambiţia lui Douglas îl propulsară pe acesta în topul lumii financiare din care Audubon făcea parte încă de la naştere.Împărtăşeau aceeaşi predilecţie pentru plăcerile vieţii,un anume simţ al teatralului şi un idealism înnăscut.
La o oră de la semnalarea dispariţiei lui Douglas,cincizeci de specialişti din echipa lui Audibon fuseseră puşi în alertă pentru găsirea lui.Erau acum ceva mai aproape de realizarea acestui scop.În timp ce dădea mâna cu omuleţul roşu la faţă,ce stătea la o masă,într-o cârciumă din Druradeen,un al şaselea simţ îi spunea lui Audubon că primarul satului era în stare să mintă fără să clipească.
Părea mult prea încântat să-l vadă.
-Care-i problema,domnule Audubon? întreb Duncan MacRoth,zâmbind.Şeriful din Terkleshin m-a anunţat de sosirea dumitale.Vrei să afli ceva în legătură cu o localnică?
-Da.Audubon puse pe masă o foaie de hârtie.Vezi emblema asta heraldică? Grifonul şi berbecii? Mi s-a spus că este blazonul clanului MacRoth.
-Aşa-i,şi este un blazon faimos.
-Femeia pe care o caut,purta o bijuterie cu emblema asta,săptămâna trecută,la o petrecere în America.Mai exact în oraşul New York.
-Oamenii de pe aici nu călătoresc prea mult.Sunt bucuroşi să poată merge o dată pe an la Edinburgh,darămite în America.De ce ai nevoie de femeia aceea?
-Sunt detectiv particular.Este implicată într-un caz care priveşte un client al meu.E o femeie înaltă şi foarte bine făcută,dacă înţelegi ce vreau să spun.Puţin peste treizeci de ani.Foarte drăguță.Cu păr blond,probabil o perucă.
Doamne! Mi-aş aminti cu siguranţă,dacă am-avut o astfel de femeie în satul ăsta! Nu-mi pare cunoscută.

-Chiar aşa? înţeleg că Elgiva MacRoth,proprietara magazinului de pulovere din josul străzii ăsteia,ar corespunde descrierii mele.Cu deosebirea că are părul brun-roşcat.Magazinul ei e închis.Mi s-a spus că e plecată în vacanţă.Ştii cumva unde?
-Aaaa,Elgiva.Ei bine,este plecată în...ia să văd ..în Florida.Da.Poate s-a dus în America.La *Disney World*.Asta e.Primarul zâmbi fericit şi dădu din cap.Lucirea dură din ochii lui,îl lămuri pe Audubon că puţin îi păsa dacă era crezut sau nu.Aceasta era versiunea lui şi nu avea de gând să se abată de la ea.
-Interesantă alegere.Primarul MacRoth ridică din umeri,a neputinţă.
-Elgiva asta,are gusturi neobişnuite.Ştii,e nepoata proprietarului.Iar bătrânul Angus a fost un excentric.
-E bogată,deci? Una dintre moştenitoarele lui?
-O,nu este bogată.Angus a fost un ticălos meschin.I-a tratat,pe ea şi pe fratele ei,mai rău decât pe nişte cerşetori.Ea şi bărbatul ei au strâns ceva bani în cursul anilor.Sărmanii,n-au avut copii cu care să cheltuiască.El a fost pescar.S-a înecat într-o furtună...
-Ea are un frate?
-Da.Şi e tot pescar.Şi scriitor pe deasupra.Nepublicat încă,din păcate.Un bărbat deoseb cu totul deosebit şi...
-Poţi să-mi spui unde-l găsesc?
-La *Disney World*,izbucni o voce ascuţită.Audubon privi în sus şi remarcă o bătrânică micuţă măsurându-l din pragul uşii cârciumii.
-*Disney World*,repetă ea,ferm,lovindu-şi ostentativ reverele hainei,pentru a-şi sublinia afirmaţiile.Să vadă şoarecii aceia,Mickey şi Minnie.
Da.Ştii,sunt rude cu noi?
-Mickey şi Minnie? întrebă,sec,Audubon.
-Elgiva şi Rob,şi nu încerca să fii ironic cu mine replică ea.
-Îmi cer scuze.
-El este domnul Audubon,mamă,spuse primarul.Ştii cumva,din întâmplare,când se vor întoarce acasă,Elgiva şi Rob?
-Oh,nu mai devreme de câteva săptămâni!Au de gând să viziteze un alt loc celebru din Americ Hmmm...Tara.Da! Vor să vadă Tara.
Audubon privi pe rând,la primar şi la mama acestuia.Amândoi zâmbeau nevinovat.Audubon ştia acum că este pe calea cea bună,cale din ce în ce mai aglomerată cu noi membri ai clanul MacRoth.

-Ai fost tăcut ca un peşte,toată seara,Douglas.Ce s-a întâmplat?
Elgiva îl observă cum stătea,într-un scaun mare,capitonat,pus lângă pat,cu picioarele-i lungi încrucișate,având pe chipul dur umbre stranii,create de lumina pâlpâitoare a focului.Ar fi putut să-şi aprindă lampa şi să citească una dintre cărţile din raft.Ea îi dăduse o jumătate de duzină de romane americane,cu mult sex şi violenţă,convinsă că genul ăsta de lectură i-ar face plăcere.
Sau ar fi putut să rezolve cuvinte încrucişate dintr-una din numeroasele cărţi de enigmistică pe care i le procurase.Citise undeva că aceasta constituia una din distracţiile lui favorite.Când nu găsea cuvintele potrivite într-o şaradă alegea altele inedite.Douglas Kincaid avea o imaginaţie plină de resurse,nu era însă prea grijuliu să respecte regulile jocului.Acum însă se mărginea s-o privească.
Elgiva îi ridică mâinile nervoase de pe puloverul pe care-l tricota.Shom îşi ridică alene capul auriu de la picioarele ei şi privi,somnoros,în jur.
-Ce s-a întâmplat,Douglas? întrebă ea. El chicoti,fără veselie,cu o notă de nemulţumire în voce.
-Nimic.Îmi place să fiu captiv.Ridică la vedere un picior mare,încălţat cu un ciorap de lână,roșu-aprins şi o sanda din benzi late de piele.Mă simt ca un druid(preot celt) .
-N-ai nevoie de pantofi adevăraţi.N-ai să ieşi pe afară.Lăsă piciorul să-i cadă cu o bufnitură şi înjură încet
-Îmi va face plăcere să-ţi dovedesc contrariul.Ea suspină.După cât se părea,acea seară nu era tocmai propice pentru începerea unei discuţii în legătură cu descendenţa lui scoţiană.
-Douglas,în cutia de lemn,de sub patul tău,vei găsi un casetofon,împreună cu o jumătate de duzină din casetele tale favorite.Toţi cântăreţii aceia de jazz care îţi plac atât de mult.Am înregistrat,pe unele benzi,câțiva dintre marii clasici ai cimpoiului.De ce nu vrei să asculţi un vechi *ceol mor*,ca să-ţi calmezi nervii?
-Sunt calm încă,de prea multă mâncare.
-Să-ţi fie de bine.Sunt o bucătăreasă grozavă.
-N-am de ce să-ţi mulţumesc.El mormăi ceva,abia auzit,ceva despre bărbatul ei, cum că probabil arăta ca o aschimodie înainte ca ea să înceapă să-l îndoape.
Bărbatul tău,repetă el,cu voce mai tare,adresându-i-se direct.
-Hmm? Elgiva îşi concentra atenţia asupra andrelelor de tricotat,încercând să pară nonşalantă.
-A murit din cauza exceselor alimentare la care l-ai supus?
Elgiva îi răspunse posomorâtă:
-Nu mi se pare onorabil să iei în râs nenorocirea unei văduve.

-Este şi mai puţin onorabil să împuşti în fund,cu o săgeată tranchilizantă,un străin nevinovat.
-Douglas,îmi plăceai mai mult când îţi ţineai gura.
-Tu îmi plăceai mai mult în chip de blondă lascivă.
-Ce-ar fi să mai mănânci o bucată mare de prăjitură Madeira?
-Renunţă la încercarea de a-mi spăla creierul prin metoda excesului de hrană.
-Nu-i un mijloc de constrângere psihică.Este ospitalitate.
-Ai învăţat ospitalitatea de la un terorist?
-Cu puţin efort,ar putea fi o lună plăcută pentru tine.
-Dă-mi sticla aceea de whisky,de care ai pomenit.
-Nu în noaptea asta.Ţi-ar putea strica şi mai mult dispoziţia.
-Nu e posibil aşa ceva.
-Fii băiat bun,Douglas,şi câştigă-ţi dreptul de a căpăta o înghiţitură din cel mai bun whisky scoţian.
-Blestemăţie!O fulgeră cu privirea din umbra colţului unde stătea,asemenea unui animal de pradă,ghemuit în vizuina sa,gata să se arunce asupra unei victime.Eşti o mică...
-Tţţţ,ţţţţ Douglas.Nu sunt mică,în nimic.Chiar tu ai spus-o.El rămase tăcut, momentan descumpănit de pierderea duelului verbal.Apoi,încet,obişnuitul lui zâmbet maliţios îşi făcu apariţia.
-Spune-mi,Jumbo,ţi-ar plăcea să fii pipăită din nou?Cu puţin efort de imaginaţie, am putea face tot ce ţi-ar dori inima,chiar şi printre zăbrele,îşi întinse mâinile, şi-şi mişcă provocator degetele.Dezbracă-te de cămaşă,scumpo,şi vino să-ţi iei, răsplata.Ea se înţepă,deliberat,cu acul de tricotat.Printre dinţii strânşi îi spuse.
-Ţi-am oferit mai mult decât meriţi.
-Dovedeşte-o.
-Visează în continuare,Douglas.După ce ai avut ce-i mai bun,ar însemna să te depreciezi,coborând ştacheta exigenţei.
-Merit ce-i mai bun.Dar într-un ambalaj mai mic,desigur.Şi cu păr blond, natural,nu o perucă ieftină.
-Sărmane,sărmane burlac.Dacă nu-ţi moderezi izbucnirile temperamentale,nu vei găsi niciodată o nevastă care să-ţi încălzească sufletul.
-Deci,spune-mi,Ann MacLanders,cât timp ai fost căsătorită?
-Doisprezece ani.
-Doisprezece ani la rând? Cu acelaşi nefericit bărbat? Ea îşi dădu ochii peste cap.
-Da,animalule.Ştiu că nu poţi înţelege o astfel de fidelitate.

-Spune-mi,l-ai întâlnit la o şcoală de reeducare?
-Nu.Am fost promişi unul altuia,încă din copilărie.
După o clipă de tăcere,Kincaid spuse:
-Asta-i ca şi cum ai face cumpărături de Crăciun,în luna iulie.
-Este un obicei al acestor locuri.Mamele planifică toate căsătoriile copiilor lor.
-Haida-de,Jumbo,eşti prea modernă pentru asta.
-Nu e un obicei rău.Mama mea a ales bine.Dacă aş fi dorit,aş fi putut să nu accept.Şi el,ar fi avut libertatea să aleagă.Am considerat însă că putem întemeia, împreună,un cămin durabil.
-Deci,v-aţi iubit.
-Ne-am respectat.Şi asta e mult mai important.El cumpăni această informaţie,în tăcere,încruntându-se.Când vorbi din nou,în glas i se percepea o notă de interes.
-Ai avut deci o căsătorie fericită.
-A fost o căsătorie reuşită.
-Dar a fost şi fericită? Ea îşi încleşta pumnii şi întrebă exasperată:
-De ce te interesează,pe tine,asta?
-Ai avut o căsătorie nefericită,decretă el,cu hotărâre.Nu mă mir㠎Eşti pricină de necazuri pentru majoritatea bărbaţilor.
-Am avut o căsătorie reuşită,decentă!Şi încetează să-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala!
-Există şi nişte copilaşi Jumbo?
-Nu!
-De ce nu?
-N-am putut avea copii!
-Cine n-a putut? Tu sau el?
-Vezi-ţi de treburile tale.
-Am făcut asta,până acum câteva zile.Actualmente,sunt obligat să joc rolul unei ţaţe bârfitoare,ca să mă distrez,într-un fel.Deci,domnul Jumbo trăgea cu gloanţe oarbe? Sau îi era doar frică să nu-l răneşti în pat? Lasă că ştiu eu,nu voia să-ţi trezească vreo amintire din zilele petrecute ca animatoare la bar.
Ea sări în picioare,lăsând să-i cadă lângă foc,fără a-i da atenţie,tricotajul la care lucra.
-Încetează! încetează cu înţepăturile tale veninoase! Vocea i se sparse.Eşti un diavol,mare,urât şi impertinent!Se ridică şi el,încruntându-se mai tare.
-Te-am tratat puţin,în aceeaşi manieră ca...
-Tacă-ţi fleanca!Elgiva se înecă cu ultimul cuvânt şi-şi dădu seama că,spre ruşinea ei,era pe cale să plângă în faţa acestui nemilos Douglas Kincaid,

care,fără îndoială,va râde de ea.Îşi smulse pelerina din cuier.Shom se ridică alene,mârâind uşor.
-Sper că nu-ţi trece prin cap să ieşi afară,protestă Kincaid,cu un aer neliniştit.E ger şi întuneric beznă.
-E mai plăcut decât aici,înăuntru.Elgiva se îndreptă spre camera din faţă.
-N-am nevoie...îşi drese glasul.N-am nevoie...
-Ba ai,afirmă Douglas Kincaid; s-ar fi putut să aibă în vedere şi altceva,nu numai protecţia ei de către Shom.Sam,du-te.Bracul auriu păşi pe urmele ei în timp ce aceasta se grăbea să iasă,trântind uşa cabanei.Inspiră profund aerul rece,înviorător,dar nu-şi putea reţine lacrimile care-i lunecau pe obraji, înţelesese de ce lui Douglas Kincaid îi făcea plăcere s-o chinuiască.Orice luptător vajnic ar căuta punctele vulnerabile din armura adversarului său.Nu înţelegea totuşi de ce,în cazul ei,îl lăsase să i le găsească atât de uşor.

Era plecată de peste două ore şi vântul sufla din ce în ce mai tare.Douglas o cronometrase cu ceasul lui de mână,încrustat cu diamante,şi se mustra pentru că era îngrijorat din cauza ei.Îi trecu prin cap că ea ar fi putut foarte uşor să-i ia ceasul în timp ce era drogat.Trebuie să-şi fi dat seama că era foarte valoros.Dar ceasul,ca şi banii din portvizit,fotografiile fratelui,surorii şi părinţilor săi,şi cheile-bijuterie ale maşinilor nu fuseseră furate.Le găsise pe toate,într-o pungă mică,băgată printre hainele pe care le primise.Deci,nu e hoaţă.
În mica încăpere de baie a celulei,ea îi pusese articolele favorite de toaletă: săpun,pastă de bărbierit şi deodorant,ba chiar şi pasta de dinţi preferată.
Afirmaţia ei că vrea să-i ofere confortul de acasă,nu rămăsese fără acoperire.
Din duşul lui nenorocit nu curgea decât apă rece.De acelaşi regim însă se bucura şi al ei.Auzise,în acea dimineaţă,zgomotul-duşului în camera din faţă; la venirea ei,în încăpere,îmbrăcată în pulover şi pantaloni era încă albastră de frig.Deci şi ea suferea aceleaşi privaţiuni.Fără să se plângă.
Douglas îşi trecu palma pe piept,apoi îşi coborî privirea pe textura puloverului gri,moale,pe care-l purta împreună cu pantalonii de aceeaşi culoare.Ambele articole îi fuseseră date de ea.Făcu presupunerea că ea tricotase puloverul.
Da,pentru el.Şi îi venea perfect.Desigur,motivaţiile ei erau egoiste.Dorea să câştige prietenia; deoarece urma să aibă nevoie de această prietenie,după ce el va scăpa din captivitate.Douglas se uită din nou la ceas.Ce naiba făcea afară,printre mlaştinile acelea pustii? Şi la urma urmei,ce-l interesa? Peste puţin timp,
Audubon îl va găsi.Dar până una alta,unde era ea?

Făcu eforturi să-şi reamintească informaţiile de care dispunea,în legătură cu ţinuturile muntoase din Scoţia.Oare erau lupi pe acolo?
Nu va face rău,dacă,de acum încolo,va fi drăguţ cu ea.
Douglas se apropie de zăbrele şi le zgudui cu violenţă.
-Vino înapoi,răcni el.Dacă e să te mănânce cineva de vie,acela voi fi eu.
Câteva minute mai târziu,o auzi întorcându-se.O pală de vânt îngheţat străbătu încăperea principală şi ajunse la celula lui,aducând cu ea mirosurile nopţii.Sam năvăli în cameră,dând din coadă şi se apropie de zăbrelele celulei.Douglas îi mângâie blana rece,privind atent spre uşa deschisă a camerei din faţă,unde o auzea mergând.Se dezbrăca oare? Auzi apa curgând,nu la duş,fu el de părere,ci la robinetul chiuvetei.O auzi spălându-se cu multă vigoare.
-Sper că eşti tu,strigă el,şi nu vreun nenorocit de pitic,intrat să distrugă casa.
Ea stinse lampa cu petrol din prima cameră şi apăru îmbrăcată în halatul lung, alb,strâns legat în talie.La gât,în deschizătura halatului,i se vedea cămaşa de noapte din pânză,ţinută închisă până sub bărbie,cu o bentiţă.În picioare purta ciorapi groşi,gri,având probabil la origine aceeaşi lână gri-argintie din care era făcut şi puloverul lui.Douglas simţi că i se accelerează bătăile inimii.Chiar învelită într-o tonă de lână şi pânzeturi,ea rămânea teribil de excitantă.
Îl privi cu un dispreţ suveran; aranjându-şi părul răvăşit de vânt,ea îngenunchie în faţa căminului.Îi putea admira părul castaniu,cu reflexe aurii şi roşcate ce-i cădea în valuri bogate pe spate,în timp ce înteţea focul aproape stins.
-Bănuiesc că îţi place tare mult să te plimbi,începu el,politicos.
-Noapte bună,domnule Kincaid.Termină de pus lemne pe foc şi se îndreptă spre radiatorul aşezat lângă celula lui.În timp ce se apleca spre butoanele de reglaj,lui Douglas îi pătrunse în nări mirosul trupului şi părului ei.Îi amintea de aromele aduse de vântul nopţii,dar şi de cele ale fumului răşinii de brad aprinse.Dintr-o dată,Douglas se închipui înconjurat de aceste miresme,cu faţa îngropată în părul ei,cu trupul scăldat în parfumul ei,ca urmare a unui contact intim.Ea îşi îndreptă trupul,dar umerii ei căzuţi mărturiseau,fie o mare oboseală,fie sentimentul unei înfrângeri iminente; el nu putea preciza care din motive era cel real.
-Dacă peste noapte ţi se face frig,bate în zăbrelele celulei şi trezeşte-mă,îi spuse ea pe un ton formal.Voi da drumul mai tare la căldură.
-Ascultă,Goldie ...
-Cine-i Goldie? Ea îşi ridică o sprânceană.
-E femeia care nu vrea să-şi spună numele.
-Ce s-a întâmplat cu Jumbo?
-A plecat la plimbare şi a fost mâncată de un lup.Sau poate a fugit cu un pitic.

Nu ştiu.Oricum,îmi place mai mult Goldie.Ea scoase o exclamaţie dezgustată,a lehamite.
-Ştiu că asta ascunde pe undeva o insultă,dar acum nu-mi dau seama unde anume.Noapte bună.
-Nu o insultă.O scuză.În ochii ei apăru un licăr de surpriză.
-Nu mă aşteptam la o scuză.Ce înseamnă asta?
-În America dicţionarul o defineşte ca o cerere de iertare.În Scoţia ce semnificaţie are? Ea suspină.
-Se presupune că prizonierii nu trebuie să-şi ceară scuze.De fapt,în tot ce-am citit despre marele Kincaid,n-am găsit nicăieri o referinţă la faptul că şi-ar fi cerut vreodată scuze.
-La naiba,nu-mi faci situaţia mai uşoară.Tot ce vreau să spun este că îmi pare rău că te-am insultat pe tine şi pe răposatul tău soţ.Scuza s-a încheiat.Noapte bună.Făcu o pauză apoi adăugă,pe un ton satisfăcut: Goldie.Evident uimită şi foarte circumspectă,ea traversă camera,îndreptându-se spre patul ei,fără însă să-l scape din ochi pe Douglas.
-Nu încerca să mă tragi pe sfoară,banditule.
-Nu pot să-ţi fac promisiuni pe termen lung,în noaptea asta însă eşti în siguranţă.
-Aha.Dădu la o parte un maldăr de cuverturi pufoase.Patul ei avea o structură înaltă şi greoaie;pe arcurile metalice erau puse două saltele,cearceafuri albe,
câteva perne şi maldărul de cuverturi.Patul era suficient de larg pentru două persoane,hotărî el.Era propice pentru delectări erotice,ca şi proprietara lui,dealtfel.Ea îşi scoase halatul şi-l aruncă pe unul din capetele patului.Cămaşa albă de noapte plutea în jurul ei,la fel de revelatoare ca o pânză de cort,dar plină de graţie.Privi peste umăr în timp ce urca în pat şi-l văzu urmărind-o.
-Obişnuieşte-te cu mine,spuse ea,încruntându-se la el.Se strecură repede sub cuverturi şi le trase până la talie,în timp ce se lăsa pe spate,cu părul revărsat pe perne.Ultimele licăriri ale focului mocnit,creau pe chipul ei un joc ademenitor de lumini şi umbre.O,m-aş putea obişnui uşor cu tine,se gândi Douglas.
-Obişnuieşte-te tu,cu mine,replică el,vesel.Îşi trase peste cap puloverul şi-l lăsă să cadă pe masa de lemn din celulă.Îşi trecu uşor mâinile peste pieptul gol.Deşi nu-i putea vedea faţa în lumina slabă,era sigur că stătea cu ochii pe el.Mi-ai tricotat cumva şi o pijama? întrebă el.Sau poate o pătură electrică?
-Găseşti o pereche de indispensabili,în sertarul de jos al comodei.
-Un loc potrivit,remarcă el,sarcastic,pe când traversa celula spre comodă.
Indispensabilii erau de un roşu-aprins.Oh,minunat.Se asortează cu ciorapii mei.
-Ştiu că-ţi place să fii bine îmbrăcat.

Aruncă indispensabilii pe masă,apoi se aşează pe scaunul de lemn de lângă ea.Îşi scoase sandalele şi îşi descheie pantalonii.Apoi se ridică în picioare,pentru a-i oferi lui Goldie o imagine perfectă de striptease inedit.Îşi împinse,încet, pantalonii de pe şolduri.

-Ai o mică încăpere de baie,proprie,unde te poţi schimba,spuse ea,repede.

-Trebuie să faci faţă lipsei mele de modestie.Nu privi dacă te deranjează.

Ea mormăi ceva în gaelică apoi sfârşi în engleză.

-Nu mă simt stingherită în faţa celor ca tine.

-Bine.Pantalonii îi căzură pe glezne.De cealaltă parte a camerei,auzi o inconfundabilă exclamaţie de uimire.Douglas privi spre comodă.Există pe aici,pe undeva,nişte chiloţi sau nişte şorturi? întrebă el,cu nevinovăţie,iartă-mă că n-am întrebat mai înainte.Am fost cam distrat.

-Daa,sunt,hmm,pe undeva.Îşi drese glasul.În bufet,al doilea sertar de jos.

Douglas ieşi din pantaloni,afişând o nonşalanţă studiată,contrazisă de stadiul avansat de erecţie în care se găsea.Având ca singur obiect de îmbrăcăminte, perechea de ciorapi roşii,lungi până la genunchi,se deplasă la bufet,unde,după îndelungi căutări,găsi o pereche de chiloţi.

Încovoindu-şi trupul gol pe scaunul capitonat de lângă pat,ridică un picior,apoi pe celălalt.Cu mişcări lente,care ar fi făcut cinste unei dansatoare exotice,îşi trase chiloţii de-a lungul coapselor,arcuindu-şi uşor spinarea.Simţul lui dramatic fusese răsplătit cu calificativul maxim „A” la clasa de actorie,pe care o frecventase din distracţie,în final,îşi trecu palmele peste şolduri,încercă ,elasticul chiloţilor şi privind în jos,îşi observă solemn proeminenţa incriminantă.

-Ei bine,ce părere ai? Impresionant,nu-i aşa? Din partea opusă a camerei se auzea un sforăit profund,sonor.

Douglas privi forma ei întunecată cu o surprindere descumpănită.Îi trebui câteva clipe până să remarce că sforăitul era exagerat şi artificial..începu,să zâmbească.

Apoi,în vreme ce urca în pat,râdea atât de tare,încât îi dădură lacrimile.Era prizonierul unei femei care-l înfuriase,îl necăjise şi îl insultase mai mult decât oricine pe lume.Îi era ciudă că trebuia s-o recunoască,dar începuse s-o placă.

CAPITOLUL 4

Negurile din Talrigh sunt încă îndoliate,Bântuite de fantomele acelor Kincaid şi MacRoth.Eterna repetare: Furtul broşei,Zăngănitul oţelului,

Sângele spectral vărsat în onoarea clanurilor: Lupta şi vrăjitoria -nici una nu-i va salva;Numai adevărata dragoste va alina durerea şi va vindeca rănile trecutului,Acele vechi dureri fi vor pe veci ostoite.

Elgiva citi din nou vechiul poem şi se încruntă.Numai adevărata dragoste va alina durerea.Mama ei,solemnă şi practică,îi spusese întotdeauna că versul se referea la dragostea pentru Scoţia.Tatăl ei,un visător romantic,susţinea,din contră,că era vorba de dragostea dintre un bărbat şi o femeie.Ţinând seama de firile lor,total opuse,era uimitor că părinţii ei se împăcaseră atât de bine.
O noapte de Crăciun,cu douăzeci şi cinci de ani în urmă,rămăsese ca o amintire de neşters,în mintea lui Elgiva.Ea şi Rob plecaseră tiptil din pat,tremurând,ca să se ascundă în spatele unor draperii ponosite din marea încăpere cu trofee de vânătoare aflată în *MacRoth Hall*,unde,chicotind,îşi urmăreau părinţii,niţel grizaţi după berea băută.Se distrau copios văzându-şi mama şi tatăl,de obicei atât de rezervaţi,ţinându-se îmbrăţişaţi şi giugiulindu-se pe un divan hodorogit, aşezat sub un cap de cerb împăiat,mucegăit şi rămas cu un singur ochi de sticlă.
Întrucât scena se prelungea,Rob începu să strâmbe din nas,Elgiva însă era destul de mare ca să-i aprecieze partea romantică.Deşi discuţia dintre părinţii lor numai romantică nu părea să fie.
-David,o să fii un bătrân senil,de genul celor care vorbesc singuri şi ţopăie ca apucaţii când e lună plină,îi spuse mama,tatălui,printre sărutări.Tatăl râse.
-Da,şi am de gând să trăiesc o mie de ani doar ca să te necăjesc.
-O să te cert în fiecare zi,replică ea,prinzându-i uşor cu dinţii lobul urechii.Apoi îl privi şi rosti,atât de încet că Elgiva abia o auzi: Când o fi să părăseşti lumea asta,aş vrea să te urmez în secunda următoare.Mamei i se îndeplinise dorinţa, mult mai devreme decât peste cei o mie de ani.Înghiţindu-şi lacrimile,Elgiva închise cartea cu poezii şi rămase privind gânditoare învelitoarea uzată,din piele,a tomului.
-Aceea trebuie să fie o carte de bucate.Pari îngândurată,ca şi cum ai fi pierdut reţeta unui produs culinar.Vocea frumos timbrată şi uşor amuzată a lui Douglas Kincaid o trezi din reverie.Ridică privirea spre el,clipind ca să-i focalizeze imaginea.Se agita într-un colţ al celulei,îmbrăcat doar cu pantalonii.Bustul îi lucea de sudoare ca urmare a flotărilor şi a celorlalte exerciţii fizice,făcute în ultimele două ore.Muşchii torsului şi ai abdomenului vibrau la fiecare inspiraţie.
-...pierdut reţeta,repetă ea,absentă.
Elgiva privi la desfăşurarea de forţă masculină ce avea loc la câțiva metri distanţă,în spatele zăbrelelor groase.Cine trebuia protejat,de cine?
Începea să aibă resentimente faţă de acele zăbrele.
Se hotărâse să citească volumul de poezii scoţiene,ca să evite să-l mai privească.Imaginea trupului său zvelt şi musculos,făcând mişcări ritmice îi provoca o stare de slăbiciune interioară.Faptul că privea în altă parte nu rezolva

problema,deoarece sunetele produse de respiraţia lui rapidă şi intensă îi stimulau şi mai mult imaginaţia.Elgiva sări de la locul ei şi îşi făcu de lucru,punând în raft cartea luată.
-Am pierdut o reţetă.Da,poţi spune că am făcut-o.Cu mult timp înainte.Ei bine,e timpul să-l aduc înăuntru pe Shom.Dacă stă afară la soare prea mult,va face febra de primăvară cu câteva luni înainte de perioada normală.Simţind ochii negri ai lui Kincaid aţintiţi asupra ei,Elgiva se prefăcu că-şi îndreaptă atenţia spre celelalte cărţi îngrămădite pe masă.
-Ai fost bine dispus astăzi,Douglas.Lucrurile se vor desfăşura în mod plăcut dacă îţi vei păstra aceeaşi stare de spirit.
-Încerc să mă acomodez cu lipsa telefoanelor,asta-i tot.Vrei să ştii câte convorbiri telefonice am,în medie,într-o zi de lucru? Peste o sută.Ai fost crudă, obligându-mă să renunţ la ele,prin drogarea şi răpirea mea.M-am îmblânzit,doar pentru că,în curând,cineva mă va elibera de aici;ştiu asta cu certitudine.
-Vei rămâne închis până când proprietăţile MacRoth vor fi salvate de ameninţarea vânzării lor forţaţe.Dar dacă asta te înveseleşte,continuă să crezi că vei fi eliberat înainte de termen.Îmi place mai mult când eşti bine dispus.
-Vai,ce spui,mulţumesc.N-aş vrea să te deprim cu măruntele mele probleme.
O tachina cu blândeţe,curtenitor şi fără urmă de ranchiună.
Ea făcu o mică reverenţă,bucuroasă de atmosfera nou creată.
-Scuză-mă acum,trebuie să pregătesc o budincă pentru cină.El mormăi.
-Îţi dai seama,desigur,că trebuie să fac câte o flotare pentru fiecare calorie pe care mi-o dai în plus.
-Atunci va trebui să execuţi câteva mii.El ridică din umeri,păşi înainte,apucă o bară,cu braţul întins şi se aplecă,făcând o flexiune la nivelul şoldurilor.O măsură pe Elgiva din cap până-n picioare.
-Aş putea tot aşa de bine să fac flotări.N-am alt mijloc să-mi atenuez tensiunea nervoasă.
-Sărmanul de tine.Suspină şi adăugă,ca şi cum ar fi vorbit cu o a treia persoană.
Şi-i atât de obişnuit să obţină orice de la femei.Îl privi cu îndrăzneală.Nu-ţi vei mai găsi o nevastă bună,dacă ai de gând să aştepţi până ţi se lungesc urechile.
El zâmbi maliţios.
-Nu lungimea urechilor le interesează pe femei,în cazul meu.Nu-ţi face griji,păpuşo.Îmi voi alege o soţie perfectă.
-Oh? Proastă ca o vacă şi de două ori mai placidă.
-Nu.Va fi extrem de inteligentă şi va avea un deosebit simţ al afacerilor.Vreau o parteneră,cineva căruia să-i pot încredinţa conducerea câtorva dintre cele mai

importante proiecte ale mele.Ar trebui să fie însă şi o specialistă în organizarea petrecerilor.Genul de femeie care să poată pregăti o reuniune pentru cincizeci dintre acţionarii mei favoriţi,într-o noapte,şi să fie gazda Preşedintelui şi a Primei Doamne la prânzul de a doua zi.Să ştie să aleagă cele mai elegante toalete şi cele mai bune vinuri.
-Cred că vei avea nevoie de un harem.Sărmana femeie va muri de extenuare.
-Oh,va fi manager strălucit,echipa ei executivă se va ocupa de detalii.Ori de câte ori va avea nevoie de odihnă,o voi lua pe insula mea din Caraibe.Sau la castelul de lângă Paris.Sau la ferma din Colorado.Sau la proprietatea din Florida.Sau la noua mea proprietate din Scoţia...
-Nu te însura cu o casnică.S-ar putea să nu mai ştie unde are,de fapt,locuinţa.
-Aş vrea să iubească copiii şi câinii.
-Ei bine,oricând poţi să-i cumperi câțiva.
-Va fi,desigur,frumoasă.
-Desigur.
-Şi blondă.Cu ochii albaştrii.
-Şi delicată.Ai uitat să menţionezi,delicată.El suspină fericit,ca şi cum ar fi văzut-o pe viitoare doamnă Kincaid.
-Da,delicată.Îţi mulţumesc că mi-ai reamintit.
-Dar ar fi meschin să te însori cu o femeie delicată,Douglas.Ai strivi-o cu propriul tău ego.Uf! O blondă spălăcită,cu ochi albaştri.Ai nevoie de o femeie voinică,brunetă,care îţi va aminti de originile tale din Neanderthal.
-Păpuşo,am una dintre cele mai frumoase colecţii de safire din lume.Am strâns-o de-a lungul multor ani.Au o culoare perfectă pentru o blondă.Ce aş mai face cu safire în valoare de zece milioane de dolari,dacă mă răzgândesc?
-Presupun că nu vrei să-ţi spun ce să faci cu safirele tale.El chicoti batjocoritor.
-Nu,cred că ghicesc.Ridicând o sprânceană,îi aruncă o privirea estimativă.
-Deci,de ce nu te-ai recăsătorit?
-Nu sunt prea mulţi bărbaţi disponibili în Druradeen.E o localitate mică.
-Cum? Nu cunoşti nici un burlac competitiv,în afacerea asta a ta,cu răpiri de persoane? Elgiva pufăi exasperată.
-În plus nu pot oferi nici o dotă.Îi aruncă o privire semnificativă.Încă.
-Continuă să visezi,păpuşo.O studie,părând intrigat.De ce îţi trebuie o dotă?
-Căsătoriile se bazează pe considerente practice.Pământ,bani,copii.Nu pot oferi nimic din toate astea.O măsură din cap până în picioare.
-N-aş spune asta.În rochia aceea verde,de seară,ai fi putut face,pe orice bărbat să uite de mizerie,bani sau descendenţă nobiliară.Vocea îi deveni sfioasă.

Totodată,recunosc că mi-ar plăcea un mic divertisment.Ai cumva,aici,rochia verde? Poart-o când tricotezi.
-E o plăcere să observi un ticălos excesiv de răsfăţat,învăţând virtuţile răbdării.
-Răbdare? Vrei să spui,că la o adică,voi căpăta ceea ce doresc?
Elgiva avu o strângere de inimă.De gura ei făcea promisiuni pe care onoarea-i nu-i permitea să le respecte?
-Douglas,nu poţi obţine întotdeauna ceea ce doreşti.Poate,de data asta,vei obţine doar strictul necesar.El păru amuzat.
-Ai scris,vreodată,vreun cântec pentru *Rolling Stones*?
-Hmm,un grup rock an' roll.Mick Jagger.Îi ştiu.Albumele lor se vând în magazinele din Edinburgh.
-Nu puteai să organizezi o răpire în mijlocul Manhattan-ului,fără să cunoşti bine oraşul.Cât timp ai stat în Statele Unite?
-Nu vei obţine de la mine informaţii incriminatoare.A fost însă o încercare lăudabilă.Îşi trecu palma pe abdomenul transpirat,mângâindu-şi fâşia de păr argintiu,pe fondul de păr negru,şi privi gânditor spre ea.Mâna i se mişca cu acea inconştientă senzualitate a unui bărbat,foarte mulţumit de corpul său.Elgiva îi urmări mişcările fără să clipească.
-O să pun eu mâna pe tine,până la urmă,murmură el,cu un zâmbet subţire şi încrezător.Ea pufăi batjocoritoare şi plescăi din limbă.
-Dacă mă poţi prinde,mă poţi avea.
-Voi considera asta drept o promisiune.
-Fii serios,omule! Cred că ai prefera să fii aruncat într-o groapă,împreună cu o duzină de lei furioşi.
-Când îţi proferezi ameninţările,dai dovadă,întotdeauna,de multă imaginaţie.Cu ce te ocupi,când nu pui la cale răpiri? Da,ştiu! Eşti perceptor.Ea făcu semn spre cealaltă cameră,unde se găsea şi bucătăria.
-Poate sunt bucătar şef.Arătă către o grămadă de tricotaje,dintr-un coş împletit din nuiele.Poate îmi câştig existenţa tricotând pulovere.Indică vraful de cărţi.Aş putea fi profesoară.Sau scriitoare.
-Nu.Hmm.Lasă-mă să ghicesc.Îşi agăţă degetul mare în deschizătura buzunarului pantalonului,bătând uşor cu celelalte degete în stofa de lână,nu departe de acea proeminenţă sugestivă.Stomacul lui Elgiva se crispă.Voia,în mod deliberat,s-o atâte sau nici măcar nu era vorba de j aşa ceva? Era,poate,doar imaginaţia ei.Aceste fantezii exacerbate erau preţul plătit pentru anii de singurătate.
-Jefuieşti bănci,spuse el,observând-o cu ochii mijiţi.

Pentru că Dumnezeu ştie că nu există alt mijloc de a face rost de o sumă mare de bani în Druradeen sau în împrejurimi.Aveai nevoie de ceva parale ca să finanţezi micul tău proiect de răpire.Desigur,ceilalţi fanatici din banda ta,au contribuit şi ei la finanţare.
-Banda mea? în curând o să mă botezi *Ma MacBarker*.Nu încetez să-ţi repet că nu există nici o bandă,Douglas.Am vândut câteva din bijuteriile mamei ca să achit cheltuielile făcute cu răpirea.
-Altceva acum.Te rog,vrei să-mi pronunţi numele corect? E „*Dugless"*
-Nu în ţara de origine.Aici eşti „*Dooglas*".Inspiră adânc şi se hotărî să atace subiectul,în speranţa că actuala lui dispoziţie îl va face receptiv.Eşti Dooglas Kincaid ultimul reprezentant al acelor Kincaid din Talrigh,unul dintre cele mai puternice clanuri din Scoţia.O privi în tăcere,părând uimit şi puţin,iritat.
-Ai mai vorbit odată,înainte,ceva despre clanul meu.Kincaid e un nume scoţian, dar nu poate fi urmărit în timp.Am plătit experţi pentru treaba asta.
-Nu trebuie să plăteşti.E nevoie doar să te adresezi,unor persoane avizate.Nu agreem străinii care-şi trimit subordonaţii să facă ceea ce constituţie obligaţia personală a unui scoţian.El păru brusc iritat.
-Încerci să mă faci să cred în nişte legături de rudenie în Europa? îţi închipui că înghit o astfel de farsă? Următoarele lui cuvinte fură dure şi obscene.
Elgiva îşi înfrână dorinţa de a-i spune.Nu era încă pregătit să creadă.
-Nu vreau să te trag pe sfoară,Douglas.Nici nu încerc să-ţi câştig prietenia spunându-ţi o minciună.
-Bine.Vreau să cred şi asta.Ochii îi luciră,plini de aversiune.Dacă aş fi avut vreo filiaţie scoţiană,oamenii mei ar fi descoperit-o.
-Da,cu excepţia unor legături cu clanul Kincaid.Nu există prea multe informaţii istorice scrise în legătură cu acesta.Majoritatea celor ce se ştiu despre clanul Kincaid o formează poveştile care circulă între celelalte clanuri.Doar câteva balade şi poeme menţionează numele Kincaid.Numai atât.
-Nu am o descendenţă scoţiană!întinse spre ea,printre zăbrele,un deget acuzator.
Nimeni nu ştie cum a ajuns primul Kincaid în America sau de ce,sau când.
Nu-mi arunca spanacul ăsta sentimental,în chip de nadă,păpuşo!
Elgiva îşi ridică bărbia şi-l privi cu răceală.
-Coroana l-a surghiunit pe Tammas Kincaid şi l-a condamnat la exil,pentru tot restul vieţii,în coloniile americane.Era în 1722.Clanul lui Tammas a fost distrus din ordinul coroanei şi toate menţiunile legate de istoria lui au fost eliminate din cronici.Până şi vechea cartă a clanului a fost revocată.Ca şi cum clanul Kincaid n-ar fi existat niciodată.Îşi puse mâinile în şolduri.

Aşa au ajuns în America strămoşii tăi,Douglas.
-Puteai să născoceşti o poveste mai agreabilă,dacă voiai să-mi stârneşti interesul.
-Da,aş fi putut inventa tot felul de istorioare frumoase despre clanul Kincaid.Dar n-am făcut-oŢi-am spus adevărul gol-goluţ.Întinse mâinile,imploratoare.
Clanul tău are însă o istorie măreaţă.Chiar şi distrugerea lui a fost glorioasă.Şi dacă ai vrea doar să asculţi...
-Uite că apare,spuse el,sarcastic.Momeala.Las-o baltă,păpuşo.Păstrează-ţi legendele,ca să le vinzi turiştilor.Bineînţeles,după ce vei ieşi din închisoare.
Tu,povestitoarea vechilor legende.Îţi voi procura un cort.Ea îşi încleştă pumnii.
-De ce vrei să distrugi ceva,mai înainte de a încerca,cel puţin,să înţelegi despre ce este vorba?
-N-am de gând să distrug nimic!Când Douglas Kincaid întreprinde ceva, rezultatele sunt optime! Cei mai buni grădinari,cei mai buni decoratori,cea mai bună administraţie.Voi face din proprietatea MacRoth un adevărat loc de distracţie.
-N-ai să fii decât un proprietar străin,dispreţuit de toţi cei pe care îi vei izgoni de pe pământurile şi locuinţele lor,ca să-ţi protejezi intimitatea căminului.
-Se pot muta pe alte pământuri şi pot plăti chirie acolo! N-ai auzit niciodată de termenul de mutare? Este cumva o noţiune necunoscută în ţara ta?
-Ei au locuit în Druradeen şi în împrejurimile lui,de generaţii! îşi ridică mâinile cu disperare.Eşti un neghiob! Vei sfârşi la fel,ca restul celor din neamul tău,cu mândria la pământ!
-Rudele mele sunt în America,acolo unde mândria lor e bine,mersi.
-Uf,aş putea găsi mai multă înţelegere şi bun simţ la un perete de piatră!
Elgiva se răscuci pe călcâie şi trecu în cealaltă cameră,trântind uşa în urma ei.
Furioasă,puse pe sobă,de-a valma,cratiţe şi oale.Nu mai fac budincă,îşi spuse.Va frige zdravăn,aproape de ardere,nişte bucăţi de carne de miel,pe care le va scoate apoi afară,să se răcească şi să se întărească.Să-şi rupă dinţii în ele!
Aprinse arzătorul,aşeză lângă el,pe sobă,o tigaie mare,apoi îşi băgă degetele într-un recipient cu untură,rămasă de la prăjitul cârnaţilor.Apucă un cocoloş de untură şi-l aruncă spre tigaie,în loc să nimerească în aceasta,căzu pe arzător.
Elgiva se dădu înapoi,îndată ce flăcările izbucniră în sus,fără să-şi poată feri însă degetele pline de grăsime ale mâinii întinse.Ca într-o scamatorie,vârfurile degetelor îi luară foc.Îşi trase mâna,înăbuşind flăcările cu stofa rochiei.O undă de durere îi urcă în braţ.Simţi că i se face rău şi i se înmuiară picioarele.
Domoli focul punând tigaia deasupra şi stinse arzătorul.Clătinându-se,se îndreptă spre chiuvetă,şi-şi turnă apă pe degete.Vârfurile acestora căpătaseră o

culoare roşie,urâtă,iar capetele unghiilor arătau ca şi cum s-ar fi topit.Mirosul lor de ars îi provocă un acces de vomă.Durerea o făcea să tremure şi îşi muşcă buzele,dar după câteva minute,apa rece ca gheaţa o revigora.Respirând greu,îşi înveli mâna într-un şervet şi se întoarse în camera principală unde ţinea,sub patul ei,cutia cu medicamente.Douglas ieşea din baie,îmbrăcat în halatul gros,albastru,pe care i-l dăduse ea.Tocmai făcuse duş şi-şi ştergea energic părul.Când o văzu îndreptându-se spre pat,mormăi:
-Ai nevoie de un pui de somn? Trebuie să fii extenuată în urma efortului de a părea atât de integră.Elgiva îl ignoră şi căzu în genunchi.Cu mâna teafără,trase de sub pat cutia grea de lemn şi îi ridică cu dificultate capacul.În timp ce cotrobăia printre tuburi,sticluţe şi alte accesorii medicale,îl auzi pe Kincaid venind în partea din faţă a celulei.
-Aceea e trusa ta de vrăjitoare? o tachină el.Ai de gând să pui în budincă puţin din ochiul lui MacNewt? Sau poate nişte cucută?
I se făcu din nou greaţă.Se sprijini de pat şi închise ochii,aşteptând să-i treacă.În partea opusă a încăperii,Kincaid devenise foarte liniştit; sau poate nu-l auzea deoarece îi ţiuiau cumplit urechile.În sfârşit,ţiuitul încetă.Elgiva îşi dădu seama că Douglas vorbea.
-Încearcă să vii încoace cu cutia,repetă el.Lasă-mă să te ajut,dacă pot.
Surprinzător,părea serios şi convingător,aproape amabil.Elgiva îşi şterse sudoarea rece de pe frunte şi îl privi,ţinând capul rezemat de marginea saltelei.
-De ce? Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet acru.
-Pentru că o să flămânzesc,dacă leşini.
-Linişteşte-te,Douglas.Mă voi apuca de gătit,după ce mă oblojesc.
-Ce ţi s-a întâmplat? Ea îşi ridică mâna înfăşurată în şervet,încercând să-şi ascundă o strâmbătură de durere,apoi şi-o puse din nou în poală.
-Mi-am ars degetele cu nişte grăsime.Aşa păţesc dacă las un Kincaid să mă scoată din minţi şi să-mi pierd cumpătul.
-Vino încoace.Vino aici şi aşază-te la masă.Lasă-mă să văd ce pot face pentru ghiarele tale arse.Năucă de durere,ea ignoră acel semnal interior care o avertiza că Douglas Kincaid îi va face,probabil,ceva rău.Elgiva se ridică,se clătină o clipă,apoi inspiră adânc şi apucă mânerul cutiei.Trase cutia greoaie până la masă şi o ridică pe aceasta.Apoi se prăbuşi pe un scaun şi îşi aplecă încet capul, cuprinsă de slăbiciune.Îşi întinse mâna arsă spre deschiderea dintre zăbrele.
Kincaid se înfăşură mai strâns în halat şi se aşeză pe un scaun,în faţa deschizăturii,scoţând prin ea ambele mâini.
-Am văzut mimi care nu erau atât de albi la faţă,pe cât eşti tu acum.

-Arsurile nu sunt atât de grave,îi spuse ea,respirând puţin precipitat.Sunt doar stresată de ideea că mi le-am făcut,că am fost arsă.Părinţii mei au murit în felul ăsta,într-un incendiu.Îi luă mâna în palmele lui şi ea aşteptă,temătoare,să vadă cum îi va fi răsplătită încrederea.El însă îi desfăcu atent şervetul,grijuliu să n-o lovească şi când mâna îi fu dezvelită,i-o ţinu cu nespusă blândeţe.Tulburată,îl avertiză încet: .
-Nu-ţi pot da drumul,oricât de mult m-ar surprinde atitudinea ta.
El deschise cutia cu medicamente şi-i studie conţinutul,fără să-i răspundă,ca şi cum n-ar fi auzit-o.
-Sora mea a fost arsă rău,odată.Avea şase sau şapte ani.Locuiam într-un apartament prăpădit,imposibil de încălzit iarna,era dotat cu nişte calorifere cu aburi.Într-o zi,unul a făcut o fisură.Ea n-a auzit şuieratul aburului şi a stat prea aproape,i-a provocat o arsură de gradul doi,în mijlocul spatelui.Timp de şase săptămâni,toţi membrii familiei am făcut,pe rând,operaţia de schimbare a pansamentelor.O durea atât de rău,încât,de fiecare dată,plângea.
-Dar cum de n-a auzit şuieratul aburului? El ridică din cutie un tub cu unguent şi-i citi eticheta.
-Ăsta-i bun?
-Da.Kincaid deschise cu o mână tubul,cu cealaltă continuând să-i ţină mâna.
-Este surdă.Când era mică,a avut o infecţie severă,care i-a distrus auzul.
-Îmi pare rău.Elgiva se minună de îndemânarea cu care-i întindea unguentul pe degete,cu o atingere abia simţită.Acele mâini puternice se dovedeau foarte abile în efectuarea unor operaţii delicate.Şi-l imagină pe Kincaid,ca niciodată înainte,un adolescent îngrijorat şi necăjit,punând cu grijă medicamente pe spatele surorii mai mici.
-A avut mare succes totuşi ca model,în ciuda handicapului ei,se aventură Elgiva, doritoare să afle mai multe.Am citit despre ea.Toate acele reclame în care apar mâinile şi picioarele ei frumoase.Cineva a supranumit-o *Regina Pieselor de Schimb.*
-Mi-ai studiat familia?
-Da.Ştiu că i-ai cumpărat mamei tale o casă în Chicago şi că hobby-ul ei este să facă pe managerul unor boxeri de categorie mijlocie.Mai ştiu şi că fratele tău este profesor de arheologie.El chicoti.
-Ai făcut o investigaţie exhaustivă.De ce era importantă familia mea?
-Ca să aflu la ce ţii mai mult.Deodată,mâna lui se crispă pe a ei,provocându-i o durere ascuţită la degetele arse.O străpunse cu privirea.
-Familia mea e în primejdie?

-Nu,jur că nu! Elgiva îl privi cu atâta oroare,încât el slăbi strânsoarea.Şi nici tu nu eşti! îţi jur,Douglas.
-Trebuie să admiţi că răpirea familiei mele ţi-ar fi oferit mai multe posibilităţi să mă constrângi.
-Da,însă nu mă pot descurca decât cu un singur Kincaid,Şi apoi,n-ar fi fost cinstit să înspăimânt nişte oameni nevinovaţi.
-Oh,şi e normal să îngrozeşti un criminal ca mine,nu?
-Nu pari îngrozit.
-Şi la ce concluzie ai ajuns,studiindu-mi familia?
-Că aveţi acea solidaritate de clan a strămoşilor voştri.Un semn bun.
-La naiba,nu începe iar cu inepţiile acelea istorice.E un şiretlic,fără şanse de izbândă,Goldie.Îşi încheie peroraţia de prim-ajutor.Vocea îi deveni afectată.
Fetiţele care inventează poveşti,riscă să se ardă cu minciunile lor.
-De ars,m-am ars cu grăsime de porc.Minciunile mele nu sunt nici pe departe atât de dureroase.Şi spun adevărul în legătură cu descendenţa ta scoţi...
-Ţi-am spus să încetezi.Pe chipul său se citea o crâncenă şi neclintită încăpățânare.Dacă vrei ca acest prizonier să aibă în continuare o purtare corectă, nu mai pomeni de farsa aceea cu clanul Kincaid.
-Atunci nu mai pomeni nici tu de planurile în legătură cu proprietatea MacRoth.
Dacă încerci,voi deschide uşile şi ferestrele,voi opri căldura şi te voi lăsa să tremuri.
-Ne-am înţeles.Elgiva îşi muşcă buzele şi-l privi neliniştită.Era nevoită să abandoneze acest mod de abordare a subiectului.Trebuia găsită o tactică diferită pentru a-l convinge.Îşi coborî umilă privirea şi spuse cu un ton încet,de scuză:
-Nu mai vreau să te superi pe mine.Am fi putut fi prieteni buni,dacă nu s-ar fi ivit toată povestea asta.Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa.Spre necazul ei,el se dădu înapoi şi izbucni în râs,ţinându-se cu mâinile de burtă.Elgiva se înfurie.
În cele din urmă el îşi recapătă calmul,îşi şterse ochii şi o măsură,vesel cu privirea.
-Ce performanţă.Ca într-o operă bufă,*când se-nvârte roata.*
Descumpănită,ea privi în altă parte şi spuse cu jumătate de gură:
-Chiar dacă nu avem încredere unul în celălalt,n-am putea găsi un domeniu comun de înţelegere paşnică?
-Până când voi fi eliberat,ripostă el.
-Până când îţi voi da drumul,îl corectă ea.El îi luă din nou mâna rănită.
-Foarte bine.Ne-am înţeles.Dăm mâna pentru asta?

Elgiva îl scrută cu o neplăcere simulată.
-Vezi că ţi se lungeşte nasul.
-Pe bune.Hai să facem pace.
-Atunci...pace să fie.Prin acest armistiţiu,dintre un Kincaid şi o MacRoth,rupeau o tradiţie,veche de şapte sute de ani.Începuseră să-şi agreeze reciproc prezenţa.

Elgiva stătea pe o colină,acoperită cu iarbă,sprijinindu-şi mâna de un morman de pietre,vechi ca şi Scoţia.De fapt,era un monument în amintirea bătăliilor purtate pe acele meleaguri.În drum spre câmpurile de luptă,cavalerii luau fiecare câte o piatră pe care o purtau în timpul călătoriei.Fiecare dintre cei care se întorceau,în semn de gratitudine,aduceau o nouă piatră pe care o adăugau la morman.
Era cavalerilor a trecut;obiceiul s-a păstrat.Fie că plecau să lupte împotriva unui clan rival,fie că se duceau să-i hărţuiască pe englezi,războinicii scoţieni luau cu ei pietre şi aduceau altele înapoi.Şi Elgiva luase una înaintea călătoriei în America.Dar lupta ei era departe de a fi terminată.Observă nerăbdătoare cerul posomorât de iarnă.În depărtare,văzu doi oameni traversând creasta unui deal.
Alergă în întâmpinarea lor.Când îi întâlni,îl îmbrăţişa pe Rob şi-l salută pe Duncan.Rob revenise la îmbrăcămintea lui preferată,pantaloni negri şi un pulover de un galben intens.Purta pe umeri,prinsă cu agrafe de alamă,o capă largă şi scurtă,djn lână,în carouri,cu culorile tradiţionale ale clanului MacRoth, galben şi negru.Capetele ei îi atârnau de o parte şi de alta a trupului,lovindu-i şoldurile la fiecare adiere de vânt.Pe cap purta un basc scoţian galben.Prin comparaţie,Duncan,care stătea alături de el,fă-când faţă vântului ce bătea în rafale,părea neînsemnat şi anost.
-Ce face astăzi diavolul de Kincaid? întrebă Rob.
-Este la fel de încrezător ca acum două nopţi,când am vorbit cu tine prin radio.Aşteaptă,în continuare,să fie salvat în orice moment,dar nu mai vorbeşte despre asta.Am jucat cărţi şi şah,oh,e foarte competitiv la jocul ăsta însă şi eu sunt! Şi mi-a povestit totul despre familia lui.
-Este prizonierul sau invitatul tău la ceai? întrebă Duncan.Nu sunt de acord cu relaţiile astea amicale.Chiar şi Rob se încruntase puţin,la auzul explicaţiilor ei entuziasmate.
-Sper că nu a început să-ţi placă tipul,ce zici,Ellie?
Uşorul sentiment de vinovăţie fu înghiţit de un val de indignare.
-Dacă individul mă place,nu vine asta în sprijinul planurilor noastre? încerc să-i orientez schimbarea de dispoziţie,în aşa fel încât să nu regrete prea mult pierderea afacerii cu proprietăţile MacRoth.

La urma urmelor,eu sunt cea care va trage ponoasele,toată viaţa,dacă el nu va vrea să uite şi să ierte!
-Douglas Kincaid nu uită şi nu iartă,spuse acru,Duncan.De aceea îţi pierzi timpul încercând să-l îmblânzeşti.Ar trebui să-l înveţi să se teamă de tine; nu să-ţi sărute mâna.Rob îşi privi ruda cu un dezgust abia disimulat.
-Sora mea ştie ce trebuie să facă.Mai bine s-o lăsăm să-şi realizeze intenţiile.
-Da,rosti Elgiva,mândră.Nu suntem în pericol să ne pierdem prada şi...
-Eram pe cale să-ţi spun,Ellie,ochii lui Rob se întunecară.Un detectiv foarte bine cotat se ocupă de cazul Kincaid.Tipul se numeşte Audubon.
-A venit în sat,întrebând de tine şi de Rob,izbucni Duncan.L-am dus cu vorba, dar e bănuitor.Rob,ca să fie în siguranţă,se ascunde în cabana bătrânului Lockhart.Audubon ăsta a mirosit el ceva,nu ştie însă nimic precis.
Nici o altă veste n-ar fi alarmat-o mai mult.Elgiva îşi dădu seama că-şi ridicase mâinile la gât,într-un gest de autoapărare.Încet,se forţă să şi le lase în jos,pe lângă corp.
-Poate că pe mine mă va descoperi,dar nu va putea implica şi pe alţii în răpire. Indiferent ce bănuieli are.Şi asta-i conform planului nostru.
-Tipul nu-i doar un angajat plătit al lui Kincaid, îi spuse Duncan.Sunt vechi prieteni.Au luptat împreună în războiul din Vietnam.Kincaid i-a salvat viaţa.De fapt,de atunci are Kincaid cicatricea aceea pe faţă.A fost lovit de o schijă de şrapnel,în timp ce-l căra în spinare spre liniile americane.Acest Audubon are de achitat o datorie de onoare.Elgiva închise ochii şi mormăi înciudată.Chiar şi aşa,o parte din ea se bucura la gândul că cicatricea lui Douglas reprezenta o dovadă de bravură.Îi privi îngrijorată pe Rob şi pe Duncan.
-Până acum am făcut tot ce trebuie ca să ne protejăm.Ţineţi-mă la curent dacă aflaţi noutăţi.
-În regulă.Ai grijă să ne chemi prin radio,la intervalele stabilite.Elgiva aprobă din cap.
-Mă întorc acum.Rob îşi dădu jos din spate un rucsac plin cu provizii.În timp ce o ajuta să şi-l pună pe umeri întrebă:
-Apropo,Kincaid o fi trăind ca un porc,fără o armată de valeţi şi servitoare,care să-i poarte de grijă.Elgiva râse.
-Oh,nu.Este foarte îngrijit şi meticulos.Când îşi spală lenjeria,o atârnă la uscat de zăbrelele celulei,în rânduri ordonate şi egale,chiloţii sunt egal distanţaţi şi au şliţurile paralele şi...Se opri când îl văzu pe Rob privind-o indignat.
-Cum,nemernicul îşi pune articolele de lenjerie acolo unde i le poţi vedea?
Nici chiar Jonathan n-ar fi făcut asta şi el era bărbatul tău.

Nu-i acorzi cumva lui Kincaid nişte libertăţi care ar putea jigni memoria lui Jonathan? Elgiva izubcni nervoasă.Fusese o soţie bună şi toată lumea ştia asta.
-Să nu mai vorbim de Jonathan.Nu-ţi permit să-mi dai lecţii,Robbie MacRoth.
Nu eşti în măsură s-o faci.Şi nici nu-ţi dai seama ce înseamnă să te măriţi neştiutoare,la o vârstă fragedă.
-Doar pentru că mama a murit înainte să fi putut pregăti anunţurile mele de căsătorie...
-Te-ai bucurat de libertatea alegerii,pe care eu n-am cunoscut-o niciodată!
-Ellie,până acum nu te-ai plâns de asta.
-Nici acum nu mă plâng.Nu-mi da însă lecţii în legătură cu Douglas.
-Cum,Douglas? ţipă Duncan.Sper că nu-l strigi pe ticălos pe numele mic.
-Ba da.Şi el îmi spune Goldie,replică tăios Elgiva.Îi măsură pe cei doi bărbaţi,cu aceiaşi ostilitate în privire.Şi când va fi lună plină,îl voi scoate afară,s-o întâlnească pe Regina Spiriduşilor,şi vom dansa împreună,în văi!
Îi trimise,pe vârful degetelor,un sărut enervat lui Rob şi se îndepărtă,furia şi îndârjirea cu care îşi susţinuse punctul de vedere,împiedicând-o să remarce naivitatea propriilor ei proteste.

Pe Douglas îl păştea marele pericol de a fi obligat să declare că-i displace s-o vadă pe Goldie ieşind din cameră şi cu atât mai mult să-l lase singur,pentru plimbările ei zilnice.Încercă să-şi spună că era atât de plictisit,încât ar fi acceptat compania oricui.Nu era însă genul de persoană care să caute cu orice preţ compania cuiva.Nu se ajunge în vârful unui imperiu financiar căutând societatea altora ci,făcându-i pe alţii să te caute.În cazul lui Goldie,se trezea în toiul nopţii doar ca s-o vadă dormind.Fără îndoială era cu totul deosebită.
Acum stătea pe burtă,cu bărbia sprijinită pe o pernă,la picioarele patului cu o mână atârnându-i în afară.Sam era lungit lângă zăbrele,cu botul pe labe,şi mârâia din când în când.La prânz fusese ghiftuit cu friptură de berbece şi biscuiţi,iar acum îşi manifesta protestul pentru faptul că Goldie nu-l luase la plimbare.
Douglas îşi scoase alene sandalele de piele de sub pat.Luă una din ele şi o aruncă în afara celulei;ateriză în colţul îndepărtat al camerei,lângă cămin.Făcu un semn spre ea.
-Adu-o,Sam.Sam se ridică,se întinse,căscă,apoi aduse sandaua pe care o lăsă să cadă printre zăbrele,în interiorul celulei.Şezu şi-şi privi stăpânul,ca şi cum ar fi aşteptat alte ordine.Lui Douglas îi veni o idee.Se uită prin cameră,apoi văzând o legătură cu haine la picioarele patului lui Goldie i-o arăta lui Sam.
-Adu-o.

Sam i-o aduse.Douglas desfăcu combinezonul moale,de bumbac,în interiorul căruia erau o mulţime de articole de lenjerie,proaspăt spălate şi uscate,mirosind frumos.Ridică un sutien făcut doar din câteva bentiţe de dantelă.Imaginea sânilor plini şi fermi ai lui Goldie,acoperiţi parţial,îl făcu să viseze cu ochii deschişi.Aceste imagini erotice însă erau completate de o anumită doză de tandreţe.Ar fi dorit la fel de mult s-o audă şoptindu-i numele şi ar fi vrut să o vadă privindu-l cu încredere.Sam lătră nerăbdător,rupând vraja.Douglas puse sutienul alături şi luă o pereche de mănuşi,în interiorul uneia din ele,era cusută o etichetă.Fluieră surprins,citind: *Articole din lână,Elgiva MacRoth, Druradden,Terkleshire.*

Elgiva.Repetă de mai multe ori numele cu rezonanţe lirice,gândindu-se că i se potrivea perfect,fiind atât de gaelic şi de modă veche.Elgiva MacRoth.Cum o chema după căsătorie? De ce nu folosea acel nume?

Îşi trecu degetele peste împletitura mănuşilor,minunându-se de perfecţiunea lucrului.Elgiva MacRoth,o ţesătoare.Era în logica lucrurilor;să ţească intrigi, poveşti,să urzească vrăji.Simţind că a descoperit mult mai mult decât numele ei,puse la loc mănuşile,în legătură,iar pe aceasta o dădu deoparte.Arătă spre bufetul aşezat vizavi de pat.

-Aport!De data aceasta,lui Sam îi fu mai greu să aleagă,deoarece bufetul conţinea o mulţime de lucruri.În cele din urmă veni cu o cărţulie legată,cu margini aurite.Douglas o deschise şi rămase uimit.Era un jurnal cu însemnări zilnice ale lui Elgiva.Începea în ziua răpirii sale.Notiţele erau laconice,le parcurse însă fascinat,pe unele dintre ele recitindu-le de mai multe ori.

Zborul spre casă -Kincaid doarme profund.D.ameninţă să-l lovească,doar din resentiment.Ce laş! R.şi cu mine nu-i vom permite s-o facă.N-aş putea suporta să-l văd pe D.lovind un bărbat puternic cum e Kincaid,când acesta nu se poate apăra.

Prima noapte-Doarme îmbrăcat în hainele lui de seară,epuizat şi mânios.Stau aici,tremurând în întuneric şi-l privesc,gândindu-mă că niciodată n-am încercat o asemenea atracţie fizică,pentru cineva.Ce ar fi însemnat doisprezece ani de căsătorie cu un bărbat ca acest Kincaid? Aş dori să-i simt lipsa lui Jonathan.Aş dori să-mi amintesc ultima dată când m-a mângâiat -cu şase luni înainte de a muri sau mai mult? Nu pot să-l supraveghez pe Kincaid,făcând astfel de asociaţii de idei.E dezastruos.

Primul zâmbet -Kincaid şi-a arătat dinţii şi,pentru prima oară,n-a rânjit la mine.Ce bărbat chipeş şi periculos!

Jack „Smucitul” -În seara asta mi-a povestit despre tatăl său,care a rămas

paralizat în urma unei răni căpătate la un meci de box.La vremea aceea Kincaid avea doar cinci ani.Nişte „duri" dintr-o bandă l-au obligat,cu mijloace contondente,pe Jack S.să „aranjeze" un meci apoi l-au tras pe sfoară.S-a chinuit ani întregi,înainte de a muri.Kincaid suferă şi azi din pricina asta.I se citeşte în ochi.Nu-i pot spune de părinţii mei şi incendiul de la MacRoth Hall,ar fi prea multe informaţii revelatoare.Dar sunt sigură că m-ar înţelege.Are o inimă mare.Dacă ar vrea doar să şi-o deschidă spre mine.

Încet,Douglas,închise jurnalul.Degetele lui mângâiau uşor coperţile.Îl chinuiau aprig sentimente de afecţiune şi confuzie.Nu era obişnuit să fie,în nici un fel,prizonier şi acum era reţinut nu doar de zăbrele ci şi de propriile lui emoţii.

Şi dacă Elgiva MacRoth ar afla vreodată că el i-a citit jurnalul,fără îndoială că s-ar răzbuna cumplit,declanşând un adevărat război între ei.Apucând legătura de haine şi jurnalul,Douglas se ridică şi se îndreptă spre zăbrele.Nu era sigur că va putea ţinti destul de bine ca să arunce jurnalul pe bufet.De aceea alese cealaltă alternativă acceptabilă.Cu o elegantă mişcare de braţ,zvârli jurnalul pe pat,urmat imediat de legătura cu haine.Poate îşi va închipui că au umblat cu ele spiriduşii mlaştinilor.Sam alergă să le aducă din nou.

-Nu! îi ordonă Douglas.Câinele se opri lângă pat,privind curios la Douglas şi aşteptând noi ordine,într-o doară,Douglas îi făcu semn spre uşa deschisă a camerei din faţă.

-Aport!Sam dispăru în cealaltă cameră;Douglas auzi mai multe bufnituri şi fâşâituri.Apoi Sam se întoarse,dând mândru din coadă.Alergă spre celulă, lăsându-şi prada în mâna lui Douglas.De obiectul adus atârna un lung cablu de conexiune.

-Ia te uită,despre ăsta n-a pomenit nimic,spuse Douglas,încântat.Se întinse din nou pe pat şi,zâmbind,ascunse microfonul staţiei radio de emisie-recepţie sub pernă.Avea propriul lui ostatic acum,şi ea va trebui să plătească scump ca să-l capete înapoi.

CAPITOLUL 5

Elgiva şi Rob conveniseră asupra unei proceduri de rutină.Urma să ia legătura radio cu el,de trei ori pe săptămână,noaptea,între orele douăsprezece şi douăsprezece şi jumătate.Dacă omitea să-l cheme,în decurs de o oră,el trebuia să vină la cabană.La două zile după întâlnirea lor de la monument,ea stătea aşezată la o mică masă,în camera din faţă,şi acţiona un comutator al staţiei radio.Apoi se întinse după microfon.După o clipă de uluială,se ridică şi privi în spatele staţiei.Nici urmă de microfon.Se uită pe masă ca şi cum microfonul n-ar fi fost

destul de mare ca să-l vadă.Căută pe podea,sub masă.Cu febrilitate,răscoli întreaga cameră,se uită sub sobă şi sub chiuvetă,în cabina duşului şi chiar pe rafturile aşezate de-a lungul pereţilor.Microfonul trebuia să fie în cameră.Elgiva mormăi,ridicând vocea:
-În regulă,jucăuşii mei spiriduşi,ştiu că v-aţi făcut de lucru aici,după cum ştiu,la fel de bine,că nu mi-am lăsat jurnalul pe pat,zilele trecute.
Ea păli când îşi dădu seama că cele două mistere,al jurnalului găsit pe pat şi cel al microfonului dispărut,aveau un singur răspuns.Douglas!Dar cum? *„Aport,Sam.”*
Furioasă,Elgiva deschise cu violenţă uşa camerei principale şi se grăbi spre celula lui,cu halatul fluturându-i în jurul trupului,ca aripile unei păsări de pradă.
Camera era luminată doar de o mică lanternă,aşezată pe masa lui Douglas.El sta într-o pată de lumină,acoperind cu scrisu-i frumos o mulţime de foi de hârtie pe care le primise de la ea.O rugase să-i expedieze,anonim desigur,o seamă de instrucţiuni manageriale pentru adjunctul lui din New York.
Elgiva n-avea de gând să facă un lucru atât de prostesc,dar îi spuse că va mai reflecta,doar ca să-l liniştească.În ultima vreme făcuse o mulţime de lucruri menite să-l mulţumească.
-Unde l-ai ascuns,hoţule nemernic? întrebă Elgiva.Apucă barele celulei şi îl fulgeră cu privirea.Ştiam că am încheiat un armistiţiu!
Ridică ochii,calm,spre ea,îşi trecu mâna pe partea din faţă a puloverului său alb,un pulover pe care i-l tricotase cu mâinile ei,lua-l-ar naiba! -şi întrebă nevinovat:
-Cu ce pot să-ţi fiu de folos?
-Dă-mi microfonul înapoi! N-ai ce face cu el!
-Oh,acela.Spui că n-am ce face cu el? Dar dacă-l păstrez,nu vor veni oare acoliţii tăi să vadă de ce nu-i mai cheamă Goldie? Tare aş vrea să mă întâlnesc cu prietenii tăi.
-N-ai cu cine să te întâlneşti!
-Primeşti de undeva alimente proaspete,iar eu mă îndoiesc foarte mult că suntem la o aruncătură de băţ de vreun magazin alimentar.
-Foarte bine.Alimentele mi-au fost aduse,dar cei care au făcut-o nu ştiu că am răpit pe cineva.
-Atunci,pot căpăta o pizza? Sau nişte mâncare chinezească? Puţină *Mac-Moo Goo Gai Pan?*
-N-o să te alegi decât cu necazuri,dacă nu-mi dai microfonul înapoi! Te voi lăsa să mori de foame!

-Dă-i bătaie.Am acumulat destulă grăsime ca să pot hiberna,dacă va fi nevoie.Se bătu peste abdomenul care,în ciuda spuselor lui,era la fel de plat ca întotdeauna, datorită exerciţiilor fizice făcute zilnic,timp de câteva ore.
Elgiva respiră profund,de mai multe ori,pentru a se calma,apoi reluă răbdătoare:
-Douglas,şmecheria asta nu te va duce nicăieri.Nu vei câştiga nimic.
-Hmmm.Se ridică,se îndreptă spre pat şi de sub pernă scoase microfonul buclucaş.Foarte bine.Îţi propun un târg.În ultimele zece zile am suferit chinuri cumplite -se apucă de piept cu o mână -am fost privat de ce iubesc mai mult pe lumea asta.
-Un bărbat poate trăi şi fără lenjerie făcută de comandă,replică ea.Crede-mă.
-Afacerile mele! Stimulentul meu! Febra negocierilor! Mă voi ofili şi voi muri dacă nu-mi procuri o doză suplimentară de energie!
-Ce ai dori,în fond? Ea îi întâlni privirea care,dintr-o dată,căpătă o intensitate neobişnuită.
-Cinci minute.Elgiva îşi simţi inima bătându-i mai tare.
-Cinci minute,din ce?
-Din timpul tău.Ea făcu un pas înapoi,cu gura căscată de mirare.
-Şi ce să fac?
-Doar să stai liniştită.Şi să nu protestezi.
-Să stau...unde? El îşi sprijini palma mare pe una din barele transversale.Cu degetul arătător îi indică locul:
-Chiar aici.Tăcerii ei uimite,îi răspunse cu o exclamaţie scurtă şi guturală.N-o să te doară.De fapt,la terminarea celor cinci minute,n-o să vrei să pleci. Elgivei, perfect edificată acum,i se înmuiară genunchii.În subconştientul ei,un impuls mic şi trădător îi spunea să se bucure.Ca efect al amestecului de mânie şi senzualitate reprimată,simţea că-i este prea cald cu hainele de pe ea.
-Te voi lăsa să flămânzeşti,şopti ea.
-Nu,nu vei face asta.Vocea îi era joasă,guturală.N-o să ţi se întâmple nimic îngrozitor..Cred că ştii asta.
-Dă-mi microfonul,Douglas.Vreau să spun,Dugless.Vezi? Pot să-ţi pronunţ numele aşa cum vrei tu.Pot să fac compromisuri,pot...
-Cinci minute.Altfel nu capeţi microfonul.Elgiva se cutremură,învinsă.
-Ci...cinci minute.Jură,îi ordonă ea.El îşi făcu un X pe piept.
-Îmi fac cruce şi dacă mint,fie ca o hoardă de afacerişti japonezi să pună mâna pe grupul *Kincaid Hotels Worldwide*.Puse microfonul pe masă,apoi manevră câteva butoane ale ceasului său.Peste cinci minute,vom auzi primele note din

Blues for the Night de Bobbie Royal.Apoi îţi voi restitui microfonul.Eşti gata? Ea îşi trecu o mână peste frunte.
-Nu.Dar dă-i drumul,monstrule lasciv.
-Ce romantic! El pocni din degete şi arătă spre zăbrele.Chiar acolo.Cât mai aproape posibil.Cu mâinile pe bara transversală.După ce ea se supuse,el dădu din cap satisfăcut.Apoi păşi spre zăbrele şi dintr-o dată chipul lui se găsi la o palmă de al ei.Fu conştientă de căldura emanată de trupul său care răspândea un miros proaspăt,de săpun.Răsuflarea lui,purtând încă reminiscenţe olfactive ale whisky-ului băut la cină,îi atingea obrajii.
-Gata? întrebă el,încet.Ea abia mai putea gândi,darămite să şi vorbească.Dădu doar din cap.El îşi privi încheietura mâinii şi atinse un buton minuscul.Start.
Mâna i se strecură printre bare şi lunecând pe sub părul care-i cădea greu pe spate,îi cuprinse ceafa în palmă.
-Ridică-ţi puţin faţa,murmură el.Şi pune-o între bare,te rog.
Tremurând,Elgiva se execută.Inima îi bătea nebuneşte în timp ce el,înclinându-şi uşor capul,îşi apropie,fără grabă,gura de a ei.După o eternitate,îi simţi buzele calde şi ferme lipindu-se de ale ei.O sărută folosind o nesfârşită varietate de mici mişcări abile ale buzelor,până când se trezi răspunzându-i la rândul ei,cu înfocare,cu bucurie,fără să se poată reţine.Se întrerupse o clipă,doar pentru a-i şopti:
-Deschide gura,te rog.Elgiva gemu uşor şi îşi spuse că nu avea altă alegere.Cu ochii încărcaţi de dorinţă,el îi studie aprobator buzele întredeschise,înainte de a începe s-o sărute din nou.De această dată,îşi strecură limba în gura ei,făcând-o să geamă,şi să-şi caute un sprijin,apucându-se de bare.
Jonathan nu o sărutase niciodată astfel.De mulţi ani se întrebase,ce ar simţi dacă ar putea avea un bărbat cu care să împartă o astfel de intimitate,dar reacţiile ei la ceea ce făcea Douglas Kincaid o înspăimântau.
El îi anihila capacitatea de a raţiona şi rezistenţa,făcând-o să creadă că ar fi în stare de orice pentru el,că i-ar da tot ce ar dori dacă i-ar satisface simţurile chinuite de zile întregi de aşteptare.Nu se putea împiedica să-l sărute la rândul ei,iar la exclamaţiile lui înăbuşite de încurajare îi răspunse cu elanuri febrile de pasiune.I se tăie respiraţia când mâinile lui se aşezară pe pieptul ei.Degetele i se rătăciră printre nasturi cămăşii de noapte.Îşi mută buzele de pe gura ei şi începu să-i sărute ochii şi obrajii.Printre sărutări,o întrebă răguşit:
-Câte cămăşi de noapte ai? Elgiva era preocupată să-şi lipească buzele de gâtul lui.
-Două,cred,murmură ea,copleşită de senzaţii.El chicoti,un pic cam forţat.

-Bine.Nu voiam ca,mai târziu,să n-ai ce pune pe tine.
Fără alt avertisment,îi sfâșie cămaşa în faţă,de la gât până la mijloc.Elgiva ţipă şocată,în timp ce noi senzaţii ameţitoare îi răscoleau simţurile.El simţi asta,căci mâinile i se îndreptară,spre sânii ei dezgoliţi şi-i cuprinse în palme cu o brutalitate calculată,iar degetele îi frământară sfârcurile.Elgiva îi căută,din nou,gura şi-i aspiră buzele ca o ventuză.Îşi dădu seama,ca printr-o ceaţă,că gemea şi se zvârcolea şi că mâinile lui tremurau în timp ce o atingeau,
mângâindu-i gâtul şi umerii,apoi din nou sânii şi sfârşindu-şi căutările pe pielea fremătătoare a mijlocului.Brusc,o apucă de talie şi o trase spre el,lipindu-i pielea înfierbântată a sânilor şi pântecului de barele reci şi tari.Elgiva era prinsă ca
într-o cursă şi reuşi doar să protesteze printr-un geamăt slab când el îşi luă buzele de pe gura ei.Apoi scoase o exclamaţie de plăcere când,de această dată,îi simţi buzele plimbându-i-se pe gât şi pe piept.Nici o furtună din munţi nu fusese vreodată mai primejdioasă decât uraganul de senzaţii pe care le încercă în momentul când gura lui se opri pe sânii ei,alternând mângâierile delicate ale buzelor cu sălbăticia calculată a unor muşcături uşoare.Elgiva învălui cu braţele barele celulei şi îşi sprijini faţa de această barieră de netrecut; ar fi vrut s-o doboare la pământ.De necrezut,dar asta nu era totul.Îi simţi răsuflarea fierbinte şi precipitată,în timp ce cobora,cu sărutări scurte şi rapide,de la sâni spre talie,cu intenţia vădită de a nu se opri acolo.În clipa când ea îşi dădu seama ce voia să facă,el era deja îngenunchiat în faţa ei; o prinse cu mâinile de şolduri şi o trase spre el.Găsi cu repeziciune locul căutat,acel centru al feminităţii ei,de care-şi lipi buzele,fără nici o reţinere,total neinhibat.Elgiva îl chemă,în şoaptă,pe nume,
nevenindu-i să creadă.
Ceea ce făcea el constituia un act de intimitate,pe care doi oameni în situaţia lor,n-ar fi trebuit să poată să-l împărtăşească atât de uşor,atât de natural.
Totuşi,când valurile de plăcere îi străbătură trupul,ea îşi pierdu orice urmă de rezervă.Se simţea ca şi cum ar fi vibrat între două puncte de referinţă: braţele lui care o ţineau strâns şi gura lui răscolitoare.Fiecare emoţie pe care o împărtăşiseră împreună,în acele zece zile,resuscita în acel moment.
Ea era asemenea oceanului care izbea coastele stâncoase ale Scoţiei,silit să revină necontenit la asalt,căci şi ea înfrunta o forţă ce o egala pe a ei.Elgiva se prăbuşi peste bare,şi doar faptul că o ţinea el,o împiedică să cadă.
Încet,o lăsă să alunece jos,buzele lui parcurgând,în acest timp,în sens invers,
traseul iniţial.Îi prinse uşor cu dinţii pielea din dreptul stomacului,îi linse sânii,o sărută frenetic pe sfârcuri.Ea rămase aşezată,rezemată de bare în faţa lui,cu părul umed şi răvăşit căzându-i pe umeri,cu trupul secătuit de orice fărâmă de

rezistenţă.El îi dădu la o parte şuviţele de păr care-i acopereau chipul şi-i cuprinse faţa în palme.Îi întoarse capul,silind-o să se uite la el; ea deschise ochii ameţită şi suspină încet,citindu-i dorinţa intensă din priviri.Fără îndoială că,pe lângă dorinţă,ochii lui oglindeau şi afecţiune.Nu putea crede altfel.
El stătea îngenunchiat,pe podea,cu genunchii depărtaţi,în postura unui om plin de energie,ce face eforturi disperate,să-şi păstreze cumpătul şi să-şi învingă frustrarea.Respira rapid şi sacadat.
-Deschide uşa celulei,îi spuse el,într-o şoaptă răguşită.Sau ies eu sau intri tu.
N-am de gând să fug.Vreau doar să nu mai fim despărţiţi de zăbrelele astea.
Elgiva îl privi,incapabilă să se mişte,şi o undă de regret îi străbătu fiinţa.Nu va şti niciodată dacă voise s-o seducă doar pentru a-şi recâştiga libertatea.De fapt, n-avea importanţă.Nu putea să-şi trădeze familia şi vecinii.
Un gând şi mai dureros îi veni în minte,dorea să împartă totul,din viaţa ei,cu acest bărbat.Să împartă totul,din viaţa lui.Ştia însă că asta era imposibil.Cu un strigăt chinuit,Elgiva se smulse din braţele lui şi îşi îngropă faţa în mâini.
Între ei se aşternu o tăcere încordată.Îl auzi forțându-se să-şi recapete calmul, apoi blestemând încet -cu tristeţe poate? -la fiecare respiraţie sacadată.Alte zgomote o informară că el se ridicase şi umbla prin celulă.
Elgiva îşi ridică încet capul în timp ce el îngenunchia,din nou,lângă ea.Privi,fără nici o satisfacţie,spre microfonul aşezat pe podea,alături de ea.Cu toată ironia de care era capabil micul şi preţiosul său suflet electronic,ceasul lui emise primele note din *Blues in the Night*.Cinci minute.Tot cursul vieţii ei fusese schimbat în mai puţin de cinci minute.Îşi puse o mână tremurătoare pe microfon şi îl trase în poală.
-Mulţumesc,murmură ea.Având în vedere ceea ce tocmai îi făcuse,cuvântul era o minciună şi un mod total nepotrivit de a-şi exprima recunoştinţa.
-Lumea e plină de recompense,Goldie,îi spuse el,morocănos.Tu le meriţi pe toate.Întinse mâna printre zăbrele şi îi mângâie părul.Ai fi putut fi fericită cu mine.Hai să plecăm de aici,Goldie.Uită orice altceva.Lasă-mă să te duc în locuri unde n-ai mai fost niciodată.
-Ai făcut-o deja,spuse ea,cu vocea întretăiată.Dar nu pot să rămân.Trebuie să mă întorc acum în lumea reală.Îmi pare rău.
-Nu pleca,îi strigă el,dar ea era de acum în picioare şi se îndrepta spre cealaltă cameră.Ajunse acolo,închise uşa şi se rezemă de ea,ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice să-şi facă drum spre ea.Plângând,Elgiva îşi privi cămaşa de noapte ruptă şi pielea înroşită.Dacă nu cumva îşi găsise drumul deja.

În următoarele trei zile,Elgiva abia îi vorbi lui Douglas,iar acesta fu cum nu se poate mai bucuros.Incidentul dintre ei îi dăduse peste cap toate convingerile.
Cum ar fi putut să-i facă rău acestei femei şi celor la care ea ţinea? Era furios să se vadă la cheremul îndoielilor care-i măcinau hotărârea.Proiectul MacRoth era bun,foarte bun,atât pentru locuitori,cât şi în ceea ce privea păstrarea moştenirii lor.Îndată ce oamenii lui îi arătaseră fotografiile domeniilor MacRoth şi a vechii reşedinţe,fusese încântat.Nicăieri nu i se părea că se află mai acasă.Era decis să adauge aceste locuri restului proprietăţilor sale.Nu avea de gând să distrugă vechile păduri sau să construiască hoteluri pe maiestuoasele dealuri verzi.
Caracterul arhaic al locului îl atrăgea,avea de gând să păstreze pentru el majoritatea proprietăţii,lăsând ca sursă de venit doar oraşul.
Nici măcar nu-l interesa profitul din toată afacerea.Era,mai degrabă,interesat de stimulentul emoţional al retractării negocierilor; de orice lucru care ar fi putut să-l scoată din plictiseala ce începuse să-l chinuie,cam cu un an înainte.
Din totdeauna dorise să fie cineva.În adolescenţă crezuse că ar fi avut şanse să se impună ca boxer,asemenea tatălui său.Drumul spre această evoluţie,îi fusese oprit,câţiva ani buni,de satisfacerea serviciului militar; după aceea,mama lui,care ştia mai multe despre box,decât majoritatea managerilor profesionişti din acest sport,îi spusese că nu are stofă de campion,iar el acordă credit acestei opinii.
Afacerile constituiau terenul lui de întrecere.Acolo se dovedise a fi unul dintre cei mai buni din lume.Ani întregi se angajase în afaceri după afaceri,acumulase milioane peste milioane,bogăţii peste bogăţii.Îşi închipuia că asta n-o să-l plictisească niciodată.
Dar se plictisise.Şi asta îl înspăimânta.Ce ar mai fi putut să realizeze? Donase multe milioane operelor de caritate; îşi angajase numele şi relaţiile într-o duzină de acţiuni filantropice; construise cluburi ale tineretului în ghetouri şi fondase spitale în ţări ale Lumii a Treia.Desigur,mai erau multe de făcut în acest domeniu,dar cu treaba asta însărcinase o întreagă echipă executivă.Pentru el nu era altceva decât un alt proiect Kincaid.Sprijinirea anumitor acţiuni cu caracter economic sau caritabil,nu reprezenta pentru el decât un motiv de distracţie,şi se simţea vinovat că privea în acest mod lucrurile.
Acum se simţea alertat şi intrigat şi întrucât era sincer când îşi analiza propriile emoţii,recunoştea că motivul acestei stări era Elgiva MacRoth.Avea nevoie de acest proiect; însă şi mai mult avea nevoie de ea.Ceea ce trebuia să facă era să obţină controlul situaţiei,apoi să-i dovedească că planul lui reprezenta cel mai bun lucru pentru ea.După plecarea ei la plimbarea zilnică,Douglas începu să umble încoace şi încolo prin celulă şi îşi privi costumul de corp,gen salopetă,

proaspăt spălat,pus la uscat pe un scaun,cu mânecile şi i pantalonii astfel aşezaţi ca să nu facă încreţituri.Un rând ordonat de chiloţi albi împodobea zăbrelele,în timp ce un şir perfect aliniat de ciorapi se usca pe marginea mesei.Mama Kincaid le impusese celor trei copii ai ei o disciplină strictă în legătură cu obiceiurile şi ţelurile lor.Ar fi fost încântată să vadă că nu uitase cele învăţate,în ciuda anilor pe care-i petrecuse servit de o armată de valeţi.
Douglas se aşează pe pat şi chicoti înfundat.Dacă dorea s-o influenţeze pe Elgiva, în aceeaşi măsură în care era influenţat de ea,trebuia să-şi schimbe tactica.Privi rufele spălate,cu un dezgust amuzat.Deocamdată,singurul lucru asupra căruia avea o oarecare influenţă,era propria lui lenjerie.

La o săptămână de la incidentul tulburător cu microfonul,Elgiva dădu ochii cu fratele ei şi cu Duncan,la locul obişnuit de întâlnire şi le declară cu îndrăzneală că Douglas Kincaid era un om corect,care ar fi acceptat unele compromisuri, dacă îi dădea drumul.Rob ascultă într-o tăcere posomorâtă,când ea îi povesti cât de agreabil şi ponderat devenise Kincaid în ultima vreme; cum îi împărtăşise cunoştinţele lui referitoare la muzica de jazz,cum îi descrisese unele negocieri de afaceri,îi povestise despre reşedinţele sale şi îi relatase anecdote despre persoanele celebre pe care le cunoştea,şi astea toate,fără să zbiere!
Îi vorbise,de asemenea,despre munca lui în domeniul operelor de caritate şi mai ales de fundaţia creată de el,pentru cercetări referitoare la deficienţele de auz,influenţat fiind de infirmitatea surorii lui.Şi,mai presus de toate,era dispus să asculte ceea ce-i spunea ea referitor la Druradeen,că nu era doar o adunătură de locuinţe.Îi explicase că toţi chiriaşii MacRoth erau înrudiţi prin legături de sânge sau de căsătorie; că locuinţele,fermele şi magazinele lor se transmiteau din generaţie în generaţie.Rob clătină neîncrezător capul lui frumos,iar Duncan aproape se sufocă de indignare.
-Până la urmă o să vrei să-i săruţi picioarele! răcni el.Rudele tale nu te vor ierta niciodată,dacă sentimentele îţi vor întuneca judecata!
-Nu i se va întâmpla asta,replică Rob,dar continuă să se încrunte.O apucă pe Elgiva de mână.Surioară,nu vezi ce face omul ăsta? E un maestru al manipulării. Pentru moment,şi-a schimbat tactica,pur şi simplu.Elgiva aprobă din cap.
-Da,ştiu că unele lucruri le face în mod deliberat.Crede-mă,e un actor talentat, omul ăsta.Să ştii însă că nu are suflet rău.Poate l-am judecât greşit.
-Ai terminat cu asta,izbucni Duncan.Am hotărât să te scot din joc.Te voi înlocui eu.Şi îţi promit că,până la sfârşitul săptămânii,ticălosul va dori ca ultimul dintre strămoşii lui să fi murit în bătălia de la Talrigh şi deci ca el însuşi să nu se fi

născut,să fie prizonierul meu.Elgiva păşi mai aproape de primar şi îi vorbi, aplecându-se spre chipul lui cu trăsături aspre.
-Să nu-l ameninţi pe domnul Kincaid!
-Eşti amorezată de el! Eşti o trădătoare a propriului tău clan!
Rob se grăbi să intervină,ridicând poruncitor o mână.
-Ellie,uiţi că vorbeşti cu primarul satului? îl privi aspru pe Duncan.Iar tu,ţine seama că te adresezi succesoarei şefului clanului MacRoth.Nu profera acuzaţii dezonorante şi neîntemeiate.Elgiva îşi puse o mână pe braţul lui Rob,pe de o parte în chip de scuză,pe de alta,ca să-l calmeze.Duncan scoase o exclamaţie de dezgust,fără însă să spună ceva,ceea ce echivala cu recunoaşterea implicită a propriei lui greşeli.Rob îşi privi sora cu o preocupare îngrijorată.
-Nu te lăsa fermecată de Kincaid,Ellie.Nu-i decât un derbedeu.
Ea făcu furioasă câțiva paşi înapoi.
-Îl voi face să-şi schimbe părerile.Îl voi convinge să-şi accepte şi să-şi recunoască originea scoţiană.Peste două zile va purta tartanul cu culorile clanului Kincaid.Voi obţine o declaraţie cu semnătura lui,prin care se obligă să renunţe la opţiunea de cumpărare a ţinutului.După aceea,îl putem lăsa să plece?
-Îţi acord o zi ca să realizezi minunea asta,îi spuse Duncan.Voi aştepta rezultatele până mâine,la miezul nopţii,când vei comunica prin radio cu Rob, altfel,misiunea ta este încheiată.Kincaid rămâne prizonier.Elgiva îl salută,cu o înclinare a capului,pe Duncan,apoi îşi sărută fratele pe obraz.
-Robbie,el nu ne va dezamăgi,şopti ea,dorind să creadă cu tot dinadinsul adevărul acestor vorbe.

La întoarcerea ei de la întâlnire,Douglas tocmai îşi încheiase exerciţiile fizice zilnice.Shom sări de pe covorul din faţa căminului ca s-o întâmpine,fluturându-şi coada aurie.Vederea lui Douglas,pe jumătate îmbrăcat,zâmbitor şi bucuros să o vadă,o făcu să-şi simtă trupul cuprins de un val de căldură.Dacă reuşea să-i schimbe părerile,va fi liber foarte curând.Va fi fericit,atât de fericit încât va renunţa,probabil,s-o mai urmărească în justiţie,pentru răpire.
Se va întoarce în lumea lui strălucitoare,îl va mai vedea doar în fotografii sau în interviuri televizate,într-o zi,îl va vedea împreună cu soţia lui,blondă,cu ochi albaştri,acoperită cu safire,inteligentă şi pricepută în afaceri.Dacă tentativa ei eşua,el va rămâne captiv şi,cu siguranţă,va deveni din ce în ce mai furios,pe măsură ce termenul limită de semnare a tranzacţiei se va apropia.O va urî şi va dori să se răzbune.Oricare ar fi evoluţia evenimentelor,îl va pierde.Totuşi,ea spera ca prima variantă să fie mai favorabilă intereselor clanului MacRoth.

-Ce s-a întâmlplat? întrebă el,în timp ce ea îşi atârna,cu mişcări obosite, pelerina,în cuierul de lângă cămin.Pari supărată.
-Uf,astăzi vremea este mai proastă decât temperamentul unui englez.M-am plimbat prea mult pe afară,asta-i tot.
-De ce nu faci doar nişte sandvişuri,pentru cină? îi aruncă o privire exagerat de lascivă.Şi după aceea,frumoasă Goldie,o să vii lângă salonul meu şi îţi voi masa picioarele obosite.Elgiva îl măsură cu o privire speculativă,gândindu-se care ar fi cele mai potrivite mijloace de convingere.Anticipa totodată posibila tentaţie senzuală a acelui masaj la picioare.
-Da,Kincaid ai făcut o propunere judicioasă.Sandvişuri să fie.Şi ce ai spune de un dram de whisky?
-Da,dragă,mi-ar plăcea o înghiţitură.După cina uşoară ea îşi trase scaunul masiv lângă zăbrele.El îşi aduse aproape,de cealaltă parte a lor,propriul scaun.Shom se întinse între ei.Ea remarcase că lui Sam nu-i plăcea să fie obligat să aleagă între ei doi.În timp ce afară,în noapte,un vânt aprig spulbera zloata,Elgiva şi Douglas închinară câte un pahar cu whisky.El dădu paharul pe gât,îl puse deoparte,apoi îi bătu provocator o coapsă.
-Odihneşte-ţi aici picioarele tale obosite.Elgiva îl privi tăcută.În lumina lanternei apropiate,părea foarte chipeş.Purta puloverul gri-argintiu,şi lăţimea deosebită a umerilor ieşea în evidenţă,pe fundalul întunecat al camerei.Părul lui negru lucea în lumina lanternei.Chipul lui exprima un cumul de contraste -forţă şi blândeţe,pasiune şi mulţumire.Cicatricea din partea superioară a obrazului îi accentua frumuseţea bărbătească,fu concluzia ei.În plus,îţi atrăgea atenţia asupra genelor lui dese.
-Goldie,de ce mă priveşti? protestă el,încet,îţi aminteşti,trebuie să-ţi masez picioarele.
-Oh,Douglas,vrei să-mi acorzi o favoare,în noaptea asta?
El făcu un gest spre lucrurile dimprejur.
-Regatul meu îţi aparţine.
-Vrei să mă asculţi; dacă citesc cu voce tare? E o noapte potrivită pentru poveşti şi aş vrea să-ţi citesc câteva legende scoţiene.Îşi ridică ambele mâini,într-o atitudine liniştitoare.N-ai de ce să te temi că-ţi voi ţine iar o predică.Sunt câteva povestiri arhaice,minunate.Ochii lui întunecaţi o studiară fără să clipească.Ea îşi reţinu respiraţia.În cele din urmă,el zâmbi puţin şi aprobă din cap.
-Dă-mi piciorul tău şi eu îmi voi deschide urechile.După ce îşi puse picioarele desculţe pe genunchii lui,şi-şi luă cartea de balade vechi,îi veni greu să se concentreze asupra acestora şi nu la ceea ce se întâmpla cu degetele ei de la

picioare.Douglas i le luase în palme şi le masa vârfurile,cu lovituri uşoare şi provocatoare.Era uimitor cum aceste degete îi puteau transmite asemenea senzaţii erotice:Elgiva se înfundă mai adânc în scaun,cu muşchii relaxaţi şi nervii vibrându-i de plăcere.Deschise cartea veche,cu detaşarea languroasă a unei somnambule şi privi pagina fără să o vadă.

-Citeşte-mi,o îndemnă el,cu o voce joasă,insinuantă,ca şi cum cererea s-a fi referit la o formă de distracţie mult mai intimă.Elgiva îşi drese glasul şi se forţă să înceapă.Cu o voce joasă şi melodioasă,ea citi poemul epic *Lupta de la Tyrdoune.*Căută să-şi facă tonul cât mai dramatic cu putinţă,ştiind că înclinaţia lui spre teatral îl îndemna să-i aprecieze eforturile.Raţionamentul ei se dovedi exact.În timp ce şoptea despre moartea,într-o luptă,a lui Sir Drury şi intona cu gravitate despre vărjitoriile lui Halifax,simţi că mâinile lui Douglas îşi încetinesc mişcările.Îi apucase picioarele de partea interioară a gleznelor şi doar degetele lui mari descriau mici cercuri pe pielea fină a bolţii tălpilor.

Îşi ridică privirile şi îl văzu ascultând atent,cu capul uşor înclinat într-o parte,cu trupul puţin aplecat în faţă,astfel că tălpile ei goale se sprijineau de masa rigidă a muşchilor lui abdominali.

-Continuă,spuse el,imediat după ce ea îşi mişcase degetele de la picioare pe pielea lui şi îşi pierduse şirul gândurilor.Să citeşti,preciză el,apoi,privind spre picioarele ei,adăugă cu un zâmbet maliţios: Ţine-o tot aşa.

Elgiva scoase o exclamaţie de exasperare şi se reîntoarse la poveştile ei.Citi cu patos relatările despre războaie şi cu o voce seducătoare pasajele romantice,cu un ton mânios despre trădări şi cu multă detaşare despre răutăţile spiriduşilor.

Aproape o podidi plânsul citind descrierea bătăliei de la Culloden,care consfinţise înfrângerea definitivă,a clanurilor scoţiene,de către englezi.

Elgiva tremura când ajunse la sfârşitul poemului,care se încheia preamărind neştirbita glorie a Scoţiei,rămasă eternă în ciuda tuturor vicisitudinilor înfruntate.Focul se stinsese,doar câţiva cărbuni mai scânteiau slab în vatră.

Ceasul micuţ de pe poliţa căminului arăta că trecuse mai bine de o oră după miezul nopţii.Elgiva închise cartea şi îşi ridică,neliniştită,ochii spre chipul lui Douglas.Expresia lui sumbră şi gânditoare îi întări speranţele.

-Ce părere ai,Douglas? Este o istorisire măreaţă,nu-i aşa?

El dădu aprobator din cap,dar ridică o sprânceană.

-Cum? Nici un Kincaid.Mă aşteptam să strecori câţiva în poveste.

-Ţi-am mai spus asta.Au fost suprimaţi din cronici.Răsfoi la repezeală cartea.

Dar există o menţiune despre ei,într-un vechi cântec şi...

-Opreşte-te la timp,Goldie.Vocea îi devenise tranşantă pe când mâinile lui,ca şi

cum l-ar fi scuzat,îi masau gleznele.Elgiva îl privi plină de speranţă,dar el clătină din cap.N-a existat niciodată un clan Kincaid.De aceea nu scrie nimic despre el în cartea ta.Îţi mulţumesc însă pentru ce ai citit.A fost minunat.
Ea îşi îndreptă spatele şi îşi retrase picioarele din poala lui Douglas,înainte ca mâinile lui surprinse să o poată opri.
-Lecţia mea de istorie nu te-a învăţat nimic nou?
O observă cu atenţie,simţindu-i schimbarea de dispoziţie.Cu o voce prevenitoare şi uşor neliniştită,o întrebă:
-Ce-ai zice dacă aş construi un muzeu şi un centru cultural în sat?
Speranţele lui Elgiva se năruiră.
-Nu ăsta a fost scopul lecturii mele.
-Ah,deci a fost simplă propagandă,Goldie.Nu trebuie să mă convingi să păstrez vestigiile istorice ale Scoţiei.N-ai să mă crezi,dar n-am de gând să distrug nimic de aici.Vreau doar să arăt lumii frumuseţile regiunii.
-"*Să expui frumuseţile regiunii*" nu sună prea demn.Elgiva îşi încleşta pumnii în poală.Douglas,nu vrei să ai în vedere unele compromisuri? Cum ar fi,de pildă,
să-i laşi pe toţi la locurile lor? Uimirea de pe faţa lui aspră se transformă încet,în mânie.
-Vrei să renunţ,să plec acasă şi tu numeşti asta compromis? Uite ce voi face.Voi cumpăra proprietăţile,dar voi garanta chiriaşilor o perioadă de cinci ani în care să-şi găsească noi locuinţe,şi-i voi da fiecăruia o primă substanţială de instalare.
Iar tu poţi rămâne permanent.Fără chirie.Elgiva sări în picioare.
-M-ai înşelat toată săptămâna asta care a trecut! Am crezut că ai devenit mai rezonabil!
-Ca să accept ceea ce vrei tu,păpuşo,ar trebui să fiu senil!
-Nu eşti deloc mai docil!
-Aş putea fi mai docil dacă ai deschide blestemata aia de uşă a celulei.Aş putea uita rolul pe care l-ai avut în tentativa asta stupidă de constrângere.
-Nu ţi-am cerut milă.Nu vreau de la tine decât ceea ce mândria ta sălbatică de Kincaid refuză să-mi dea.Se ridică şi el în picioare,părând frustrat.
-Am apreciat întotdeauna pe cei care riscă totul,respectând un cod de onoare propriu.Îmi place să cred că eu însumi sunt la fel.Dar dacă nu mă laşi să plec,cât mâi curând posibil,nu vei scăpa din povestea asta,decât cu preţul unor mari necazuri.Ameninţarea rece din vocea lui îi dădu fiori.
-Eşti ca un câine turbat,Kincaid.Meriţi să porţi culorile clanului tău.
Ea alergă către o ladă,dintr-un colţ al camerei şi-i ridică cu greu capacul boltit.
Din ea scoase un tartan superb.Carourile stofei erau colorate în albastru

-închis,gri şi alb -aceleaşi culori cu cele din puloverele pe care i le dăduse.
Elgiva se apropie de celulă şi-i aruncă tartanul..El îl prinse şi o privi cu o adâncă uimire.
-Douglas,de ăsta ar trebui să fii mândru! Este tartanul celor din clanul Kincaid.
Ţi l-am făcut eu însămi,o mare cinste,având în vedere simţămintele mele faţă de clanul tău! Ei au purtat acest tartan de-a lungul secolelor,cât timp şi-au apărat patria.Se poate spune despre noi scoţienii că,oricât ne-am luptat între noi, întotdeauna am făcut front comun împotriva invadatorilor străini.
Făcând eforturi să nu plângă de furie,ea îi strigă:
-Poartă tartanul când vei distruge ceea ce generaţii de strămoşi de-ai tăi n-au îndrăznit să atingă! Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre cămin.Shom o urmă,cu coada între picioare.Îşi smulse pelerina din cuier.
-Când nu poţi accepta înfrângerea,fugi,protestă Douglas.Te plimbi-mai degrabă prin mlaştini,decât să rămâi aici,să continui disputa.Ea se răsuci spre el,din pragul uşii camerei din faţă.
-Fug de propria mea tristeţe,îi spuse ea,cu vocea gâtuită de emoţie.Pentru că am vrut să-mi închipui cele mai frumoase lucruri despre tine.El privi pe fereastra din apropierea căminului.Vântul violent arunca în geam un amestec de ploaie cu zăpadă.
-Dacă eşti hotărâtă să mori îngheţată,nu-l lua pe Sam cu tine.Elgiva încercă să ignore înţepătura acestor cuvinte brutale.Nu mai era cazul să aştepte din partea lui Douglas Kincaid,vreo dovadă de simpatie,de cooperare sau de comportare onorabilă.Se înveli cu pelerina.
-Shom,stai.Câinele scânci dar se supuse.Kincaid îşi aruncă tartanul pe pat.
-Elgiva,stai! Vino înapoi şi luptă,laşo!Ea îl privi şocată.
-De unde îmi ştii numele de botez?
-Sam mi-a adus mănuşile tale! Mi-a adus şi jurnalul tău.Probabil,ai bănuit că l-am citit,dar n-ai spus nimic.Eşti bucuroasă că am aflat sentimentele tale faţă de mine! Recunoaşte,doreşti să fii cu mine şi la naiba cu ceilalţi membrii şi clanului MacRoth!
-Mai bine mor! Poţi să dansezi pe mormântul meu!
Ea părăsi cabana şi păşi în noaptea învolburată.Se întrebă,cu amărăciune,dacă doar nebunii şi cei nefericiţi în dragoste erau dispuşi mai degrabă să înfrunte întunericul de afară decât să-şi cerceteze întunecimea din suflete.

CAPITOLUL 6

Elgiva nu-l va lăsa să flămânzească.Ar fi pariat cu viaţa lui,pe cinstea ei.De fapt,o şi făcuse.Spre dimineaţă,furiei lui Douglas i se substituise un sentiment de surprindere,apoi unul de adevărată neliniște.Fie că dorea să-l pedepsească şi se va întoarce,după ce-l va fi lăsat câteva ore flămând şi înfrigurat,fie că i se întâmplase ceva.Se surprinse îngrijorându-se mai mult de soarta ei decât de propria lui situaţie alarmantă.Sam aşteptase răbdător,cât îi fusese cu putinţă; acum,voia cu disperare să iasă afară,din motive care n-aveau nici o legătură cu problemele lui Douglas.Stătea lângă celulă,privind în sus spre Douglas şi dând nerăbdător din coadă.Dougals clătină din cap.

-Băiete,eşti de capul tău.Ai permisiunea mea să decorezi camera din faţă,după pofta inimii.Douglas făcu un semn cu mâna în acea direcţie.Du-te.

Sam alergă spre cealaltă cameră,dar anii de disciplină strictă nu puteau fi ignoraţi.Douglas îl auzi zgâriind la uşa ce da spre exterior.Surprinzător,aceasta se deschise,scârțâind.Îşi încleştă mâinile pe zăbrele şi ascultă,presupunând că se întorsese Elgiva.Zgomotul labelor lui Sam lipăind prin zloata dimineţii se pierdu în depărtare şi Douglas auzi doar uşa,rămasă deschisă,scârțâind din balamale în bătaia vântului.

Unde era Elgiva? Privi la vremea urâtă de afară,prin fereastra cabanei.Probabil că era la vreun han din împrejurimi,bând ceai şi râzând de situaţia lui jalnică.Blestemă grijile pe care şi le făcea din cauza ei şi îşi strânse tartanul în jurul umerilor.Cabana devenise o adevărată gheţărie.N-o va ierta pe Elgiva pentru această tortură la care îl supunea.Douglas ridică un capăt al tartanului şi-l examina cu o amărăciune consternată.Desigur că minţea când afirma că exista un clan Kincaid.Studie mai atent stofa,remarcând ţesătura desăvârşită şi perfecta execuţie manuală a tivurilor.Îl încercă un sentiment de îndoială.Ea îşi dăduse mult prea multă osteneală,ca să-l facă să creadă o minciună.

Ce ar fi fost dacă bogatul Douglas Kincaid,un puşti sărac de pe străzile din Chicago,s-ar fi dovedit că are o descendenţă nobiliară care ar fi putut rivaliza cu aceea a celor mai vechi şi cunoscute familii din lumea anglo-saxonă?

Îşi alungă din minte acest gând iluzoriu şi începu,din nou,să se plimbe încoace şi încolo prin celulă.O oră mai târziu Sam se întoarse alergând şi se opri brusc, lovindu-se de zăbrele.Îşi dădu capul pe şapte şi latră ca un căţel zănatic.

-Taci,îi ordonă Douglas.Lătratul fu înlocuit de scâncete uşoare.Sam se ridică şi îşi puse labele din faţă pe zăbrele.Trupul îi tremura de nerăbdare şi îl privea pe Douglas cu ochi rugători.Douglas se uită la el îngrijorat.

-Ai găsit-o? I s-a întâmplat ceva rău?

Sam urlă.Douglas nu ştia dacă strania comportare a bracului avea vreo legătură cu dispariţia lui Elgiva,dar părea foarte probabil.Privi disperat în jur,apoi arătă cu mâna vătraiul de lângă cămin.
-Aport! Pe peretele de piatră al celulei sale se zărea un dreptunghi de mortar pe locul unde fusese zidită fereastra.Poate va putea face o gaură acolo.Sam se strecură după vătrai şi lovi un scăunel pentru picioare care sta rezemată de cămin.Scăunelul căzu într-o parte,făcând să se deschidă un sertar pe care-l avea montat sub tăblia capitonată.Din sertar se rostogoli o cheie băgată pe un inel mare.După câteva clipe de stupoare,Douglas arătă spre ea.
-Aport! Adu inelul cu cheia,Sam! Inelul cu cheia!Douglas respira adânc,să se liniştească apoi arătă,din nou,spre cămin.
-Aport!Sam aduse o bucată de lemn de foc.După alte cinci încercări ratate,Sam aduse inelul,Douglas îl luă,băgă mâna printre zăbrele şi,din exterior,introduse cheia în broasca celulei.Cu un zgomot mat,de mecanism bine uns,cheia se răsuci în broască.Douglas se propti cu umărul în uşă şi aceasta se deschise.Pentru prima dată,după aproape două sute şaptezeci de ani,un Kincaid era liber în mlaştinile de la Talrigh.În cea mai bună tradiţie a strămoşilor lui,porni imediat să vâneze un MacRoth.

Pe jumătate inconştientă din cauza oboselii şi frigului,Elgiva abia îşi dădu seama de reîntoarcerea lui Sam.Mai venise odată,înainte,îşi aminti ea vag,în timp ce-şi ridica încet capul de pe solul mustind de apă.Capul i se lovi de o creangă de copac şi se strâmbă de durere.Gluga udă leoarcă a pelerinei îi atârna de o parte şi de alta a feţei,ca nişte storuri care-i împiedicau vedere.Pe frunte simţi botul rece al lui Sam amuşinând-o apoi limba lui fierbinte.
-Shom,pronunţă ea,răguşit,mirându-se cum de a reuşit să iasă din cabană,dar era prea epuizată ca să-i mai pese.Îşi lăsă,din nou,capul pe iarba îngheţată,ameţită şi confuză.Mâna o părăsi.Cineva începu să tragă de crengile copacului care o ţintuiseră la pământ.Nu ştia,oare,acel cineva,că arborele era prea mare că să poată fi urnit din loc de o persoană înzestrată cu o forţă obişnuită? Nu încercase şi ea să se strecoare de sub el,şi asta timp de ore întregi?Acel cineva era,evident,o persoană neobişnuită,căci copacul începu să se mişte.Elgiva schiţă câteva mişcări slabe,încercând să-şi mute trupul amorţit şi ud.Îmbibată cu apă,pelerina de lână se lipea de ea ca o manta de plumb,ce o imobiliza.
Mâna se întoarse.Şi aduse o a doua mână cu ea.Împreună o traseră de sub crengi şi o răsuciră cu faţa în sus.Îşi acoperi ochii,protejându-i împotriva lapoviţei.Un braţ lung,puternic i se strecură sub umeri şi o ridică,apoi îi sprijini capul de un

piept lat.Mâna îi dădu la o parte părul răvăşit şi ud,iar cu degetele delicate îi mângâie faţa.Elgiva se căzni să vadă dacă poate recunoaşte pe bunul scoţian care venise în ajutorul ei.Descoperi însă faţa încruntată şi bătută de ploaie a lui Douglas Kincaid.

Din povestirea ei incoerentă,Douglas înţelese,în cele din urmă,că în timp ce trecea,noaptea precedentă,printr-o mică ravenă,dintr-un mal ros de ape se prăbuşise peste ea arborele care o imobilizase.Când îi explică metoda prin care reuşise să scape,ea îl privi cu ochi posomorîţi şi o expresie de epuizare totală.
Cărând-o în braţe,el o luă pe drumul de întoarcere la cabană.Douglas continua s-o privească,cu inima strânsă de teamă.Chipul ei căpătase o tentă cenuşie şi avea buzele vinete.Mâinile îi tremurau violent şi îi clănţăneau dinţii în ciuda faptului că o învelise cu propriul lui tartan.
Erau aproape două mile până la cabană.Douglas trebui să se oprească pentru a se odihni puţin în timpul lungului drum spre casă.Se aşeză pe un colţ de stâncă şi o înveli mai strâns cu tartanul.Respira sacadat şi nu atât din cauza efortului -ce făcea dacă era serios rănită? Deşi era ud până la piele,apa îi trecuse prin pulover şi pantaloni,tremura mai mult la gândul a ceea ce suferise ea în ultimele şase ore.O ridică şi porni din nou la drum,cu Sam tropăind alături de el.
-C...cântăresc aproape cât o ba...batoză,şopti ea.N...nu mă po...poţi căra t...tot dru...mul.
-Ai noroc că nu ştii cât reprezintă o batoză.
-N...n-am n...noroc.Vocea îi era răguşită şi slabă.A...am eşuat.T...totul e p...pier...dut.
-Ei bine,asta-i în loc de mulţumesc.Arăt eu ca unul care vrea să scape? Mă vezi,pe mine,fugind şi lăsându-te să îngheţi?
-N...nu-s b...bună,în...Îngheţată.Kl...nu te po...poţi răz...buna aşa.
-Ai dreptate.Te vreau vie şi îngrijorată la culme de ceea ce-ţi voi face.Acum taci.
O ţinu mai aproape de pieptul lui şi îşi plecă într-o parte capul,deasupra chipului ei ca să o apere de lapoviţă.Aceasta reprezenta o formă de răzbunare,neobişnuită şi plină de grijă,şi amândoi ştiau asta.

Subconştientul lui Elgiva înregistrase şocul accidentului şi al eşecului planului ei,dar momentan era prea ameţită şi epuizată ca să-şi dea seama de asta.Fiecare os din trupul ei părea că se ciocneşte cu oasele învecinate şi un singur gând îi străbătea mintea înceţoşată.Trebuia să se încălzească şi asta cât mai repede.
Odată ajuns în cabană,Douglas o lăsă jos,lângă cămin şi făcu focul în vatră.

În timp ce el alerga să pună în funcţiune radiatoarele cu gaze,ea încercă să-şi întindă mâinile spre flăcări,dar puterile o părăsiră şi căzu pe o parte.Sam,ud leoarcă şi înfrigurat la rândul lui,sări peste ea şi începu să o lingă pe faţă. Douglas reveni imediat,îl dădu la o parte pe Sam şi o aşeză în poziţia şezând.Îi scoase pelerina şi-i privi puloverul şi fusta şiroind de apă.Elgiva îl auzi mormăind ceva pe un ton sumbru şi neliniştit.Era speriat,remarcă ea uimită.Nu şi-ar fi închipuit niciodată că starea ei l-ar fi putut îngrijora.Îi zâmbi ameţită,în timp ce o dezbrăca.Îi fură scoase la iuţeală hainele ude şi îngheţate.Rămase goală puşcă în faţa căminului şi Douglas îi şterse trupul cu un prosop aspru.O cără apoi în pat şi o băgă sub cuverturi,lucru pentru care îi fu profund recunoscătoare.Ea scoase mici exclamaţii de satisfacţie şi se îngropă într-un culcuş de saltele cu puf şi cearceafuri fine.Peste puţin timp,culcuşul îi fu invadat de un trup străin.Elgiva avu o ezitare,apoi renunţă şi se cuibări la pieptul lui Douglas.El o învălui cu braţele.Nu o deranja că şi el era gol.Trupul lui era extraordinar de cald şi păros şi ăsta era singurul lucru important,în acel moment,când dinţii îi clănţăneau ca nişte castaniete.Îşi aruncă un picior peste ea şi o trase spre el,lipind-o de pieptul şi de coapsele lui.Pielea ei începu să-şi recapete căldura în timp ce el îi masa cu vigoare spatele şi fesele.Luându-i mâinile,pe care şi le cuibărise la pieptul lui,îi suflă pe degetele îngheţate,apoi nerăbdător,îi apucă patru degete de la o mână,şi le băgă în gură şi le supse timp de un minut.Repetă operaţia la degetele celeilalte mâini,iar Elgiva fu nevoită să recunoască,foarte obiectivă,minunatul efect terapeutic al tratamentului.

-Intră în cort,îi spuse el,cu un ton brusc,şi de undeva,îi scoase cămaşa de noapte.Elgiva refuză să-şi ridice braţele din adăpostul cald al trupului lui,astfel că,în cele din urmă,i-o îmbrăcă fără să-i mai bage braţele pe mâneci.Brusc,el plonjă sub cuverturi.Elgiva simţi că îi ridică picioarele,aducându-i-le cu genunchii la piept.El se încovrigă în jurul lor şi îşi lipi tălpile ei îngheţate de burtă.Involuntar,tălpile ei tremurânde avură tendinţa să coboare mai jos,dar el le smuci în poziţia lor iniţială.Ea auzi un protest înă-buşit,ceva în legătură cu „*popicul*” lui.În timp ce prin masaje energice îi restabilea circulaţia în picioarele amorţite,ea îşi muşca buzele ca să nu ţipe de durere.Odată terminată operaţia,o încălţă cu o pereche de ciorapi groşi din lână şi se destinse,părând ajunsă la capătul puterilor.Douglas se întinse din nou lângă ea.Îi simţi degetele mângâindu-i obrazul,apoi răsuflarea lui îi încălzi pielea.Deschise ochii,pe jumătate adormită,şi îl privi fascinată,când,folosind o metodă mai puţin ortodoxă,îi ridică temperatura vârfului nasului,ţinându-l între buzele lui fierbinţi.Conform caracterului lui Douglas Kincaid,tehnicile lui de prim ajutor

erau neconvenţionale şi senzuale,dar foarte eficiente.Îi şterse părul şi îi legă un prosop în jurul capului.Îi simţi limba caldă pe fiecare lob al urechilor.Elgiva suspină când o luă din nou în braţe şi îşi strecură un picior între genunchii ei.Gura lui o atinse pe a ei; o sărută cu multă blândeţe,apoi îi trase,capul în scobitura umărului său.
-Eu sunt cel care conduce jocul acum,iar tu eşti în mare încurcătură,îi şopti el.
-Ştiu,murmură ea şi adormi liniştită.

Amploarea încurcăturii în care se afla,i se relevă câteva ore mai târziu,când se deşteptă.Un sentiment de teamă i se strecură în suflet,pe măsură ce îşi recapătă forţele.Douglas scăpase.Putea face orice cu ea şi cu moştenirea ei.Elgiva deschise ochii ameţită,şi privi în jur.Era singură în pat.Dormise toată ziua.
Fereastra întunecată de lângă cămin erau mărturia nopţii ce se lăsase.Sam dormea pe covorul din faţa căminului.Auzi zgomote în bucătărie şi simţi mirosul plăcut de mâncare gătită.Douglas intră în cameră ducând un castron mare şi o lingură.Purta indispensabilii săi roşii,aceia gen salopetă,cu pieptar şi bretele.O încercă un sentiment de vinovăţie,amintindu-şi că îi alesese dinadins de acea culoare,ca să-l ridiculizeze şi să-l umilească.Totuşi,nu era nimic ridicol sau umil în felul în care Douglas Kincaid purta acel ţipător obiect de îmbrăcăminte.O trecură fiorii când se gândi la goliciunea lui de mai înainte şi la metodele excitante ce le folosise ca s-o încălzească.O văzu privindu-l şi se aşeză lângă ea pe pat,ochii lui scrutându-i neliniştiţi chipul.Îşi puse castronul pe genunchi şi o mângâie pe obraz.
-Cum te simţi? Te-ai dezgheţat?
-Da.Mă simt bine.Întrebările i se opriră pe limbă.Se străduise să i le pună,dar nu putea.Clătină din cap la ezitările ei.
-Hai să mănânci.Un preparat Kincaid special.Supă conservată,direct din cutie.
Încălzită perfect pe arzător.Elgiva se ridică şi îşi aranjă pernele la spate.
Cu părul atârnându-i în laţe pe umeri,se simţea ca o sperietoare.De ce o privea,oare,Douglas ca şi cum ar fi fost cea mai drăguţă femeie pe care o văzuse vreodată? Se rezemă de perne şi începu să înghită,lingură după lingură,din deliciosul amestec de carne şi legume,pe care el i-l ducea la gură.El întinse degetul,culese o picătură de supă prelinsă pe buza ei inferioară,apoi îşi puse degetul pe limbă.
-Hmm.Supă Elgiva.Ea îi apucă antebraţul şi îl privi în ochi,cuprinsă de o nesiguranţă chinuitoare.
-Acum,ce facem,Douglas?

-Ce zici de o ceaşcă cu ceai? Avem şi nişte biscuiţi,rămaşi de ieri.
Ea îl scutură de braţ,în semn de protest şi repetă posomorită:
-Acum ce facem? El puse castronul deoparte şi-i cuprinse faţa în palme.
-Vom rezolva lucrurile cumva.Vom găsi noi o cale.Dar nu în noaptea asta.Acum suntem prea implicaţi emoţional.Nu vreau să discut despre viitor,în noaptea asta,păpuşo.Ai încredere în mine,vom avea un viitor,şi va fi fericit.
Uluită,îşi reţinu respiraţia;îi privi ochii în care citi o preocupare şi o sinceritate, evidente.Dorea atât de mult să aibă încredere în el.Dorea atât de mult să poată crede că ar putea exista un viitor alături de el.Dacă ţinea cât de puţin la ea,va proceda corect în legătură cu proprietăţile MacRoth şi faţă de rudele ei.
Dacă el i-ar răspunde doar cu o parte din afecţiunea pe care i-o purta ea,era convinsă că nu şi-ar regreta niciodată decizia.Elgiva se aruncă la pieptul lui şi-l sărută,tulburată şi stângace,cu mâinile prinse încă în interiorul cămăşii de noapte.Douglas îi răspunse ca împins de cel mai puternic stimulent erotic.Îi şopti numele şi o trase pe genunchii lui într-o îmbrăţişare focoasă.
Elgiva se simţi cuprinsă de o tandreţe lascivă; voia să-l mângâie peste tot şi să-l facă fericit; dorea să zâmbească,să plângă şi să-l îmbrăţişeze până ar fi durut-o braţele;voia să-i simtă mâinile pe pielea ei şi să-l privească în ochi,urmărindu-l cum îşi pierde autocontrolul.Se folosi de toată energia de care dispunea,ca să-l sărute şi să-l mângâie.
-Doamne,Ell,Ell,şopti el,uşor mirat,dar părând plăcut impresionat.Apoi îşi introduse limba în gura ei,demonstrându-i cum un sărut poate imita cele mai mari intimităţi,cum o poate face să i se înmoaie genunchii şi să-şi abandoneze orice reţinere.Valuri de dorinţă îi străbăteau trupul de fiecare dată când el îşi schimba maniera de a săruta sau o mângâia prin cămaşa de noapte.Mâinile lui îi coborâră pe şolduri,apoi se opriră pe coapse.O mângâia ca să-i producă plăcere şi ştia locurile unde atingerile lui aveau cel mai puternic efect.
Înainte de a-l întâlni,Elgiva şi-l închipuise pe marele Douglas Kincaid drept un amant egoist,genul de bărbat care urmăreşte,în primul rând,propria lui satisfacţie,aşa cum făcea şi în lumea afacerilor.Acum ştia că nu era deloc aşa şi acest fapt,la fel ca alte lucruri surprinzătoare despre el,o bucura şi o înfricoşa,în acelaşi timp.Cum ar fi putut să-l domine vreodată când el era atât de imprevizibil? Elgiva îşi trecu buzele pe faţa lui,acoperindu-i obrajii şi bărbia cu sărutări prelungi.El îşi plecă puţin capul şi-i prinse uşor,cu dinţii,pielea de sub ureche.De acolo dinţii şi buzele lui ajunseră,încet,la baza gâtului.
Când o îmbrăcase,mai devreme,nu-i încheiase nasturii cămăşii de noapte.Îşi coborî gura în decolteul ei,trezindu-i nebănuite emoţii erotice.Cu ochii pe

jumătate închişi,ea îşi dădu seama că-şi freca obrazul de capul lui,cu frenezia şi plăcerea unei pisici care toarce.Elgiva se strădui să-şi scoată braţele prin mânecile cămăşii de noapte;mâinile lui îi desfăcură decolteul în dreptul sânilor. Îşi ridică,încet,capul şi o fulgeră cu o privire lacomă şi totodată,reţinută.
Elgiva suspină uşor,simţind intensitatea acelei priviri.Ar putea vreodată,să-l domine pe acest bărbat,chiar dacă el s-ar afla în spatele zăbrelelor? în momentul de faţă,acest lucru părea prea puţin important.
-Of,ajută-mă să-mi scot cămaşa asta,îl rugă ea,aproape plângând.Şi dezbracă-te şi tu.Ai spus odată că există mijloace mai eficace de a te încălzi.Dovedeşte-mi asta,Douglas,dovedeşte-mi.O nespusă încântare îi luci în priviri.Cu o exclamaţie înăbuşită de aprobare,îi scoase cămaşa de noapte.Elgiva îşi puse mâinile tremurătoare pe micii nasturi roşii care-i închideau indispensabilii.El îi aruncă, pe podea,cămaşa,o apucă de braţe şi o măsură; din cap până în picioare cu o privire evident aprobatoare şi având pe buze un zâmbet uşor.Ridicându-şi o mână îşi plimbă dosul degetelor pe sânii şi pe pântecele ei,apoi îi mângâie coapsele.Îşi răsuci degetul în desişul de păr castaniu dintre ele.
-Măi fată voinică,n-ai aici destulă blană ca să te împiedice să răceşti,o tachină el,cu o voce răguşită din care răzbătea o pasiune ce-i răscolea simţurile.
-Lasă-mă şi pe mine să văd dacă blana ta îţi ţine de cald,şopti ea.Elgiva îi descheie nasturii,remarcând cu răsuflarea tăiată că după fiecare nasture desfăcut, Douglas respira din ce în ce mai sacadat.Şirul de nasturi se continua,ca la orice şiiţ de pantalon,până în dreptul unor zone,îndeobşte cunoscute ca intime.Elgiva îi descheie pe toţi.Muşchii masivi ai abdomenului îi tresăriră când ea îi atinse cu vârful degetelor.Încet,cu grijă,lărgi deschiderea creată şi urmări cu ele fâşia de păr argintiu de unde începea,din centrul pieptului,şi până la capătul ei care forma un fundal argintiu pentru un element de atracţie şi mai fascinant.Elgiva ezită, doritoare să-l apuce dar temându-se să nu comită cumva un lucru deosebit de stânjenitor.Douglas îi puse o mână pe faţă.
-Elgiva,priveşte-mă.Ea ridică ochii şi-i întâlni privirea întrebătoare.El îi urmări conturul buzelor cu vârful degetului arătător şi îi spuse solemn.Este o operă de artă,ştiu,dar unii bărbaţi doresc ca iubitele lor să facă mai mult decât doar s-o admire.Întâmplător eu fac parte din această categorie de bărbaţi.Va fi adecvat situaţiei,orice lucru făcut cu delicateţe.Ea se relaxă şi îi zâmbi.El părea să înţeleagă.
-Ceva de felul ăsta?În timp ce degetele ei îi mângâiau ceea ce era încă ascuns de haine,el tresări şi o sărută prelung,căutând-o cu limba şi scoţând sunete guturale de satisfacţie,la acţiunea ei de răspuns.

Reacţia lui o făcu mai îndrăzneaţă.Elgiva îşi puse ambele mâini pe trupul lui,descoperind o surprinzătoare varietate de forme şi structuri anatomice,îi dădu jos bretelele de pe umeri şi urmări,cu degetele,muşchii masivi şi tari care-i acopereau.Abia se putea concentra,deoarece mâinile lui se îndeletniceau cu aceleaşi manevre pe trupul ei,găsind fiecare traseu secret care le conducea
spre destinaţia finală.El se opri,cu palmele aşezate posesiv pe deosebit de atractiva zonă dintre coapse şi şolduri.Ea avea ochii închişi,dar îi simţi privirea scrutându-i chipul.Îl văzu,observând-o tulburat.
-Nu ţi-e teamă de mine,nu-i aşa? Nu trebuie să faci asta doar pentru că am scăpat din captivitate.Ea inspiră profund,înainte de a-i răspunde.
-Mi-e frică de tine.Dar cred că şi ţie îţi este puţin teamă de mine.Poate că am înceta să ne speriem unul pe celălalt dacă am face...am face...nu ştiu cum ai califica tu asta,dar eu nu-i pot spune decât a face dragoste.Râsul lui uşor era oarecum în contrast cu clătinatul solemn şi aprobator al capului.
-Nimeni şi nimic nu m-ar putea opri să fac un lucru atât de potrivit împrejurărilor.Şi da,ai dreptate,eu i-aş spune tot a face dragoste.
Elgiva râse,uşor tremurat.
-Atunci,hai să facem o încercare.Mişcându-se într-o concordanţă perfectă,ea se întinse pe spate în timp ce el îşi scotea faimoşii indispensabili roşii.Elgiva îi privi lacomă spatele lat şi puternic,în armonie desăvârşită cu graţia zveltă a feselor.Avea nişte coapse sculpturale,puternice şi bine proporţionate,legate de trup printr-o reţea impresionantă de muşchi şi ligamente.Sexul lui era cu adevărat,o operă de artă;o făcea să-i tremure mâinile,gândul retrospectiv la senzaţia tactilă încercată,a pielii moi şi fierbinţi,acoperind acea turgescenţă rigidă.Se întinse lângă ea şi-i cuprinse ceafa în palmă.Când îi zâmbi,ea îl trase spre gura ei doritoare,făcând ca sărutările lor anterioare să pară inocente în raport cu cele practicate acum.Elgiva se arcui sub mâna lui care o mângâia încet,trupul ei oferindu-se,cu adevărat,pentru prima oară în viaţă.Aşa trebuia,un bărbat să mângâie o femeie,se gândi ea,puţin întristată.În toţi aceşti ani pierduse chiar mai mult decât îşi închipuise.
-Ce s-a întâmplat,păpuşă dulce? întrebă Douglas,răguşit,cu buzele apropiate de ale ei.De ce ai lacrimi în ochi? Ea se întrebă cu mirare,cum de putuse să-l considere insensibil.
-Am aşteptat prea mult timp,asta-i tot,răspunse ea,vag.Văzându-i expresia nedumerită,preciza cu un mic zâmbet,stingher: Aproape două săptămâni.
El clătină capul şi ea ştiu că remarcase şi altceva în atitudinea ei.
-Şi eu am aşteptat.De fapt,ce nu-i în regulă?

-Nimic.Doar că...nu vreau să mai aştept.Te rog,Douglas,acum.
-Şsst.Bine,cum vrei tu,Ell.O trase mai aproape şi se întinse peste ea.Orice ai nevoie.Ea zâmbi printre lacrimi.
-Dragul meu bărbat,vorbind în felul ăsta vei intra într-o încurcătură pe care nici o negociere nu o va putea rezolva.
-Îmi plac încurcăturile.Îmi place să fiu aici,cu tine.
Se sărutară grăbiţi,în timp ce trupurile lor îşi căutau febril acea clasică poziţie,a cărei origine data de când primul bărbat şi prima femeie au făcut dragoste împreună.Simţurile lui Elgiva fură invadate de mii de senzaţii; dorinţa o calma,o descătuşa,o făcea ca nimic să nu-i pară mai im-portant decât momentul când îşi ridică bazinul ca să-l primească,-în acea strânsoare mătăsoasă ce-l făcu să geamă şi să zâmbească,în acelaşi timp.Se arcui spre ea,completând mişcarea.Ei tremurau,părtaşi ai aceloraşi energii şi emoţii.El îşi împingea spre ea trupul mai mare şi mai greu,cu o forţă controlată,care o presa adânc în pat,fără s-o strivească însă; ea îi oferea cea mai delicată şi vulnerabilă parte a fiinţei ei,dar îi dădea de înţeles că nu trebuie să aibă nici o reţinere.
Caleidoscopul emoţiilor se schimba la fiecare semnal senzorial primit; noi impulsuri erotice erau declanşate de fizionomia lui transfigurată,de
modificarea expresiei ochilor şi a gurii.Ea îl ghida prin gemetele ei,prin felul în care îl strângea cu picioarele; cu mâinile ce i se încleştau de spate sau îl apucau de şoldurile musculoase.Ea îi trecu vârfurile degetelor de-a lungul obrazului ca şi cum i-ar fi solicitat un timp de odihnă.El înţelese imediat şi încetini ritmul,
observând-o cu ochii pe jumătate închişi,plini de dorinţă şi afecţiune.Intensa ei emoţie interioară se exterioriza doar prin psalmodierea numelui urmată de un râs întretăiat.Douglas îi acoperi faţa cu sărutări şi grăbi ritmul.Ea deveni mai concentrată pe măsură ce plăcerea se intensifica în interiorul ei,din nou.Emoţii puternice îi marcară expresia feţei.Gura i se crispa într-un rictus,dovedind în acelaşi timp pasiune şi satisfacţie.Apoi el îi făcu cu ochiul,ca şi cum i-ar fi spus: „*Suntem singurii oameni care ştim cât este de minunat lucrul acesta*”.
Te iubesc atât de mult,se gândi Elgiva,într-un dureros paroxism de emoţie.Acest sentiment era mai presus de raţiune şi teamă,dar nu-i păsa.Îşi îngropa capul în curbura gâtului său şi-l ţinu strâns de umeri,în timp ce el îi şoptea cuvinte dulci la ureche.Elgiva gemu când,în final,el renunţă la orice reţinere şi se lăsă purtat de un elan tumultuos,fără oprelişti,care se încheie cu un strigăt scurt şi cu murmurarea numelui ei.Niciodată,ea nu auzise ceva mai plăcut.
Se ţinură strâns îmbrăţişaţi,în tăcerea ce urmă,cu feţele apropiate şi schimbând sărutări rapide,între respiraţiile nedomolite încă.Elgiva îl simţea cu încântare

pulsând fierbinte în interiorul trupului ei şi era uimită de sentimentul de perfectă încredere şi comuniune care o stăpânea.Ea scoase o exclamaţie de protest când el îşi ridică bustul,sprijinindu-se pe coate.De fapt se aşezase în aşa fel încât să-i poată studia chipul.
-Eşti cea mai incredibilă femeie,spuse el,brusc.În ochii ei se iviră lacrimi de bucurie.
-Ştiai că,dacă săruţi o dată o zână,nu te mai poţi întoarce în lumea reală.
El îi zâmbi tandru.
-Într-o zi vom discuta despre cuvântul zână şi semnificaţia pe care o are acolo unde am crescut eu.Privirii ei nedumerite îi răspunse dând din cap.Îmi voi încerca şansele în „*Elf-hame*".Vocea lui coborî într-o şoaptă ademenitoare.Sau poate o voi convinge pe zână,să se întoarcă cu mine în lumea reală.
-Nu cred că asta-i calea de urmat.Elgiva îşi plimbă tălpile pe dosul picioarelor lui,apoi se hotărî să nu-l lase să iasă.Îl încolăci cu picioarele,încrucişându-şi gleznele.Într-un fel sau altul,îl va câştiga.Cumva,îl va şi păstra.
-Prizonier din nou,murmură el,cu gravitate,ridicând o sprânceană.
-Da.Profită de situaţie,cum poţi mai bine.El se aplecă şi începu să o sărute.
Suspinară la unison,schimbând o privire de netulburat extaz.
-Voi proceda cum pot mai bine,promise el şi,odată în plus,se ţinu de cuvânt.

Douglas se trezi la câtva timp după miezul nopţii,alertat că Elgiva lipsea de lângă el.Se ridică repede şi se frecă la ochi,apoi respiră uşurat când o văzu îngenunchiată în faţa căminului.Era îmbrăcată în cămaşă de noapte şi halat,şi punea lemne pe foc.Sam stătea întins alături de ea,căscând.
Emoţiile de care era cuprins,se cristalizau într-un gând coerent.Ascunsă în interiorul acelor haine se găsea cea mai atrăgătoare,cea mai senzuală femeie din lume.Acum îşi explica de ce îi plăcea s-o urmărească,chiar şi atunci când făcea lucruri banale,ca de pildă,aprinsul unui foc sau lectura unei cărţi vechi.Vădea o fire temperamentală,un apetit nedisimulat pentru mâncarea bună şi plăcerile trupeşti,pentru toate bucuriile simple ale vieţii.Îi plăcea această latură a caracterului ei.În timp ce o observa,începu să-şi făurească planuri grandioase.Ar fi fost nemaipomenit s-o încânte cu daruri care să depăşească visurile ei cele mai îndrăzneţe.Va cumpăra domeniul MacRoth şi îi va da banii necesari ca să renoveze reşedinţa aceea dărăpănată.Ea va fi încântată de asta.Şi îl va iubi.
-Ştiu o metodă mai eficace de încălzire,îi spuse încet,Douglas.
Ea se răsuci cu o mişcare rapidă,ca şi cum ar fi fost surprinsă făcând ceva nepermis.Douglas îi zâmbi,oarecum mirat.

-Elgiva? Ea se grăbi spre el,ascunzându-şi îngrijorarea sub un zâmbet luminos.
Prinzându-l de mâinile întinse,se aşează aproape de pieptul lui,încrucișându-şi picioarele sub ea.Mâinile ei erau reci şi umede.O privi cu atenţie.
-Te simţi bine? Ea dădu să vorbească,ezită,apoi se uită în altă parte,ca şi cum ar fi ascultat.Clătină din cap şi suspină.Când privirile li se întâlniră din nou,ea avea ochii tulburi şi zâmbetul îi dispăruse.
-Trebuie să vorbim,dragul meu.Douglas îi luă mâinile şi i le sărută.
-Cred că asta mai suferă amânare.Ți-am promis că totul va fi cât se poate de bine.Îşi acoperi gura cu palmele ei şi închise ochii.Ea îl mângâie pe obraz şi el dădu bucuros din cap.
-Te rog,trebuie să vorbim,rosti ea,din nou.Vrei să te îmbraci? Arătă spre puloverul şi pantalonii pe care-i aranjase la capătul patului.Aş vrea să vii şi să te aşezi lângă foc.Mai uimit ca niciodată,Douglas încercă s-o facă să se relaxeze.
-Ell,murmură el,cu o urmă de reproş în voce.
Ridică,cu un gest îmbietor,cuverturile şi o urmări cum privirea ei îi învăluie trupul gol.Dezbracă-te şi vino înapoi în pat,Ell,o grăbi el.Şi vom vorbi toată noaptea.Ea chicoti,dar avea o undă de îngrijorare în voce.
-Ceea ce vom face,nu se va chema conversaţie.
-Ell,trebuie să discutăm chiar acum despre viitorul domeniului?
-Nu,nu asta.Despre altceva.Vrei să te îmbraci? O văzu cât este de tensionată,din felul cum îşi ţinea umerii şi din expresia solemnă a feţei.Elgiva MacRoth era o doamnă care nu practica echivocul.Douglas intenţiona s-o înveţe ce plăceri îţi poate rezerva lipsa de simţ practic.Deocamdată,avea răbdare.
Douglas se ridică şi întinse braţele.
-Ce ai zice de o îmbrăţişare,ca să mă încălzesc înainte de a mă scula din pat?
Deşi părea tristă şi puţin dispusă la efuziuni erotice,ea se cuibări în braţele lui şi-i puse capul pe umăr.El îi mângâie părul.
-Numeşte ceva ce ţi-ai dori cu tot dinadinsul să ai,Ell.Ceva ce nu ţi-ai fi închipuit niciodată că ai putea avea.Ceva ce,pur şi simplu,te-ar face fericită.
-Copii,rosti ea cu o voce chinuită.De-a dreptul şocat,îşi reproşa că nu fusese mai precis în întrebări,evitând astfel s-o întristeze.”Da,Kincaid,îşi spuse,explică-i că te-ai referit la lucruri importante: bijuterii,maşini,bani.” Douglas îi sărută creştetul capului.
-Eşti sigură că nu poţi avea copii?
-Nu,dar aşa se pare.Jonathan era sănătos ca un cal.Şi toţi fraţii lui au copii.
-Tu şi Jonathan aţi fost consultaţi de vreun doctor,în problema asta?
-Nu,Jonathan nu voia s-o facă.Spunea că îi este ruşine.

Dacă ne era sortit să nu avem copii,asta era şi gata.Ce rost avea să aflăm din vina cui? ! Douglas scrâşni din dinţi în faţa unei atitudini atât de retrograde.
-Nu s-a gândit că problema s-ar fi putut,poate,rezolva pe cale medicală?
-Nu.Era un om mândru şi,totodată,timid.Şi după cum ţi-am spus,problema era, mai degrabă,a mea.De fapt,nici eu nu voiam să ştiu adevărul.Eram căsătoriţi pentru toată viaţa,cu sau fără copii.De ce să-l umilesc,dacă tot nu s-ar fi putut schimba nimic? îi apucă mâinile şi i le strânse cu putere.Cred că eşti în siguranţă,Douglas.Nu rişti să devii tată,după zbenguiala de azi-noapte,dacă asta te îngrijorează.Douglas se feri într-o parte.Ea îl privi cu atenţie.O măsură furios,din ochi.
-La naiba,chiar îţi închipui că de asta te-am întrebat? Ea se făcu palidă.
-Nu ştiu! îmi pare rău.În clipa asta,sunt puţin cam distrată.Te rog îmbracă-te. Apoi vom mai putea discuta.El clătină uşor din cap.
-Ce s-a întâmplat cu tine? De ce eşti întoarsă pe dos?
-Pentru că nu vrei să-mi faci hatârul de a-ţi acoperi fundul tău frumos şi de a veni să stai lângă foc! îţi cer oare prea mult? Ea începuse să tremure.O privi pătrunzător în ochii aurii şi o teribilă premoniţie i se strecură în suflet.
-Elgiva? rosti el,încet,pe un ton întrebător,solicitând explicaţii.
-Oh,Douglas,iubitul meu...Vocea i se gâtui.Clătinând din cap,ea îşi ridică ambele mâini şi-i mângâie uşor obrajii.Ai fost minunat noaptea trecută.Aş fi dorit să se poată prelungi pentru totdeauna.
-S-ar putea,Ell,s-ar putea.Sam sări brusc în picioare şi alergă în camera din faţă,mârâind furios.Elgiva scoase o exclamaţie de panică şi începu să-l tragă pe Douglas de mâini
-Îmbracă-te! Oh,te rog,îmbracă-te! Douglas o privi cu ochii din care răzbătea un început de înţelegere şocată.
-E cineva aici,o acuză el,aproape cu indiferenţă.M-ai atras într-o cursă.
-Nu,jur că n-am plănuit aşa ceva! Am uitat să folosesc radioul,îţi aminteşti că noi doi eram ocupaţi,apoi am adormit! Când m-am trezit am încercat să iau legătură cu oamenii mei,dar era prea târziu! Ei îşi închipuie că s-a întâmplat ceva neprevăzut!Sam lătra acum cu furie.Amărât de trădarea ei,Douglas o împinse la o parte pe Elgiva şi îşi apucă hainele.
-Voi scăpa de aici şi te voi lua cu mine,păpuşo,şi o să te fac să regreţi că ai încercat să mă iei drept fraier.
-N-am căutat să te atrag,din nou,în cursă!
-Păstrează-ţi minciunile pentru poveştile tale cu zâne.
Se auzi o izbitură,urmată de o pârâitură şi uşa din cealaltă cameră fu deschisă cu

violenţă.Elgiva privea aşezată pe pat.Douglas o trase spre el şi o ţinu nemişcată, punându-i un braţ în jurul mijlocului.Sam se retrase în odaie,arătându-şi colţii. O jumătate de duzină de oameni năvăli înăuntru,purtând puşti şi bastoane.Ei erau îmbrăcaţi în haine închise la culoare şi aveau capetele acoperite cu măşti de schi,dar după varietatea de arme vechi şi taliile lor,departe de ceea ce s-ar putea numi „*constituţie atletică",*Douglas presupuse că nu erau profesionişti ai acestui gen de aventură.

-Nu,nu,nu,ţipă Elgiva,în timp ce înconjurau patul,cu armele aţintite spre capul lui Douglas.Calmaţi-vă!Un bărbat înalt,musculos,în aparenţă şeful lor şi cu siguranţă singurul având un aer atletic şi periculos,scoase un răcnet de furie.

-Dă-i drumul,îi ordonă el,lui Douglas.Douglas luă în considerare faptul că fusese găsit gol,pe patul lui Elgiva şi că,după toate probabilităţile,bărbatul cel înalt era o rudă apropiată a acesteia.

-Cred că ea e singura care mă desparte de o moarte sigură,observă el.Douglas îşi întări strânsoarea în jurul mijlocului ei.N-am de gând să-i fac nici un rău.Daţi-vă înapoi.

-Vă rog,îl imploră Elgiva.Nu fuge nicăieri.Nu începeţi o luptă.Obligaţi-l doar să intre înapoi în celulă.

-Ce ţi-a făcut? întrebă şeful,cu un puternic accent scoţian.Spune-mi,ai păţit ceva?

-Nu,nu,nu s-a întâmplat nimic.A reuşit doar să scape din celulă.

Un bărbat gras,cu alură de luptător de cach,agită o veche puşcă de vânătoare.

-După câte văd,a scăpat taman în patul tău.Şi se pare că-i prieşte acolo!

-E adevărat? o întrebă pe Elgiva bărbatul înalt,oarecum descumpănit.Nu i-ai dat dinadins drumul,ticălosului,nu-i aşa?

-Nu!

-Ba da,ba da,insistă bărbatul mai scund.Îi citesc vinovăţia pe chip! Ne-a trădat pe toţi!

-Nu fi prost! îi replică celălalt bărbat.Nu înţelegi că a acţionat sub constrângere! Şi ştia că vom veni,dacă nu face apelul radio!

-A scăpat,dar a rămas din pricina mea! strigă Elgiva.I-aş fi putut spune să fugă, când mi-am dat seama că sunteţi pe drum,dar n-am făcut-o! Douglas încercă o dezamăgire cumplită.Punea mai presus de orice onestitatea,atât a membrilor familiei lui cât şi a celor care-i erau apropiaţi,într-o lume a concurenţei acerbe şi a loviturilor sub centură,avea nevoie de o oază de încredere,chiar dacă asta se limita la doar câţiva oameni.Undeva,în adâncul lui,respecta motivaţiile lui Elgiva,totuşi trădarea ei îl durea.

-Deci,m-ai atras în cursă,îi spuse Douglas, scrâșnind din dinţi.O simţi tresărind în încercuirea braţului său.Îşi întoarse faţa spre el şi o lacrimă îi lunecă pe obraz.
-Puţin,admise ea.Dar abia...mai târziu.Ce s-a întâmplat între noi n-a fost premeditat.Jur.Douglas privi întunecat spre ceilalţi bărbaţi.
-La dracu',da,mi-a dat drumul,le spuse el.A văzut cât de lipsită de sens e acţiunea voastră,aşa că s-a răzgândit.Şi am petrecut ultimele câteva ore împreună,în pat,dându-ne în bărci.Prin urmare dacă aveţi de gând să mă închideţi din nou,mai bine băgaţi-o în celulă cu mine şi pe *Mata MacHari.*
Elgiva scoase un strigăt de protest.
-Denaturează adevărul! Vrea doar să provoace zâzanie!Bărbatul cel înalt îşi aruncă arma unuia dintre însoţitor.Se apropie de pat cu pumnii uriaşi ridicaţi.
-Pune-ţi pantalonii,Kincaid,şi dă-te jos din pat.O să te bat,până o să cazi lat.
Douglas rânji încet.Elgiva se răsuci să-l privească,cu ochii plini de disperare.
-Nu! N-o să vă las să vă ucideţi unul pe altul! Te rog,Douglas,întoarce-te în celulă! Voi intra şi eu împreună cu tine! Dar încetaţi odată! încetaţi!
-Încetaţi.Exact ăsta-i şi sfatul meu,spuse o nouă voce,cu un aer de calmă autoritate.Toţi tresăriră.Douglas privi spre uşa de la intrare.În pragul ei stătea T.S.Audubon,îmbrăcat ca un luptător de comando,dintr-un film de spionaj.
Predispoziţia lui Audubon pentru efecte teatrale îşi găsea o strălucită confirmare. El afişa o atitudine marţială şi agita o carabină automată de asalt,faţă de care toate celelalte arme din cameră,luate laolaltă,păreau derizorii.Fereastra de lângă cămin fu spartă,în timp ce doi dintre însoţitorii lui Audubon îşi aţintiră puştile înăuntru.
-Aş fi foarte bucuros,domnilor,dacă v-aţi arunca,toţi,armele şi aţi intra în celulă, ordonă Audubon.De fapt,nu aveţi altă alternativă.
-Remarcabilă coordonare,comentă Douglas.
-Mulţumesc.Ce ostatic drăguţ ai.
-I-aş da drumul dacă le-ar spune acoliţilor ei să nu opună rezistenţă.Sunt sigur că nu vrea să aibă pe conştiinţă sângele lor.
-Mai ales când unul dintre aceştia,e chiar fratele ei,adăugă Audubon.
Douglas o simţi pe Elgiva încordându-se.
-Vă rog,faceţi ce vi se spune,se adresă ea complicilor,privind direct spre şeful lor,cel înalt.Nu vreau ca cineva să fie rănit,din cauza greşelii mele..Sentimentul de înfrângere din vocea ei,îl făcu pe Douglas şi mai furios.Îi afecta hotărârea de a nu simţi nici un fel de simpatie pentru ea.Îl ţinuse,în mod deliberat,ocupat în pat,ştiind că ceilalţi vor veni să-l captureze din nou.N-avea de gând să uite asta.
-Nu-mi vine să cred că ne-ai trădat,o acuză pe Elgiva,fratele ei.

Îşi scoase masca,lăsând la vedere acelaşi păr brun-roşcat ca al ei şi o faţă nu mai puţin mândră.
-N-am făcut asta,murmură ea,cu o voce întretăiată.Dar poate am comis una sau două erori de raţionament.
-A naibii eroare de raţionament,să înşeli pe cineva care voia să te trateze onorabil,remarcă Douglas.
-Dar asta-i onorabil? Ea privi spre braţul cu care o cuprindea.N-ai ezitat să gândeşti cele mai urâte lucruri despre mine şi să încerci să-i aţâţi pe ai mei împotriva mea.
-Da,cam ciudată formă de onorabilitate! strigă fratele ei.Cred că sora mea a avut încredere într-un om capabil să-i încânte pe alţii să meargă şi în iad cu el; asta-i singura ei vină!
-Sunt convins că iadul e un loc foarte recomandabil,replică Douglas,cu detaşare.De ce nu te duci acolo şi apoi,la întoarcere,să-mi povesteşti cum a fost?
Tensiunea existentă între beligeranţi,crescu şi mai mult.Fratele lui Elgiva făcu un pas înainte,dar tovarăşii săi îl ţinură de braţe.Tipul scund şi gras îşi scoase la rândul lui masca,dezvăluind un chip înfloritor,un păr roşu şi un zâmbet calculat.
-Băieţi,n-avem nevoie de scandal aici.După ce,cu câteva clipe înainte,fusese principalul instigator la violenţă,acum făcea pe diplomatul.Ascultaţi-l pe domnul Audubon.Să ne punem armele jos şi să ne retragem.
-Frumoasă schimbare de atitudine,domnule primar MacRoth,observă Audubon.
-Te rog,Rob,îşi imploră fratele,Elgiva.Fă ce-ţi cer ei.Încet,cu chipul crispat de furie,el se supuse şi ceilalţi îi urmară exemplul.Camera se umplu cu oamenii lui Audubon care-i înconjurară pe răpitori.Audubon răsuflând uşurat,îşi scoase de pe cap căciulită neagră de lână şi îşi trecu o mână prin părul alb care-i ajungea până la umeri.Păşi spre pat.Douglas era într-o dispoziţie prea proastă ca să aprecieze modul în care prietenul lui zâmbi,la vederea acelei scene compromiţătoare.
-Ei bine,Douglas,se pare că nu aveai deloc nevoie să fii salvat,remarcă Audubon.Douglas simţi cum Elgiva se încordează.
-Am avut nevoie de tot ajutorul pe care l-am putut obţine,răspunse el.
Şi ăsta era doar începutul.

CAPITOLUL 7

Elgiva era aşezată pe scaunul ei obişnuit,lângă cămin,privind cu încăpăţânare în gol,în timp ce,din cauza mâhnirii şi reproşurilor pe care şi le făcea,i se părea că are în stomac un bulgăre de gheaţă.Douglas şi oamenii lui îi permiseseră să-şi

tragă pe ea o pereche de pantaloni cafenii în care îşi băgase cămaşa de noapte; deoarece refuzaseră s-o lase singură să-şi schimbe hainele,în altă încăpere,ea arăta de-a dreptul ridicol.Îşi aruncase halatul pe podea,punându-şi pe deasupra cămăşii de noapte un pulover negru din lână.
Douglas,îmbrăcat deja în puloverul şi pantalonii lui cenuşii,îi aruncă lângă cămin pantofii ei de plimbare.
-Încalţă-i,îi ordonă el,laconic.Sam veni spre pantofi,îi luă pe amândoi în gură şi-i aduse lângă ea.Pe Elgiva o podidiră lacrimile.Îl mângâie pe cap,dorindu-şi ca şi fiinţele umane să dea dovadă de aceeaşi neabătută fidelitate.
Elgiva simţi că toţi cei din cameră o privesc în timp ce-şi încălţa pantofii.
Rob,Duncan,Andrew şi medicul satului,doctorul Graham erau închişi în celula lui Douglas,împreună cu noii veniţi pentru susţinerea cauzei lor.John Callum şi Richard Maxwell erau fermieri,familiile lor trăiau de sute de ani pe domeniile MacRoth,transmiţându-şi parcelele de pământ din generaţie în generaţie,ca şi cum ar fi fost proprietarii lor.John,Richard şi ceilalţi fermieri de pe domeniu ar fi pierdut tot atât de mult ca şi membrii familiei MacRoth,dacă Douglas nu-şi schimba planurile.Domnul Audubon şi oamenii lui se împrăştiară prin cabană,
bucuroşi că nu mai trebuiau să suporte frigul nopţii de afară.Douglas nu părea încântat de nimic.Şedea de cealaltă parte a camerei,cu picioarele întinse şi cu braţele încrucişate la piept,măsurând-o pe Elgiva cu o nedisimulată ostilitate.
Ea îi răspunse cu o privire la fel de sumbră.
-Acum,vreau să intru în celulă,să stau împreună cu rudele şi vecinii mei; sper că nu-ţi cer prea mult.
-Iar eu vreau informaţii,replică Douglas.Cine a pus la cale această răpire?
-Eu,răspunseră la unison Elgiva şi Rob.Elgiva îşi duse mâinile la gât.
-Nu-mi fura paternitatea planului,Robbie! A fost ideea mea,în exclusivitate şi tu ştii asta!
-Nu,spuse posomorât,doctorul Graham,clătinându-şi încet capul cărunt.Toţi care suntem aici am plănuit asta; şi alţii,încă o duzină.Oamenii tăi vor trebui să acţioneze în justiţie pe toţi membrii comunităţii sau pe niciunul!
-Da,confirmă Andrew.Era un bărbat slab,vânjos,cu alură de militar,urmare a unei lungi cariere în forţele aeriene britanice.Îşi îndreptă cu mândrie statura,ca şi cum s-ar fi pregătit să vină în faţa plutonului de execuţie,i-am dus pe toţi,cu avionul meu,spre America şi înapoi; am pilotat elicopterul care te-a răpit de pe acoperişul clădirii dumitale,domnule Kincaid.
-Iar eu am construit celula asta în care ai stat,îl informă Duncan.
-Şi eu l-am ajutat,adăugă John Callum.

-Ca şi mine,spuse Richard Maxwell.
-Iar eu sunt cel care a făcut investigaţii şi a descoperit totul despre tine,-îi spuse Rob,cu mândrie,lui Douglas.Despre tine şi despre dezgustătorul tău mod de viaţă.Elgiva îşi îngropă faţa în palme.
-Băieţi,aţi promis că nu veţi face asta! Ne-am înţeles ca eu să-mi asum toată vina! Eu n-am copii pe care să-i las singuri! Nici soţ! Nu vedeţi în ce situaţie vă puneţi familiile,proşti orgolioşi ce sunteţi!
-Ellie,nici eu n-am soţie şi copii,îi aminti Rob.Ea sesiză tonul de scuză din vocea lui şi înţelese că-i părea rău că o acuzase,mai înainte,de trădare.
-Dar i-ai putea avea,cândva,în viitor,spuse ea,privindu-l cu afecţiune.Tu ai mai mult de pierdut decât mine.Eu am doar magazinul şi...
-Destul! ordonă Douglas,cu voce ridicată.Elgiva îl privi şi-i găsi pe chip o expresie mai întunecată ca niciodată.Vedea oare şi o urmă de surprindere şi de tristeţe? Poate de remuşcare? Era prea îndurerată ca să-şi mai facă,tocmai acum, speranţe deşarte.El schiţă un gest de protest.
-Vreau adevărul.Ce v-aţi închipuit că puteţi obţine de la mine? De ce n-aţi încercat să negociaţi?
-Cu cine? Cu omul care nu negociază decât dacă e sigur că va obţine maximum de profit? Cu cel ce a încercat să instituie „*copyright*" asupra propriului său nume,astfel ca nimeni să nu-l poată folosi în afaceri? Cu omul care,o dată,a evacuat toţi bătrânii dintr-un azil,ca să poată construi în loc,o parcare pentru clădirile lui administrative? Douglas clătină din cap.
-Nu ştii adevărul.Elgiva continuă,cu vocea întretăiată,strângând cu putere braţele scaunului.
-N-avem cu ce negocia,Douglas! Doar cu tradiţiile noastre! Doar cu legendele noastre! Doar cu dragostea pentru căminele noastre! Ce reprezintă toate astea pentru un om ca tine,care judecă orice lucru după valoarea lui în bani?
-Da,asta-i o realitate supărătoare chiar şi pentru un Kincaid,îl tachină Rob.
Ceilalţi începură să dea aprobator din cap şi să vorbească,toţi deodată.
-Da,un Kincaid! Chiar pentru un Kincaid!Ai fi putut presupune că i-a mai rămas o fărâmă din loialitatea înaintaşilor pentru clan şi căminul strămoşesc! Nu voiam ca un Kincaid să fie proprietarul nostru,dar un Kincaid leal ar fi fost...
-Ce înseamnă asta? strigă Douglas.Aveţi de gând,cu toţii,să vă folosiţi de povestea cu clanul Kincaid,ca să vă salvaţi pielea? Dacă-i aşa,lăsaţi-o baltă!
Elgiva se ridică,îndreptându-şi umerii şi făcu faţă celorlalţi participanţi la răpire, declarându-le:
-Nu crede.Este de prisos să discutăm ceea ce nu vrea să asculte; şi chiar dacă ar

face-o,credeţi că şi-ar schimba hotărârea cu privire la cumpărarea domeniului MacRoth? Nu,haideţi să-i vorbim în limbajul pe care îl înţelege.Să negociem ceva ce doreşte cu adevărat.
-Asta ar fi interesant,exclamă Audubon.Elgiva se întoarse şi înfruntă privirea posomorâtă a lui Douglas.
-Fratele meu şi cu mine suntem moştenitorii MacRoth,dar eu sunt mai în vârstă şi cea care te-a ţinut prizonier.Nu poţi să mă arestezi doar pe mine şi să-i laşi liberi pe ceilalţi? Grupul din celulă protestă zgomotos,susţinut fiind de strigătele de dezaprobare ale lui Rob.Douglas,cu mâinile la spate şi privirea aspră,aşteptă calm să se facă linişte.
-N-o să fac să fii arestată,aşa cum „eul" tău martirizat se aşteaptă,spuse el,uşor ironic.În loc de asta te voi lua cu mine.
-N-ai s-o faci! strigă Rob.Uşurarea lui Elgiva fu urmată de un sentiment de teamă.
-Încotro? întrebă ea.
-Oriunde voi vrea eu,replică el.
-Şi ce se va întâmpla cu mine?
-Vei fi la bunul meu plac.Rob scutură violent zăbrelele celulei.
-Am spus nu! Nu!Cu inima bătându-i mai repede,Elgiva îl privi pe Douglas în ochi.Făcu apoi semn cu capul spre fratele ei şi ceilalţi prieteni ai lor.
-Iar ei vor fi liberi? Şi promiţi să nu iei nici o măsură împotriva lor? Sau împotriva nimănui,cu excepţia mea? El aprobă din cap.
-Îţi jur.
-Atunci,aşa să fie.Voi face cum spui tu.
-Elgiva,protestă Rob,cu o mânie neputincioasă.Ea simţi nevoia să se sprijine de spătarul scaunului,dar continuă să-l măsoare cu o privire neclintită pe bărbatul care-i ţinea viitorul la cheremul răzbunării sale.
-Nu-i un om rău,Rob,spuse ea,neluându-şi ochii de la Douglas.Râvneşte doar la ceea ce nu poate obţine uşor.Acum,că mă are,va renunţa repede la mine.Vei vedea.
-Te voi lăsa să pleci,când îmi va conveni mie,spuse Douglas,cu un mic zâmbet rece.Şi asta nu se va întâmpla înainte de a cumpăra domeniul MacRoth.
Ea se căzni să ridice indiferentă din umeri.
-Ţine-te doar de cuvânt şi nu trimite pe nimeni la închisoare.
-Oh,aşa voi face.Brusc,se întoarse spre Audubon şi-i spuse autoritar: Eşti martor. Elgiva MacRoth şi cu mine avem o înţelegere.Enigmaticul Audubon suspină abia auzit.

-Este cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut în ultimii ani,dar de acord, consideraţi-mă drept martor oficial la înţelegere.
-Hai atunci,să ieşim de aici.Elgiva tresări nervoasă.
-Vreau,mai întâi,să-mi eliberaţi oamenii!
-Nu eşti în situaţia de a da ordine,o informă Douglas.
-Când ajungem la Druradeen,vom trimite pe cineva să deschidă uşa celulei,zise Audubon.Se întoarse şi-l privi amuzat pe Duncan.Voi vorbi despre asta cu mama primarului.Sunt sigur că va şti pe cine să trimită.Domnule primar sunt curios din fire: Ce rol a jucat mama dumitale în răpire? Ea a creat diversiunea de la New York?
-Da.A distras atenţia personalului de pază astfel că Elgiva a reuşit să se strecoare la petrecerea din Ajunul Anului nou.Duncan continuă,plin de satisfacţie.S-a prefăcut că leşină în holul de la parterul zgârie-norului său.Da,nici măcar angajaţii domnului Kincaid n-au putut rezista la vederea unei bătrâne doamne în suferinţă.Elgiva întâlni ochii lui Douglas şi văzu în ei o sclipire de amuzament.
Această urmă de veselie fu înlocuită,imediat,cu o expresie de hotărâre.
-Felicitări pentru înşelătorie,îi spuse el,Elgivei.Acum o să plăteşti asta.
-Încetează cu ameninţările,Douglas; că continuăm ce am început.Dacă trebuie să plecăm,hai s-o luăm din loc.
-Ellie,o striga Rob.Ea se grăbi spre celulă,cu ochi împăienjeniţi de lacrimi.El îi luă mâinile şi schimbară o privire lungă,plină de afecţiune.Îşi apropiară capetele şi ea îi spuse în gaelică: Este un om bun,Rob.Voi fi în siguranţă cu el.
-Cum poţi spune aşa ceva,surioară? Ea îl privi pe Rob cu o convingere absolută.
-Pentru că îl iubesc şi-i cunosc sufletul.Rob făcu ochii mari de uimire.
-Dar el te iubeşte? Ea clătină din cap,cu gândul la blondele delicate,posesoare ale unui întreg arsenal de aptitudini în domeniul financiar şi monden; blonde cu ochi albaştri,acoperite cu safire; blonde care pot face copii.Trase,printre zăbrele, mâinile lui l Rob şi i le sărută pe rând.Îl măsură calm.
-Dar nu-mi va face nici un rău.Singurul lucru care m-ar afecta,ar fi ca Douglas să spună că mă iubeşte şi asta să fie o minciună.Sunt sigură că în curând mă va lăsa să plec.Poate voi reuşi să-l înduplec în legătură cu moştenirea noastră; cine ştie? Poţi fi liniştit în privinţa siguranţei mele.Îţi voi telefona dacă îmi va permite.Acum,ai grijă de tine.Te iubesc,Rob.La rândul lui,îi apucă mâinile şi i le sărută.
-Elli,voi face tot posibilul să te scot din încurcătura asta.
-Conspiraţia a luat sfârşit.Vorbiţi englezeşte,le ordonă Douglas.
Puse o pătură pe umerii lui Elgiva şi o luă de braţ.

Ochii lui erau încercănaţi şi trişti; se umbriră şi mai mult după ce o auzi pe Elgiva scoțând,involuntar,un oftat de amărăciune.Ea îşi plecă pentru o clipă capul,încercând să-şi recapete calmul.
-Ticălosule,îi spuse Rob.Îi sfâşii inima şi nu-ţi pasă.Douglas îl ignoră.
-Elgiva,ai acceptat să vii cu mine.Respectă-ţi cuvântul dat.
-La revedere,tuturor,rosti ea,posomorâtă.
-La revedere,onorată doamnă,şopti John Callum.
-Dumnezeu să te păzească,lady Elgiva,îi ură Richard Maxwell.
-Fii binecuvântată,verişoară,zise,răguşit,Andrew.
-Îmi cer scuze că m-am îndoit de tine,mormăi Duncan.
-Ellie,murmură Rob,cu vocea gâtuită de emoţie.Aminteşte-ţi că el este doar un Kincaid.Niciodată,un MacRoth nu va fi întrecut de un Kincaid.
Elgiva se întoarse şi,condusă inexorabil de braţul ferm al lui Douglas,părăsi cabana.

-Îţi dai seama,îl întrebă Audubon,fumând o ţigaretă subţire,din import,că i-ai dat lui Elgiva MacRoth toate motivele să te dispreţuiască? Aş fi curios să ştiu,cum intenţionezi să repari răul făcut?
-O parte din acest rău şi l-a provocat ea însăşi.Douglas ridică o mână şi se frecă pe tâmple.Suferinţa ei,pe care o urmărise în cursul nopţii,îi pricinuise o violentă durere de cap.Nu-i exclus să încerce să mă manipuleze,prin metode despre care nu vreau să discut,adăugă el în chip de scuză.Douglas se întoarse şi privi,
încruntându-se,dincolo de banchetele acoperite cu pluş negru şi mesete din lemn de teck ale avionului său personal.În peretele îndepărtat al cabinei era o uşă dublă.Elgiva dormea,sau cel puţin se prefăcea că doarme,în dormitor.Sam stătea întins în faţa uşii,cu un aer de căţel abandonat.
-Se pare că Sam este de partea ei,observă Audubon.
-L-a corupt cu mâncare.Elgiva se poate face plăcută,cu multă uşurinţă.
Întorcându-se în fotoliu,Douglas privi prin hublou spre cerul nopţii,având pe chip o expresie de evidentă proastă dispoziţie.Dar este dracul gol când o înfurii.
-Porţi un pulover tare frumos,comentă Audubon.Ea ţi l-a tricotat? în Druradeen tricotajele ei aveau o excelentă reputaţie calitativă.Ce cadou minunat.
-L-am meritat.
-Ce ai de gând să faci cu ea?
-Să o domin.Să o fac să admită că i-ar plăcea să aibă ceea ce i-aş putea cumpăra cu banii mei.Poate mă voi oferi să-i comercializez puloverele în toată lumea.
Hmmm.Da,asta-i o idee bună.

-Ciudată răzbunare.Şi apoi?
-Ea va admite că a greşit în privinţa mea.
-Oh? Deci n-ai de gând să cumperi domeniul MacRoth?
-Ba da,desigur că vreau.Ţin însă s-o fac să recunoască modul onorabil în care pot să închei această afacere.
-Va trebui să admită asta,înainte sau după ce-i vei evacua toate rudele şi toţi prietenii? Douglas scoase un mormăit de protest.
-N-am intenţia să evacuez nici un chiriaş sau arendaş.Doamne,ar fi ca şi cum i-aş scoate pe Andy şi Aunt Bee dintr-o versiune a lui Mayberry.Niciodată nu mi-am dat seama ce înseamnă locurile acelea pentru ei.
-O schimbare de dispoziţie? Ce interesant.
-Rămâne însă un secret,între noi doi.Mai întâi,Elgiva trebuie să accepte punctul meu de vedere.
-Oh,apoi te vei arăta generos după ce vei umili-o?
-La naiba,Audubon! Nu încerc să o umilesc.Doar că...Douglas îşi trecu mâinile prin păr.Nu ştiu cum să renunţ la ceva,fără luptă.Îmi place să negociez,dar în final,eu trebuie să fiu câştigătorul,asta-i singura mea obsesie.Cred că datează din vremea când eram un puşti.Datorită acestei obsesii am avut mâncare pe masă,am putut plăti tratamentele medicale ale tatălui meu şi ale surorii mele.
-Înţeleg.Cred însă că trebuie să renunţi la această obsesie anacronică,înainte ca asta să te coste afecţiunea unei persoane la care ţii foarte mult.
-Vreau doar să-i dovedesc că mă iubeşte indiferent de orice alte circumstanţe.
-Ţi-a trecut cumva prin cap că te iubeşte acum?
-Nu,după ceea ce mi-a făcut cu câteva ore mai înainte.Douglas efectua o convorbire de la telefonul de bord,aşezat pe o consolă,lângă fotoliul său.
-Gert? Da,eu sunt.Da,sunt bine...Hmmm.Deci ai reuşit să-mi împiedici familia să afle unde sunt? Cred că am fost la Paris...Bună treabă...Da,îţi voi da toate amănuntele mai târziu.Gert,sunt în drum spre insulă.În douăzeci şi patru de ore, directorii mei executivi să mă întâlnească acolo.Şi Gert,am un proiect personal,căruia vreau să-i acorzi toată atenţia.În primul rând,am nevoie de o garderobă completă pentru o femeie de aproximativ un metru şi optzeci de centimetri înălţime,şi cântărind în jur de...cât naiba reprezintă,în kilograme, greutatea asta englezească de „doisprezece stone”? Aha...ei,aşa de mult?... Nu,fiecare gram e la locul potrivit.Hmm.Da.Rochia verde.Femeia aceea e.Uite acum ce vreau..La capătul a douăzeci de minute,sfârşi de dat instrucţiuni asistentei lui,în legătură cu sosirea lui Elgiva pe insula lui Kincaid.Audubon pufăia încet din ţigară şi îi zâmbea cu ochi contemplativi,pe jumătate închişi,de

culoarea verde a vechilor monede coclite.
-Dacă vrei s-o păstrezi pe Elgiva MacRoth,va trebui să-i oferi mult mai mult decât daruri scumpe,spuse el.Douglas râse scurt.
-Cred că-i pot pune la dispoziţie puţin din magnetismul meu personal.
-Bine.Audubon întinse mâna spre o servietă din piele,aşezată pe scaunul de lângă el şi scoase din ea un dosar pe care îl înmână lui Douglas.Era plin cu informaţii despre Elgiva.Prietene,îi spuse Audubon,degajat,Elgiva MacRoth e făcută dintr-un oţel de cea mai bună calitate.Sper ca magnetismul tău să fie excepţional.

Satin.Cearceafuri din satin albastru pe un pat imens cu saltea acviferă.Un pat imens având o saltea cu apă încălzită.Într-un dormitor de mărimea întregului ei apartament de deasupra magazinului din Druradeen.Şi acesta era doar dormitorul din avionul particular al lui Douglas.Ea ascultă tristă,zumzetul surd al reactoarelor.Nici măcar nu ştia unde o ducea Douglas.
Elgiva stătea lungită pe o parte,complet îmbrăcată,cu mâinile strânse la piept şi lacrimile i se prelingeau pe învelitoarea rece de satin a pernei,în timp ce privea complicata aparatură stereo,ce ocupa un perete întreg.În spatele ei auzi zgomotul discret al deschiderii uşilor duble.Elgiva îşi ţinu ochii strâns închişi şi îşi înfundă în pernă faţa brăzdată de lacrimi,prefăcându-se că doarme.
Douglas se aşeză pe pat,aproape de spatele ei.Ea simţi mirosul familiar al puloverului său de lână,un miros pe care doar un expert l-ar fi putut recunoaşte, dar,mai mult decât atât,îi recunoştea mirosul pielii şi al părului său.Aceste mirosuri i se impregnaseră în trup,le avea încă în suflet.
Piciorul lui se lipi de al ei în timp ce se apleca în faţă.Elgiva nu se mai putea preface că doarme,după ce vârfurile degetelor lui groase îi simţiseră lacrimile de pe obraji.Cu o expresie hotărâtă pe faţă,se întoarse pe spate şi ridică ochii spre el.Arăta obosit şi descumpănit,cu urme de barbă căruntă pe obraji.Părul său negru era răvăşit.Ochii lui închişi la culoare se întunecau pe măsură ce-l privea.
-Arăţi ca dracu',observă ea,cu o voce care suna mai tulburată decât ar fi vrut ea să pară.
-Şi tu la fel.Mormăi obosit o vorbă de ocară.Audubon are un dosar cu informaţii despre tine,îi spuse el.Tocmai l-am terminat de citit.
-Oh? îl evaluezi pe cel mai înverşunat duşman,nu-i aşa? Spune-mi ce ai aflat de arăţi ca un nor de furtună.
-Bunicii tăi au înfiinţat,în timpul războiului,la reşedinţa MacRoth,un spital pentru convalescenţii forţelor armate aliate.Au contribuit la întreţinerea

spitalului cu cea mai mare parte a economiilor lor,care nu le-a fost rambursată niciodată.În vremea când tatăl tău a moştenit clădirea,aceasta era aproape ruinată.Tatăl tău era un spirit romantic,un poet care încerca să se afirme; mama ta era croitoreasă.Împreună,nu aveau destui bani să întreţină nici un fel de proprietate,şi cu atât mai puţin una de proporţiile celei pe care o posedau.
-Da,până aici este exact.Deşi nu înţeleg la ce-ţi foloseşte.Casa e casă,indiferent cât de dărăpănată,iar nouă ni se părea o locuinţă admirabilă.Era peste măsură de uimită.
-Iată că apare meschinul unchi Angus,plecat de mai mulţi ani şi care făcuse avere în urma unor investiţii dubioase.El voia domeniul; fratele său nu dorea să-l vândă.Un incendiu misterios izbucneşte în dormitoarele de la etaj.La acea vreme,tu aveai nouă ani,iar Rob şapte.Părinţii voştri v-au legat cu cearceafuri şi v-au coborât în curte.Pentru ei însă a fost prea târziu ca să se mai poată salva,
i-aţi văzut arzând.N-ai mai vorbit un cuvânt doi ani după aceea,iar Rob s-a bâlbâit până la adolescenţă.Unii spun că focul a fost opera lui Angus,dar n-au existat probe.Angus a moştenit domeniul.El se opri câteva clipe.Degetele lui mângâiară agale o şuviţă de păr căzută pe fruntea ei,căreia ,îi era greu să precizeze dacă era un gest de alinare sau unul dominator.Părea însă cu adevărat mângâietor.
-Spune mai departe,murmură ea.
-Unchiul vostru nu voia să vă aibă în preajmă,nici pe tine nici pe Rob.V-a scos din casă.V-a dat să vă crească o familie de fermieri bătrâni.După moartea lor,
ceilalţi arendaşi,inclusiv oamenii din sat,au format un soi de asociaţie care trebuia să se asigure că voi doi veţi fi educaţi corespunzător.Aţi fost mutaţi din casă în casă,fără să puteţi spune că aveţi nişte lucruri ale voastre,proprii.
Elgiva înghiţi cu greutate în sec şi se căzni să confirme,dând din cap.
-Da.
-Jonathan MacMiIlian te-a iubit şi s-a căsătorit cu tine,întocmai cum au hotărât mamele voastre,cu mulţi ani înainte.Familia lui era convinsă că,într-o bună zi,vei moşteni domeniul MacRoth.După ce Angus a anunţat că nu vă va lăsa nimic,ţie şi lui Rob,familia lui Jonathan te-a acuzat că l-a înşelat pe băiatul lor cel simplu şi bun la suflet.Jonathan nu s-a plâns niciodată în privinţa moştenirii,dar după moartea lui pe mare,familia sa ţi-a făcut viaţa un infern.Au spus că lui puţin îi pasa dacă trăia sau murea,că anii de căsătorie nefericită şi fără copii îl deprimaseră.Au afirmat că te-ai căsătorit cu el doar pentru a avea un cămin.În cele din urmă,ai renunţat la numele primit prin căsătorie,dintr-un sentiment de vinovăţie,deoarece ai început să crezi că ei aveau dreptate şi că tu

l-ai împiedicat să se realizeze.Dintr-o dată Elgiva înţelese de ce Douglas îi nara biografia.Îi veni să ţipe la această dovadă a lipsei lui de „*fair-play*”.
-Deci,crezi că sunt din fire o fiinţă care înşeală,spuse ea,cu o voce sugrumată şi tremurândă,care ar face orice ca să-şi atingă scopurile în viaţă?
El îi trecu,uşor,degetele de-a lungul obrazului.Încet,o apucă de bărbie.Ţinând-o în această strânsoare tandră,îi şopti:
-Nu.Ştiu,de asemenea,că ai renunţat la o bursă a universităţii din Edinburgh ca să te măriţi cu Jonathan.Ai fi putut studia artele plastice.Asta ai dorit dintotdeauna să faci.Ai respectat însă dorinţa mamei tale şi te-ai măritat cu băiatul pe care ţi l-a ales de când erai copil.Un băiat care a devenit un bărbat liniştit,timid şi care te-a iubit,indiferent de ceea ce ţi-ar fi lăsat sau nu unchiul tău,într-o bună zi.A plătit o datorie de onoare.Respiraţia lui Elgiva rupse tăcerea dintre ei.
-Domnul Audubon trebuie să fie foarte priceput la investigaţii,spuse ea,cu o voce lipsită de interes.Nu credeam ca cineva să fie în stare să afle atât de multe lucruri despre mine.De ce te preocupă biografia mea,Douglas?
El îi zâmbi enigmatic.
-Vreau să ştiu ce preţuieşti mai mult.Cred că acelaşi lucru mi l-ai spus şi tu mie,acum vreo săptămână.
-Şi atunci? El îi aruncă o privire maliţioasă şi totodată,nesigură.
-E o surpriză.
-Încotro mergem în noaptea asta? Unde trebuie să ajungem?
El se ridică de pe pat.Mâna lui îi atinse uşor buzele.
-În paradis,murmură el.Încearcă să adormi acum,Ell.Înainte de a părăsi cabina,se opri în pragul uşilor duble şi se întoarse s-o privească.Spre nemărginita ei surprindere,văzu că are lacrimi în ochi.Imaginea o obseda ca o speranţă neîmplinită.

Paradisul avea,cu siguranţă,un aeroport foarte frumos.
Elgiva admira prin hubloul avionului clădirile moderne,palmierii înalţi şi cerul albastru.Când Douglas plecă să se bărbierească,Audubon veni şi se aşeză într-un fotoliu,alături de ea.
-Vrei să primeşti un sfat,înainte de a rămâne singură,să te războieşti cu Douglas? întrebă el,cu solemnitate.Audubon se întorcea acasă,în America.
-Aş aprecia orice povaţă înţeleaptă.
-Ai răbdare cu el.Nu-i obişnuit să ia hotărâri sub imperiul emoţiilor.Nu vrea să pară ridicol.

-Vrea mai degrabă să fie considerat ca lipsit de inimă?
-Într-un fel,da.Este o poziţie de forţă.Dar cred că înţelegi că-i doar o prefăcătorie.
-Uneori,nu sunt sigură.Voi ţine seama însă de cele ce mi-ai spus.
-Bine.Pentru că mi-ar plăcea să te văd înnebunindu-l puţin,dacă adoptă o astfel de atitudine de forţă.
-Fii liniştit,îi spuse ea,zâmbind sec.Sunt foarte bună la aşa ceva.
Câteva minute mai târziu,ea şi Douglas părăseau avionul şi coborau pe scara escamotabilă,pe pistă.Sam alerga înaintea lor,lătrând în semn de bun venit,spre un bărbat tânăr şi înalt care venea în întâmpinarea lor,mişcându-se cu graţia unei feline.Douglas îi puse mâna pe talie şi atingerea o făcu să tresară,în ciuda puloverului gros pe care-l purta.
-Eşti în închisoarea mea acum,spuse el.Sper să te distrezi mai bine decât am făcut-o eu,în celula ta.Elgiva privi posomorâtă peisajul tropical.
-Îţi voi face la fel de multe necazuri câte mi-ai pricinuit tu.
-Atunci va trebui să te seduc din nou.
-Nu mă vei seduce,câtă vreme vei avea intenţia să pui mâna pe domeniul MacRoth.
-Oh,cred că te voi convinge să accepţi punctul meu de vedere.
-Eşti un drac încăpăţânat,recunosc asta.Aerul era destul de cald şi înmiresmat, chiar şi fără vorbăria lui Douglas despre seducţie.Îi era prea cald în hainele ei de lână.Deasupra lor un imens avion comercial zbură spre soare,cu motoarele ambalate puternic.Elgiva îşi acoperi urechile şi privi spre bărbatul care venise să-i întâmpine.Părul lung,negru şi lucios,îi cădea în plete pe spate,dând un aer mai curând elegant decât straniu,ţinutei lui,completate de o cămaşă scrobită şi pantaloni albi,fără cusur.Schimbă cu Douglas o strângere de mână,aparent călduroasă,însoţită de un zâmbet rezervat dar sincer.Când zgomtoul avionului se pierdu în depărtare,Douglas făcu prezentările.Numele lui era Kash Santelli.
Vorbea limba engleză cu un accent ciudat,agreabil.Douglas preciza că Santelli administra mai multe dintre întreprinderile Kincaid şi era şeful personalului de pe insula sa privată.Insula lui Douglas,deci asta era destinaţia lor.Cel puţin acum avea un indiciu.Îşi răscoli memoria în legătură cu lucrurile spuse de Douglas despre această insulă.Ah,da,menţionase că se găsea în Marea Caraibilor.Dar unde anume? îşi amintea doar,din lecţiile de istorie,ca de o zonă tropicală unde piraţii îşi ascundeau sclavii şi prăzile.Elgiva dădu aprobator din cap.Ei bine,în cazul ăsta,locul i se potriva lui Douglas.El o luă de braţ şi o conduse spre un elicopter,în timp ce păşea între ea şi Kash Santelli,el îi reamintea lui Elgiva de

un general victorios,întorcându-se acasă.Un general din Wall Street.El şi Santelii discutau despre cotarea acţiunilor la bursă şi indici de preţuri,într-un limbaj atât de complicat încât se simţi,brusc,tributară unui acut sentiment de inferioritate.
Femeia ideală,în viziunea lui Douglas,ar fi trebuit să participe la conversaţie,nu să meargă alături de el,într-o tăcere deplină.Despre Elgiva însă nu se presupunea că ar fi fost acea fiinţă ideală.Douglas o considera doar o prizonieră şi asta numai pentru scurt timp.Ca să-şi alunge gândurile deprimante,ea îl studie pe Kash Santelii.Trăsăturile lui constituiau un amalgam exotic,nas coroiat,obraji delicaţi,ochi mari,oblici,care trădau o anumită descendenţă asiatică.Acei ochi erau negri,iar pielea lui aveau culoarea aurie a mierii de Terkleshire.El şi Douglas se adresau,unul altuia,pe numele mic.Douglas se părea că-l place şi are încredere în el.O ajută să urce în elicopterul mare,ce era marcat,pe o parte a fuzelajului cu numele Kincaid într-o emblemă aurită.O conduse spre unul dintre cele douăsprezece fotolii elegante,capitonate,apoi trecu în faţă să salute piloţii.
Sam se trânti pe podea,cu limba scoasă de căldură.Elgiva îi urmări pe piloţi,
vorbind cu însufleţire cu Douglas.Se părea că angajaţii lui erau în relaţii foarte amicale cu el deşi în acelaşi timp îi arătau mult respect.Kash Santelli se aşează lângă ea,arborând o expresie prevenitoare,dar nu neprietenoasă.Elgiva se plecă spre el şi şopti:
-Poţi să-mi spui,tinere,unde suntem? Ochii lui negri o măsurară surprinşi.Cu o voce profundă,frumos modulată,îi răspunse solemn:
-St.Thomas.Insulele Virgine.
-Şi încotro ne îndreptăm?
-Spre insula lui Douglas,la aproximativ o oră de zbor de aici.
Când Santelli îi aruncă o privire gravă,speculativă,ea îi explică:
-S-ar putea spune că sunt aici ca să-mi achit o datorie faţă de domnul Kincaid.
Nu sunt la curent cu planurile lui.Mi-ai putea da unele amănunte,în legătură cu insula? Privirea lui Santelli mărturisea o uimire crescândă.
-Ei bine,doamnă MacRoth...
-Tinere,spune-mi Elgiva.
-Elgiva.Nu prea înţeleg situaţia prezentă.De obicei Douglas merge acolo singur sau însoţit de membri apropiaţi ai familiei.Uneori are întâlniri de afaceri pe insulă,dar aceasta este prima oară când îşi aduce un prieten personal.
-Vrei să spui că nu-şi duce nici o prietenă mică şi blondă,să-i ţină de urât?
Oarecum amuzat,Santelli clătină din cap.Înainte de a mai putea adăuga ceva,
Douglas se întoarse.O prinse pe Elgiva de umăr şi se aşeză lângă ea.

-Ai grijă,Kash.Această femeie te-ar putea face să crezi că zâne scoţiene dansează
pe mormintele strămoşilor tăi.
-Strămoşii tăi n-au avut morminte,replică Elgiva,cu calm.
-Asta pentru că n-am avut strămoşi scoţieni.
-Ba da,dar amărâţii de ei s-au aruncat în Loch Talrigh,ca să nu moară arşi în castelul lor asediat.Au hrănit peştii.
-Care au făcut oficiul de salubrizare,nu?
-Pfui.Lacul trebuie să fi puţit ani întregi după aceea.În replică la privirea exasperată a ochilor mijiţi ai lui Douglas,ea zâmbi calm.Peste umărul lui zări ochii surprinşi ai lui Santelli.Acesta îi făcu semn din cap,părând impresionat.
Hmm,poate că,întocmai ca Audubon,el simţea că lui Douglas trebuie să i se impună o schimbare de atitudine.S-ar putea să găsească aici,aliaţi la care niciodată nu s-ar fi aşteptat.Şi nici o blondă n-o precedase,nu? Elgiva chicoti,
atrăgându-şi privirile tăioase ale lui Douglas,în timp ce elicopterul părăsea St.Thomas,zburând pe deasupra vastei întinderi albastre-verzui a Mării Caraibilor.Nici o blondă.Era un semn bun.

CAPITOLUL 8

La naiba,cum putea părea atât de neimpresionată de o vilă cu patruzeci de camere,plină cu piese de mobilier vechi autohton,de o armată de servitori şi de superbele plante tropicale,în plină floare? îi admira,deşi îl scotea din sărite,
expresia chipului ei,de o impasibilitate absolută.
Ea vizită vila,dând aprobator din cap,ca şi cum ar fi avut de-a face cu reprezentantul idiot al unui trib în curs de pacificare,când el îi arăta minunatele balcoane şi terase pardosite cu mozaic,fiecare având o superbă vedere la mare.
Ochii ei reci,de culoare aurie,îl contrariau neînregistrând nici cel mai mic semn de mirare.Erau în salonul principal,în faţa unui perete tăiat de numeroase arcade ornamentale,cu braţele întinse în bătaia brizei înmiresmate şi calde,îi istorisi cum ajunsese,odinioară,insula,în proprietatea unui pirat.
-Oho-ho,făcu ea,rece.Se simţi ridicol.În bibliotecă îi arătă tabloul de zece milioane de dolari al unui pictor impresionist la modă,artist ale cărui opere fusese sfătuit să le colecţioneze de către agenţii lui de investiţii.
-Foarte drăguţ,comentă ea.Dar nu ţi-ai putut permite un Monet?
Apoi se îndreptă spre rafturile cu cărţi şi citi câteva titluri.
-Iată aici,adevăratele subiecte de interes pentru Douglas Kincaid,anunţă ea,

bătând cu vârful degetelui,câteva cărţi.Biografiile unor oameni îndrăzneţi şi nemiloşi,care au făcut o grămadă de bani.
-Da,sunt un adevărat monstru,mormăi el.
Uită-te şi la cărţile de psihologie de pe celălalt perete.Tomul meu favorit poartă titlul Eu sunt bine situat -Tu eşti sărac.
O purtă prin cinematograful cu cincizeci de locuri şi cu dotări moderne.O duse în cea mai mare dintre sufrageriile pentru dineuri oficiale,ca să poată admira o masă din sticlă şi lemn poleit,la care era loc pentru o sută de invitaţi.O conduse jos,în holul mare,ce ocupa întreaga lăţime a clădirii,sperând s-o împresioneze cu papagalii din specii rare care reproducea salutul *„hello*”,balasându-se pe vergele din aur de paisprezece carate şi ciugulindu-şi penele în lumina soarelui ce pătrundea prin ferestrele cu arcade.
-Ce casă plăcută,observă Elgiva,fără entuziasm.Pentru un bărbat care nu are nici soţie,nici copii să-i ţină companie în ea.
-La dracu,n-am nevoie de altă companie,ripostă el.Te am pe tine.
Ieşiră afară şi făcură turul insulei,într-unul din jeep-urile albe şi strălucitoare; îi arătă laguna artificial creată,cascada,grădinile abundând de flori în culori vii, grămezile de nuci de cocos din palmierii înşiruiţi de-a lungul ţărmului,casele de oaspeţi şi piscinele lor aferente.Ea îşi exprima entuziasmul doar când vedea capre şi vaci păscând pe pajişti sau pe coastele dealurilor.
-Ai avea nevoie aici,şi de nişte oi,Douglas,remarcă ea.Ca să poată împuţina toate plantele astea de junglă.
Iritat,dar şi amuzat,el continuă turul insulei.Douglas îşi conduse jeep-ul la baza unor dealuri terasate,plantate cu pomi fructiferi.Un minut mai târziu parcă la ţărmul micului golf al insulei,unde,la un chei lung,se găseau ancorate un iaht de croazieră cu trei catarge şi o întreagă varietate de alte vase mai mici.
Ea citi numele înscrise pe prorele lor.*Premiul lui Kincaid,Câştigătorul lui Kincaid,Marea Afacere a lui Kincaid,Asul lui Kincaid*.Ea se întoarse spre el, mijindu-şi cu nevinovăţie ochii,în lumina soarelui de după-amiază.
-Ai de gând să-ţi scrii numele,undeva,şi pe prova mea?
-Da,replică el.*Marea Greşeală a lui Kincaid*.La auzul acestor cuvinte,ea izbucni în râs.La întoarcerea la vilă,era pregătit pentru o radicală schimbare a numelui ce-l atribuise însoţitoarei lui.
-Ţi-e cald? întrebă el cu o plăcere diabolică,urmărind-o cum trage de gulerul puloverului,încercând să şi-l depărteze de gât.Şuviţe umede de păr castaniu îi scăpaseră de sub basma şi îi atârnau pe frunte.Arăta îmbujorată şi infernal de

sexy,dar el ştia că,de fapt,se simte îngrozitor.Şi el se cocea în hainele lui groase,dar nu voia să admită asta.
-Da,mi-e puţin cald,recunoscu ea.Ridică o sprânceană.Nu m-ai lăsat să iau alte haine.Ce-o să îmbrac acum?
-Vei umbla goală,mai tot timpul,aşa că nu are importanţă lucrul ăsta.
Ea avu o tresărire de orgoliu,dar ochii ei vădeau îngrijorare şi teamă.
-Sper că n-ai de gând să-ţi baţi joc de minunatele simţăminte care ne-au legat,nu-i aşa?
-Pe ce căi aş putea face asta?
-Să te culci cu mine,doar din spirit de revanşă.Numai ca să dovedeşti că sunt obligată să fac tot ce vrei tu.Ea îi susţinu privirea cu fermitate,fără să se răsfeţe şi fără să-l provoace.El rezistă îndemnului de a o lua în braţe şi de a-i şterge din ochi acea privirea care-l răscolea,încercând,cu mari eforturi,să rămână impasibil, el spuse tăios:
-Orice s-ar întâmpla,va fi cu acordul tău total.Cu o iritare crescândă,adăugă:
Ţi-ai închipuit că am de gând să te încui în dormitorul meu şi să-ţi dau ordine? Mă crezi în stare de aşa ceva? Ea clătină din cap.
-Nu,dar ai metode mai subtile de a obţine ceea ce doreşti.Un bărbat nu trebuie să strângă tare burduful cimpoiului,dacă poate să scoată sunete melodioase,
manipulându-l cu delicateţe.Douglas o măsură din ochi,cu o consternare amuzată.
-Până acum,n-am prea avut noroc.Am obţinut doar nişte zgomote oribile.
Ea îl apucă strâns de braţ şi-l privi,pătrunzător,în ochi.
-De ce m-ai adus aici,Douglas? Ce vrei să fac?
-Încetează să pretinzi că nu te intresează luxul.Relaxează-te.Lasă-te să fii răsfăţată.Acordă-i o şansă,modului meu de viaţă.Ea păru şocată.
-Şi apoi?
-După ce voi rezolva problema cumpărării domeniului MacRoth,vom vorbi despre acel „*şi apoi*”.
-Dar poţi cumpăra proprietatea chiar acum,dacă vrei.Mai sunt numai două săptămâni până la expirarea termenului limită de confirmare a opţiunii.
-Fii drăguţă şi încetează să mai pui întrebări! Asta-i tot ce vreau! Fără întrebări.
-Dar...
-Femeie,eşti în stare să faci un câine să-şi muşte propria lui coadă!
-Pari scoţian sadea,când urli în halul ăsta.
-Şi să nu mai aud un cuvânt despre faptul că am strămoşi scoţieni!
Ea îşi puse mâinile în şolduri.

-Totdeauna zbieri la musafirii tăi? Presupun că toate femeile tale vin aici,ca să ţipi la ele,fără încetare.
-Da.Duzini de femei.Toate blonde.Toate...
-...delicate.Da,ştiu.
Ea zâmbi cu şiretenie,ca şi cum ar fi aflat ceva,dar nu voia să spună.
Douglas mormăi dezgustat şi o apucă din nou de mână.
-Grăbeşte-te,păpuşo.Trebuie să participăm la o prezentarea de modă.
-O prezentare de modă? întrebă ea,în timp ce el o trăgea de-a lungul holului.Dar de ce...
-Fără întrebări!Trebuia să ţină situaţia sub control.Cumva.Din păcate acest lucru, părea din ce în ce mai îndoielnic.

Elgiva se privi amuzată.Era îmbrăcată într-un soi de caftan alb,pe care-l simţea minunat de răcoros,pe pielea-i înfierbântată.Îi fusese adus în frumoasa ei cameră,tapetată în culori pastel,de către o cameristă într-o uniformă roşie.La exteriorul unui şir de uşi glisante se găsea o terasă cu o fântână arteziană în centrul ei.Dincolo de terasă,se putea auzi zgomtoul valurilor.O maimuţă mică scotea strigăte ascuţite dintr-un grup de arbuşti ornamentali din interiorul vilei.
Camerista,o femeie măruntă şi simpatică,ce vorbea cu un accent spaniol,o ajutase într-o cameră alăturată,să-şi schimbe hainele cu acel veşmânt ciudat.
Goală,sub caftanul larg,Elgiva o urmări,gânditoare,pe cameristă cum îi ia hainele şi le duce cu ea.Acele obiecte de îmbrăcăminte o făceau să-i fie dor de casă.Acum însă aşezată într-un fotoliu adânc de trestie,cu picioarele goale sprijinite pe o pernă de mătase,se simţea oarecum intrigată.Sorbea dintr-un pahar de cristal,plin cu apă minerală şi cuburi de gheaţă,ornamentat cu o felie de portocală,decupată artistic.Privi spre Douglas care-şi schimbase şi el hainele de lână,cu un caftan asemănător cu al ei.
Doar Douglas Kincaid îşi putea păstra o astfel de alură masculină într-un veşmânt atât de neobişnuit.Stătea lungit pe un divan,sprijinindu-se de nişte perne albastre.Îşi ţinea încrucişate picioarele desculţe,mari şi frumos proporţionate,ca şi restul trupului său.Bău o înghiţitură din propriul său pahar cu apă minerală şi oftă satisfăcut,trecându-şi mâna prin părul negru şi ciufulit.O făcea pe Elgiva
să-l asemene cu un şeic mulţumit,aşteptând să fie distrat de cadânele din haremul său.Numai că el continua s-o privească cu atenţie,ca şi cum ar fi fost singura membră a haremului.
-Şi acum? întrebă ea,apoi îşi muşcă buzele.Oh,îmi pare rău.Fără întrebări.

-Stai confortabil? Ea aprobă din cap.Bine.Îndată ce termini cu această mică obligaţie,poţi face un duş sau o baie fierbinte.Dădu din cap cu mărinimie.Ai propriul tău apartament.Vecin cu al meu.
-Vai,ce grijuliu eşti,Douglas.Ce vrei să spui cu „*această mică obligaţie*”?
Se auzi semnalul acustic al telefonului aşezat pe măsuţa de lângă divan.
El apăsă un buton şi vorbi în microfonul încorporat în fcarcasa aparatului.
-Da?
-Domnule K.totul este pregătit.
-Splendid,Gert.Vino s-o cunoşti pe Elgiva.Elgiva îşi corectă,politicoasă,ţinuta şi îşi puse picioarele pe pardoseala cu frumoase desene decorative,executate din dale de lemn mai deschise la culoare.La intrarea dinspre hol a salonului apăru o femeie masivă îmbrăcată într-un taior alb,cu dungi roşii,foarte discrete.Purta pantofi albi şi păşi cu zgomot pe podeaua de lemn.Avea părul tuns scurt şi asimetric,o buclă îi mângâia obrazul,în cealaltă parte se oprea deasupra urechii.
Era machiată perfect,iar bijuteriile-i constau din câteva obiecte din aur,părând foarte valoroase.Ducea într-o mână un dosar,un bloc-notes şi un stilou din aur.
Se îndreptă spre Elgiva,se opri şi întinse mâna.
-Bine aţi venit,doamnă.Sunt Gert Duval,directoarea executivă a domnului K.
Elgiva răspunse strângerii de mână.Femeia i-o apucase zdravăn şi,pentru o clipă,Elgiva fu tentată să-i sugereze să facă o vizită la cârciuma din Druradeen,în vederea unei întreceri la „*braţ de fier*” cu campionul local Timothy Kerr.Elgiva îşi menţinu strânsoarea şi continuă să înfrunte hotărâtă,privirea arogantă a lui Gert Duval.Încet,ochii ei căpătaseră o expresie de respect.
-Am văzut strângeri de mână mai prietenoase,între tipi gata să-şi strice mutrele în ring,comentă sec,Douglas.Avem aici vreo problemă? Gert făcu un pas înapoi.
-Vă rog să mă iertaţi,domnule.Mă tem că loialitatea mea,mă împiedică să uit că doamna v-a răpit.
-Apreciez o persoană atât de fidelă,îi spuse Elgiva,cu sinceritate.Dar n-ar trebui să mă condamni,înainte de a-mi cunoaşte toate motivele.
-Mai târziu,hotărî Douglas,cu o oarecare nerăbdare în voce.A avut motive, Gert.Crede-mă.Acum spune-mi,ai convocat consiliul de directori?
-Da.Vor sosi,cu toţii,în cursul nopţii,domnule.
-Bine.Mă voi întâlni cu ei mâine dimineaţă la orele zece.Vreau informaţii la zi, de la fiecare.Ne vom lansa din nou în afaceri.Pentru moment însă să vedem ce ai ales să poarte mica mea răpitoare.
-Am totul,de la lenjerie la toalete de gală.Şi bijuteriile pe care le-aţi cerut.
-Eşti nemaipomenită,Gert.Îţi mulţumesc.

-A fost o nimica toată,domnule.Sunt bucuroasă că v-aţi reîntors teafăr.
Elgiva o urmări pe Gert Duval aşezându-se într-un scaun cu spătarul drept.Ca şi Kash Santelli,ea se comporta cu respect dar fără teamă,cu prietenie dar fără servilism.Dacă Douglas era genul de om căruia i se arăta un astfel de devotament,cum se împăca asta cu imaginea ce o avea despre el,ca acaparator al domeniului ei,moştenit din strămoşi?
Ea îl iubea şi nu putea decât să spere că totul va fi bine.Ce avea însă de gând acum? El căscă.
-În regulă,Gert,cu ce începem?
-Cu costumele de baie,domnule.
-Hmm.Favoritele mele,alături de lenjerie,desigur,îi făcu semn lui Elgiva,având în ochi o privirea languroasă şi uşor maliţioasă.Alege ce-ţi place,păpuşo.Sau ia-le pe toate.Gert bătu din palme.În cameră intră un model purtând un minuscul bikini negru.Elgiva încercă un sentiment de stingherealã şi-i aruncă lui Douglas o privirea plină de subânţelesuri.
-Un spiriduş a făcut să intre la apă costumul ăsta.E vrăjit,are nişte dimensiuni incredibile.
-Credeam că doamna agreează genul ăsta de etalare al farmecelor personale, explică Gert,cu convingere.Elgiva zâmbi trist.
-Doamna era travestită,în acea rochie verde,în noaptea când l-a răpit pe patronul dumitale.De obicei,doamna nu-şi arată „*balcoanele”* în public.
-Modelul următor,spuse Douglas,înăbuşindu-şi râsul.Următoarea fată purta un bikini încă şi mai redus,câteva şireturi şi nişte triunghiuri de dimensiuni neglijabile,din material de culoare roşie.Elgiva oftă din rărunchi şi încercă să ignore roşeaţa care i se urca în obraji.
-Nu pot purta aşa ceva,îi spuse ea lui Douglas.Biata mea piele albă s-ar arde în nişte locuri,pe care nici măcar nu mi le pot imagina.
-Eu pot,afirmă,vesel,Douglas.
-Cred că am apreciat greşit gusturile doamnei,recunoscu Gert.
Elgiva îşi încrucişă mâinile în poală şi o privi cu un aer de demnitate calmă.
-În actualele circumstanţe,îţi înţeleg antipatia faţă de mine.Dar te rog să-mi permiţi să-mi stabilesc reputaţia în baza mai multor elemente nu doar a aparenţelor unei singure nopţi.Gert părea perplexă.
-Poate îţi va plăcea următoarea alegere.Al treilea model purta un costum întreg, simplu,gen maiou,dintr-un material albastru cu reflexe mate.Deşi era strâmt şi se mula pe fiecare curbă a trupului,părea absolut decent în raport cu celelalte.
Elgiva dădu,febril,din cap.Gert o privi cu o curiozitate crescândă.

-Se livrează în cinci culori diferite.
-Ia din fiecare culoare câte unul,exclamă Douglas.Elgiva bău o înghiţitură de apă minerală îngheţată şi se străduí să nu caşte gura la el.Douglas îi studie chipul şi pe buze îi apăru,încet,un zâmbet victorios.
-E plăcut să fii bogat,murmură el.Te poate face să-ţi reconsideri opiniile.
Deci acesta era scopul lui.Să-i câștige încrederea şi loialitatea,mituind-o cu cadouri.Mâinile lui Elgiva se crispară pe pahar.Dacă ar fi iubit-o ar fi ştiut deja că n-avea nevoie de cadouri şi că acestea n-ar fi făcut-o fericită,dacă şi persista,în continuare,să cumpere domeniul MacRoth.
-Nu mai vreau să văd altceva,rosti ea,brusc,ridicându-se în picioare.Asta nu-ţi va folosi la nimic,Douglas.Păstrează-ţi cadourile..
-Nu intenţionez să-ţi câştig favorurile,afirmă el; părea însă surprins.Îşi puse coatele pe genunchi şi se aplecă în faţă,scrutând-o asemenea unui sultan nebunatic pe care,principala lui cadână,tocmai l-a scuipat în ochi.
-Aceasta trebuia să fie răzbunarea ta? întrebă ea.Să mă câștigi cu cadouri şi apoi să te amuzi că s-a confirmat regula ta de aur -oricine are un preţ,cu care poate fi cumpărat? El nu răspunse imediat,dar o clipă,chipul său căpătă o expresie de vinovăţie.Deci era adevărat,se gândi Elgiva,cu amărăciune..
-N-ai să reuşeşti,îi spuse ea,cu o voce joasă,iritată.Am reacţionat deja aşa cum ai dorit,la experimentul tău,prin care ai vrut să afli dacă m-a afectat singurătatea,şi acum ţii să vezi dacă sunt şi lacomă.Nu.Chipul lui se împietri într-o mască impasibilă.
-Nu lacomă.Realistă doar!Ea privi spre Gert care-şi urmărea patronul, încruntându-se gânditoare.
-Poţi să-mi arăţi apartamentul meu? o întrebă Elgiva.
Douglas se posomorî.Gert se foi jenată.
-Domnule K.?
-În regulă.Du-te.O încordare vădită i se citea pe chip în timp ce o privea pe Elgiva.Cameristele îţi vor aduce întreaga garderobă în apartamentul tău.Poţi s-o porţi sau să umbli goală.Nu-mi pasă.
-Doar amorul tău propriu contează,de al celorlalţi nu-ţi pasă,spuse Elgiva,cu vocea gâtuită,încercând să-şi oprească lacrimile de dezamăgire.Eşti dispus să oferi ceva,numai dacă aceasta te ajută la atingerea scopurilor tale,Douglas,un cadou însă nu serveşte,niciodată,unor astfel de intereste meschine.
Ea părăsi camera cu Gert grăbindu-se pe urmele ei.Elgiva auzi un zgomot de cristal care se sparge şi şi-l imagină pe Douglas aruncând pe podea paharul din care băuse.

-Vai,vai,niciodată n-a mai făcut asta,remarcă Gert,cu o voce joasă şi tensionată.
Ea ezită,apoi adăugă,ca şi cum ar fi vorbit cu ea însăşi.Poate că era timpul.Poate că,într-adevăr,aveţi dreptate,doamnă.
-Spune-mi Elgiva.
-Spune-mi Gert.Şi povesteşte-mi,cum de-l cunoşti atât de bine pe domnul K.
Elgiva se opri.În jurul ei,în holul elegant,papagalii trăncăneau şi plantele tropicale îşi etalau splendorile,întruchipând o lume,la fel de perfectă şi ireală,ca aceea creată de o zână.
-Îl înţeleg pentru că şi el are nevoie de propriile lui legende,în acelaşi fel în care eu am nevoie de ale mele,îi spuse ea lui Gret,cu un zâmbet

-De când îl cunoşti pe Douglas? îl întrebă Elgiva pe Kash Santelli.El rămase,o clipă,cu paharul de suc în mână şi o privi pe deasupra mesei de pe terasă,
încărcată cu un serviciu de ceai din argint şi porţelan.Venise s-o întrebe dacă micul dejun i se păruse mulţumitor.
Ea bănui că acceptase să stea jos deoarece o compătimea.După o noapte de nesomn,Elgiva ştia că nici măcar o rochie de vară de sorginte pariziană,nici îndemânarea cameristei care-i aranjase părul,nu puteau ascunde faptul că arăta rău.
-Am lucrat pentru el,de când am absolvit universitatea Harvard,acum şase ani,
răspunse,în cele din urmă,tânărul şi exoticul bărbat,cu acel accent cântat care conferea muzicalitate cuvintelor,înainte de asta,ei bine,am locuit la proprietatea lui Audubon în Virginia,de la vârsta de zece ani,aşa că,de-a lungul anilor,am avut ocazia să-l văd de mai multe ori pe Douglas.Aş putea spune că l-am cunoscut dintotdeauna.Când ea încercă să-şi reprime curiozitatea,el zâmbi,deşi ochii lui negri îşi păstrară aceeaşi privire precaută.Ea presupuse că nu şi-o pierdeau niciodată.
-Când aveam zece ani,Douglas şi Audubon m-au salvat dintr-un bordel din Vietnam,îi spuse Kash.În vremea aceea erau amândoi în armata americană.
-Oh;înţeleg.Elgiva îşi aplecă uşor capul şi împinse,cu furculiţa grea de argint,
bucăţile de fructe tăiate din farfurie.Încercă să-şi controleze senzaţia de şoc şi de dezamăgire.Un bordel.Douglas fusese la un bordel.
-El şi Audubon îşi căutau doar un prieten,adăugă Kash.Ea înălţă capul şi îl văzu studiind-o cu atenţie.Elgiva suspină şi puse furculiţa în farfurie.
-N-aş vrea să mă crezi o persoană naivă,nici că ideea m-a şocat cumva.
-De ce nu? Pe mine mă dezgustă.Sunt dezgustat la gândul că există oameni obligaţi să se vândă,ei şi copiii lor.La reacţia ei surprinsă,el confirmă,calm,din

cap.Mama a murit la puţin timp după naşterea mea.A fost prostituată.Jumătate vietnameză,jumătate egipteană.Râse trist.Povestea acestei intersante combinaţii rasiale,rămâne pentru altă dată.Expresia i se aspri.Tatăl meu a fost american, evident însă nu un soldat.Presupun că lui Douglas şi lui Audubon le-a fost milă de mine.M-au scos ilegal din Vietnam.
-Deci ai fost crescut într-un bordel,se aventură Elgiva,cu inima plină de simpatie şi înţelegere.Ochii lui negri îi susţinură privirea fără să clipească.
-Da.Şi am lucrat în bordel.Soarta copiilor din ţările sărace este,adeseori,foarte tristă Elgiva.Mai ales pentru băieţii mici şi frumoşi.Elgiva îşi ridică un pahar cu apă la buze şi bău o înghiţitură zdravănă,încercând să se calmeze.Nu reuşi.Lăsă paharul jos şi îi apucă mâna lui Kash Santelli.
-Dispreţuiesc pe cei care fac rău copiilor!Te compătimesc atât de mult! îţi doresc să ai parte de fericire,ca să uiţi acele amintiri teribile.Sper că ai o prietenă care te iubeşte şi te înţelege.El păru surprins de această ieşire intempestivă.
-Ei bine,ştiu pe mai mulţi care mă înţeleg,n-aş putea spune însă că dragostea ocupă un loc preponderent în sufletele lor.Elgiva îşi retrase mâna şi roşi.
-Of,am fost incredibil de directă şi de curioasă.Iartă-mă.
Ochii lui însă o priveau cu afecţiune.
-Acum înţeleg de ce Douglas te consideră atât de deosebită,afirmă el,încet.Eşti într-adevăr,o persoană drăguţă şi caritabilă.
-Dar n-am intenţionat să te fac să te simţi jenat.
-Nici vorbă de aşa ceva.În plus,nimeni nu poate spune când roşesc.Ochii îi luciră în timp ce îşi arătă cu degetul tenul de culoarea mierii.Un avantaj.Pentru documentare,numele meu complet este James Kashadlan Yung Santelli.
Multinaţional,nu-i aşa? O mamă vietnamezo-egipteană din Saigon şi un tată italo-american din New Jersey.Elgiva îşi îngropa fruntea în mâini şi îşi sprijini coatele pe masă.Evenimentele din viaţa lui Douglas se desfăşuraseră,uneori,sub auspicii cu totul inedite,pe care nu le-ar fi bănuit niciodată.
-Deci Douglas şi Audubon ţi-au asigurat o viaţă bună în America?
-Da.Douglas a plătit costul studiilor mele la Harvard.Audubon a fost un tată adoptiv minunat,dar nu avea rude apropiate.Familia mea a fost cea a lui Douglas Kincaid.Ea mi-a insuflat un anumit sentiment de rudenie.Elgiva râse sec.
-Atunci consideră-te şi tu scoţian.
-Pardon?
-Este vorba despre o mică dispută,între mine şi Douglas.N-are importanţă.Îşi luă şervetul de pânză din poală şi şi-l înfăşură în jurul degetelor cu gesturi

distrate,dar care mărturiseau şi o anumită încordare.Cum era Douglas,cu ani în urmă,înainte de avea succes?
-Foarte asemănător cu cel de azi.Impetuos.Dramatic.Plin de imaginaţie şi energie.Capabil să scoată ce era mai bun din oameni,convingându-i,în acelaşi timp,să facă ceea ce dorea el.Avea nevoie de toate acestea pentru a supravieţui în lumea afacerilor.După ce a revenit din armată,la Chicago,a cumpărat,cu micile lui economii,o băcănie,într-un cartier foarte rău famat al oraşului.A trebuit să lupte cu bande de borfaşi,traficanţi de droguri,cu tot soiul de indivizi de cea mai joasă speţă,dar băcănia a continuat să funcţioneze.A obţinut chiar profituri.Treptat,a cumpărat şi a renovat alte imobile,pe aceeaşi stradă.În cinci ani a transformat acel cartier deocheat într-o oază de linişte şi curăţenie.
Fireşte,din treaba asta a câştigat şi mulţi bani.Kash făcu o pauză.
-Trebuie să înţelegi că majoritatea proiectelor lui Douglas au această dublă finalitate: de a obţine un profit,desigur,dar şi de a aduce îmbunătăţiri,de a crea noi facilităţi.Elgiva îl privi,simţindu-se tulburată şi confuză.
-Ştii ceva despre căminul pentru persoane handicapate,pe care l-a cumpărat acum câțiva ani? Acela care a fost demolat şi în locul lui s-a construit o parcare? S-au făcut numeroase insinuări neplăcute în ziarele americane.Mai mulţi pensionari au murit datorită stresului provocat de mutare.Kash confirmă din cap.
-Localul era o batjocură.Persoanele în vârstă se chinuiau acolo.Era adevărat că Douglas dorea amplasamentul,dar la fel de adevărat era şi faptul că,în acea clădire murise,cu mulţi ani înainte,tatăl lui,datorită unei supradoze de medicamente,administrate de un asistent sanitar beat.Tatăl lui rămăsese paralizat,în urma unei răni suferite la un meci de box,pe vremea când Douglas era doar un copil.
-Ştiam despre rana tatălui său.Elgiva îşi duse mâna la gât.Dar nu mi s-a spus că a murit în modul ăsta cumplit.
-Din cele ce mi-a povestit Douglas,şi lucrul ăsta îl discută foarte rar,tatăl lui devenise prea neajutorat ca să mai poată fi îngrijit acasă.Familia habar nu avea că îl ducea într-un cămin-spital gospodărit mizerabil.
-Astfel că,ani mai târziu,Douglas l-a cumpărat şi l-a închis.
-Da.Şi a mutat pensionarii într-o clădire mult mai potrivită.Stresul provocat de această operaţie n-a fost prevăzut de nimeni.Douglas s-a îngrozit de cele întâmplate.
-Dar nu s-a apărat.
-Nu,deoarece ar fi trebuit să aducă în discuţie cele păţite de tatăl său.Este foarte discret în privinţa familiei lui.

-Şi în legătură cu viaţa lui personală.Ea îmbrăţişă cu privirea peisajul: marea şi grădinile şi,dincolo de perimetrul terenului aparţinând vilei centrale,pe dealuri, acoperişurile de ţiglă roşie ale caselor de oaspeţi care se iveau printre copaci.El voia să cumpere domeniul MacRoth şi să-l transforme în versiunea scoţiană a acestui paradis.Va avea acolo un loc unde să se izoleze, ca şi aici.Nu era un om nemilos,ci doar unul care nu-şi putea permite să aibă prea multă încredere în restul lumii.

-Ai adus ceva nou în viaţa lui,comentă Kash,gânditor.Poate doreşte să-şi schimbe viaţa.Îşi privi ceasul elegant de la mână.Acum însă este pe cale să înceapă una din întâlnirile maraton de afaceri.Trebuie să plec.Se ridică.Mă îndoiesc că,până mâine,îl vei mai vedea pe Douglas.Are de recuperat multe rămâneri în urmă,datorate acestei neaşteptate şi aş adăuga,necesare,vacanţe.

Elgiva zâmbi printr-o ceaţă de lacrimi.

-Mulţumesc,Kash.Nu-ţi face griji pentru mine.Îţi sunt recunoscătoare.

El îi atinse umărul.

-În viaţă,momentele de revelaţie sunt uneori mărunte şi,la început,trec neobservate.Ai răbdare.O lăsă singură,în acea frumoasţa dimineaţă,gândindu-se lă Douglas,enigmaticul bărbat pe care-l iubea mai mult decât oricând.

După două zile de întâlniri neîntrerupte şi zeci de apeluri telefonice,Douglas simţi că-şi recâştigase controlul asupra afacerilor sale cu bătaie lungă,inclusiv cea referitoare la domeniul MacRoth.Animat de noile lui intenţii de a face compromisuri,Douglas amână luarea unei decizii în legătură cu această achiziţie. Era nerăbdător s-o întâlnească pe Elgiva,fie şi numai pentru a-i auzi vocea melodioasă şi învăluitoare ridicându-se,ca să-i reproşeze ceva din trecutul, prezentul sau viitorul său.Deoarece avea oameni care-i raportau fiecare pas al ei şi orice cuvânt pronunţat,află repede că se găsea pe malul lagunei,citind o carte. Douglas urmă o cărare croită prin grădini,îndepărtând,în trecere,ramurile de viţă încărcate cu flori şi ramurile tinere de palmier care-i atingeau pantalonii kaki şi cămaşa albă,de fapt costumul lui consacrat de golf.Îşi va face timp să joace,cu adevărat,golf,de îndată ce va construi un teren de golf fângă reşedinţa MacRoth. Laguna realizată artificial,părea scoasă dintr-un decor de la Hollywood, înconjurată de un şir des de copaci.La unul din capetele ei o cascadă mică se rostogolea peste o îngrămădire de stânci cenuşii.I se tăia respiraţia când o văzu pe Elgiva aşezată pe un colţ de stâncă ce se profila la vreo patru metri deasupra apei.Părul ei,cu frumoase reflexe roşcate şi aurii,era ţinut strâns de nişte piepteni de jad.Purta un şort verde,ce aducea mai degrabă a fustă-pantalon şi o bluză

albă,decoltată,fără mâneci.Elgiva într-o astfel de ţinută era nespus de provocatoare.Îşi ridică ochii de pe carte şi încremeni când îl văzu.O închise încet şi mâinile-i rămaseră pe ea,ascunzând coperta,dar nonşalanţa calculată a mişcărilor ei îl făcură bănuitor.
-Te pui la curent cu noi legende? întrebă el,pe un ton afabil,în timp ce se aşeza lângă ea.Uşoara notă de sarcasm îi dispăru din voce în momentul când îi întâlni privirea; expresia de simpatie din ochii ei îl lăsă fără grai.În acea clipă fu tentat să-i arunce cartea şi s-o îmbrăţişeze acolo,întinşi pe stânca încălzită de soare.
Simţea că ar fi putut face acest lucru cu uşurinţă.Ea se îmbujoră şi râse uşor.
-Aici e un loc minunat,Douglas.Făcu semn spre o frânghie lungă,legată de creanga groasă a unui copac,şi care sta suspendată deasupra centrului lagunei.În cadrul ăsta natural,pretinzi că eşti Tarzan? El zâmbi.
-Când eram puşti,obişnuiam să merg în vizită la o fermă,proprietatea bunicilor celui mai bun prieten al meu.Aveau un iaz,cu un leagăn care atârna deasupra lui.Îmi plăcea.
-Deci îţi reconstitui copilăria,nu-i aşa?
-Tot timpul,păpuşo.Cu jucării mai mari şi mai frumoase decât mi-am închipuit că ar putea exista vreodată.Îi atinse obrazul şi observă încântat,cum în ochii ei se aprinde un licăr de plăcere,ca răspuns la această mângâiere.Arăţi minunat.Îţi prieşte confortul.
-Trebuie să recunosc asta.Îmi place să pot face când vreau baie fierbinte; şi masaj în fiecare dimineaţă.Iar mâncarea pregătită de bucătarul tău este foarte bună.Şi hainele astea,suspină şi se privi,nu sunt prea rele.
O mângâie uşor,cu dosul degetelor,pe bărbie.
-Oare aceasta să fie femeia care,acum două zile,a ieşit ca o furtună din cameră, acuzându-mă că încerc să-i câştig afecţiunea cu cadouri?Elgiva ridică din umeri.
-Eram obosită şi puţin nervoasă din cauza celor întâmplate,cu o zi înainte.Îl privi fericită şi el simţi că se înfioară de plăcere.Ai terminat cu întâlnirile de afaceri?
-Da.Mi-ai simţit lipsa?
-Desigur.Trebuie să recunosc asta.Douglas zâmbi.Fusese exagerat de neliniştit din cauza amorului propriu,dus până la încăpăţânare.La noapte ea va fi în patul lui şi în continuare,lucrurile vor decurge perfect între ei.Se ridică şi întinse o mână.
-Ce-ar fi să ne întoarcem la vilă pentru nişte cocktail-uri şi puţin caviar? Apoi putem lua cina împreună; urmată de o lungă croazieră nocturnă cu iahtul.

-Mi-ar plăcea asta,Douglas,zău că da.Îi puse cartea sub braţ,îi apucă mâna şi fu în picioare.Apoi îi duse la buze palma lui mare şi o sărută.El îi zâmbi,cu un simţământ ameţitor de uşurare.
-Oh,Ell,va fi grozav.Brusc se aplecă şi o ridică în braţe.Mişcarea lui neaşteptată o făcu să scape cartea,care îi alunecă în poală.Douglas citi titlul: „*Conversaţii intime -Arta manipulării interlocutorilor prin aluzii sexual-erotice"*
-Of,Doamne,spuse ea,cu o voce mică.El o fulgeră cu privirea.
-La naiba.Naiba s-o ia.
-Cartea e din biblioteca ta.
-N-am citit-o niciodată.Am primit-o cadou.De ce nu-mi spui ce altceva ai mai învăţat din ea? Niscaiva jocuri de alcov,ca să mă prinzi din nou în cursă?
Ea clătină din cap cu ochii plini de amărăciune.Dar expresia ei rămânea una plină de încăpăţânare.
-Laşă-mă jos,prostule.Am încercat să combat focul cu foc.N-ar fi trebuit să te surprindă.
-Combate focul cu apă,păpuşo.El păşi pe marginea colţului de stâncă şi o aruncă în lagună.Surplusul de adrenalină,datorat enervării,mări forţa aruncării şi Elgiva ateriza chiar în mijlocul lagunei.Cu mişcări dezordonate,ea reuşi să apuce capătul frânghiei şi să se agaţe de ea.Îşi dădu părul din ochi şi-l privi cu un amestec de uimire şi teamă.Douglas îşi încrucişă braţele la piept.
-Cere-ţi scuze,îi ordonă el,laconic.Era de mirare că apa din jurul ei nu începea încă să fiarbă.Cu o mână lovea convulsiv suprafaţa apei,în timp ce cu cealaltă se ţinea de frânghie.Din gură îi ieşea un potop de cuvinte în gaelică şi după părerea lui,numai a scuze nu semănau.
-Te voi aştepta la vilă,când vei fi gata să spui că îţi pare rău,o anunţă el.
-N-ai decât.Şi ţine-ţi respiraţia până o să o fac.
-La revedere,păpuşo.El se întoarse la vilă,se izolă în apartamentul său şi începu să străbată,în sus şi în jos,imensul balcon,cu ochii spre grădina de dedesubt.O oră mai târziu,ea încă nu se întorsese.Dezgustat şi deprimat,Douglas se îndreptă spre sala de cinematograf,unde pregăti proiecţia unui vechi film cu gangsteri.
Apoi se prăbuşi într-un fotoliu din ultimele rânduri şi închise ochii.Pentru Elgiva,era încă inamicul public numărul unu.

De la locul ei,din centrul lagunei,Elgiva urmări apusul soarelui.Ea scoase un torent de înjurături dar din vocea ei se putea discerne o teamă crescândă.
Tremurând,privi nervoasă apa adâncă şi cascada învolburată.Scrută pădurea deasă din jurul pereţilor de stâncă.Locul era prea izolat; umbrele lungi ale

înserării îi confereau un aer ciudat şi misterios.Acasă,în Scoţia,bătrânii ar fi spus că noaptea,un astfel de loc,este bântuit de spiriduşi sau de acele spirite rele,verzi şi cu dinţi oribili,care -nu,nu,nu,n-avea de gând să se sperie singură cu asemenea prostii.Privi în jos.Capătul frânghiei plutea pe apă în jurul ei.Elgiva încropi un soi de laţ pe care şi-l trecu la subsuori,ca să-şi poată odihni ambele braţe.
Poate,întâmplător,a doua zi dimineaţa,va trece pe acolo vreun servitor.Va striga după ajutor.Dacă,până atunci,nu-i vor veni de hac spiriduşii.Elgiva scoase nişte gemete de protest împotriva amorului ei propriu.
Prefera să fie mâncată de spiriduşi decât să-i mărturisească lui Douglas că nu ştie să înoate.

CAPITOLUL 9

Douglas considera că un dormitor trebuie să fie un paradis de plăceri savurate în intimitate.În acest sanctuar,problemele legate de activitatea lui nu aveau acces; de aceea interzisese acolo faxurile,computerele şi monitoarele care afişau informaţii cu caracter financiar: valori bursiere şi rate de profit.
Mobilierul dormitorului de la vilă era simplu,elegant şi scump,o îmbinare fericită de lemn lăcuit şi sticlă mată.Rafturile erau burduşite cu reviste şi cărţi; romane ieftine,cuvinte încrucişate,jocuri.Într-o cameră alăturată dormitorului se găseau un biliard,aparate pentru jocuri video şi un ecran gigantic de televiziune, înconjurat de sofale pluşate.O altă cameră conţinea întreg aparatajul pentru pregătirea fizică a unui sportiv de performanţă şi printr-o uşă alăturată se ajungea într-o bucătărie utilată pentru satisfacerea gusturilor oricărui gurmand.
În dormitor,sub o pictură abstractă,în culori relaxante,era un pat imens,cu saltea cu apă,acoperit cu cearceafuri din mătase neagră şi o cuvertură din satin alb cu motive brodate,negre.Pe pardoseala lucitoare din marmură neagră erau covoare albe,atât de groase,încât labele mari ale lui Sam se afundau cu totul,când se întâmpla să treacă peste ele.
Douglas stătea în mijlocul patului,îmbrăcat într-un halat de mătase neagră,legat neglijent în jurul taliei şi boscorodea,fără vlagă,ceasornicul de argint de pe scrinul din cealaltă parte a camerei.Tocmai bătuse de unsprezece ori.La acea oră,Elgiva era,probabil,adormită în apartamentul ei,visând la noi căi şi mijloace pentru a-i face lui viaţa imposibilă.Incapabil să mai stea liniştit,Douglas se ridică şi deschise larg uşile de sticlă,din peretele ce da spre exterior.Briza nopţii pătrunse înăuntru purtând miresmele îmbătătoare ale oceanului şi grădinilor.Păşi în balconul enorm,pe care-l străbătu,în sus şi în jos,cu paşi mari şi nervoşi,

urmărit de propria-i umbră,în lumina lunii pline.La dracu' cu nehotărârea.Îşi va pune juriştii să redacteze actul de achiziţie al domeniului MacRoth.Chiar mâine.
Elgiva va fi nevoită să-şi abandoneze speranţele de realizare a unui compromis.
Vor trebui să se confrunte,amândoi,cu realitatea crudă a situaţiei; el va fi proprietarul domeniului,iar ea,dacă va dori să aibă acces la proprietate,va fi obligată să renunţe la planurile ei şi să accepte punctul lui de vedere.
În orice caz,cum ar fi putut ea să întreţină blestematul de domeniu? Ea şi fratele ei nu aveau bani; toate sentimentele bune din lume n-ar fi putut repara acoperişul stricat al clădirii principale sau renova camerele care ar fi trebuit să sufere această operaţie,cu douăzeci de ani în urmă.Ce i-ar displace mai mult: să-i vândă lui,domeniul,convinsă fiind că va avea grijă de el sau să vadă cum totul în jurul ei se duce pe apa sâmbetei?
Mormăi întunecat,pentru el însuşi: nici o amânare.Odată înlăturate din cale toate aiurelile astea,în legătură cu moştenirea ei,ea se va linişti.Va putea astfel continua,cu succes,relaţia cu ea,în singurul mod pe care-l ştia -prin preluarea controlului total al situaţiei.La interior,un clopoţel sună încet.Douglas se îndreptă spre un interfon şi acţiona un întrerupător.
-Da? Era Kash.
-Gert şi cu mine trebuie să te vedem.E important.Vocea îi suna aspru,din cauza efortului făcut ca să se controleze.
-Veniţi în apartamentul meu.Douglas îşi trase pantalonii de pijama şi îşi legă mai strâns halatul.Un minut mai târziu,deschidea impozantele uşi negre ale apartamentului,lăsându-i să intre pe cei doi vechi colaboratori ai săi.Gert,purtând o rochie foarte strictă,se încruntă la el.Kash,îmbrăcat în pulover şi pantaloni albi,părea răvăşit şi furios.Părul lui,de culoarea onixului,era neîmpletit şi îi atârna pe umeri în şuviţe dezordonate şi umede.Douglas îi măsură,pe amândoi,cu îngrijorare.
-Ce s-a întâmplat? Kash vorbi primul.
-Nu ne-am aşteptat nicidoată,ca frustrările tale personale să te conducă la o răzbunare ieftină.Nu-i stilul tău,Douglas şi nu ne place.Gert ţinea braţele rigide pe lângă corp,cu pumnii încleştaţi.
-Domnule K.,ceea ce aţi făcut este de-a dreptul decepţionant.Ştiu că Elgiva MacRoth v-a făcut multe dificultăţi,dar am văzut şi cât de încăpăţânat şi dur aţi fost cu ea.În ultimele două zile,am stat mult de vorbă amândouă şi am aflat şi punctul ei de vedere referitor la problema în cauză.Faceţi rău că râvniţi domeniul,domnule.Gert tremura,încercând să se stăpânească,dar vocea i se

ridică.Şi sunteţi demn de dispreţ pentru că aţi lăsat-o în lagună,deşi eraţi la curent cu faptul că nu ştie să înoate!Şocat,Douglas simţi că i se pune un nod în gât.
-Cum? Nu ştie să înoate? O apucă,pe Gert de braţ.Ea,e bine? Unde-i acum?
Gert şi Kash schimbară priviri mirate.
-În apartamentul ei,spuse Kash,repede.N-a păţit nimic.Am găsit-o în lagună,în timp ce-mi făceam plimbarea,înainte de culcare.Douglas era deja în drum spre uşă.Gert şi I Kash îl ajunseră din urmă şi îi tăiară calea.
-Doarme la ora asta,afirmă Gert.Vă rog domnule,era supărată şi obosită.Vă rog,n-o mai enervaţi în noaptea asta.E perfect sănătoasă.Am sunat la clinică şi i-am cerut lui Nina să-i trimită un tranchilizant uşor,ca să se relaxeze.
Acum,doarme.Vă rog.Douglas îi privi pe Gert şi Kash.
-Aţi găsit-o în lagună,atârnând de frânghie? Kash aprobă din cap.
-Se legase cu ea de subsuori.Datorită statului îndelungat în apa rece,avea crampe musculare,în rest se simţea bine.
-S-ar fi putut îneca.Dumnezeule,s-ar fi putut îneca.De ce nu mi-a spus? îşi trecu mâinile prin păr.N-am ştiut.A spus ea cumva,că atunci când am lăsat-o acolo,eu eram la curent cu faptul că nu ştia să înoate?
-Mi-a povestit că a căzut în apă accidental,preciză Kash,pe un ton sumbru.Am simţit însă că ceva nu este în regulă.Nu prea ştie să ascundă adevărul.Unul din paznici m-a ajutat s-o aduc la vilă.El a menţionat că te-a văzut venind de la lagună,târziu,în cursul după-amiezii.Am remarcat,din ochii lui Elgiva,că încerca să ascundă ceva şi asta m-a neliniştit.În cele din urmă,am făcut-o să recunoască,după multe insistenţe,că tu ai aruncat-o în apă.
Douglas se îndreptă spre un scaun şi se prăbuşi pe el.”*Aş fi putut s-o omor*”,se gândi el,cuprins de slăbiciune.
-A spus că eu eram la curent că nu ştia să înoate?
Gert îşi drese glasul,vădit stingherită.
-Nu.Ea a afirmat că nu eşti vinovat,dar în afară de asta,n-a vrut să mai comenteze incidentul.Am tras propriile noastre concluzii.
-Doamna nu este dintre acelea care împărtăşesc străinilor necazurile prin care trec,explică liniştit,Kash.Îţi cer scuze,pentru că Gert şi cu mine am reacţionat excesiv de vehement,dar din cele ce-am aflat despre Elgiva,am considerat că este genul de doamnă care,în orice împrejurări,va lupta să-ţi apere onoarea.Era foarte abătută şi ne-a cerut,în mod expres,să nu-ţi pomenim de acest incident.Noi am apreciat însă că nu-l putem trece cu vederea.Gert interveni, şovăitoare.

-Presupun că ne-am implicat prea mult.Domnule K.,vă cer scuze că m-am îndoit de dumneavoastră.
-Da,confirmă Kash.Douglas clătină din cap.
-Nu vă scuzaţi.Eram gata,gata,s-o ucid.Dumnezeule,oare am devenit un soi de tiran? Ce orgoliu stupid.Eu am provocat-o.Ar fi putut să-mi spună că nu ştie să înoate,dar am făcut-o să-i fie greu să recunoască,deschis,că are nevoie de ajutor.
-Se simte bine,repetă Gert,consolatoare.Mâine dimineaţă îi vei putea spune cât de mult regreţi incidentul.Te rog însă nu încerca s-o vezi în noaptea asta.N-ai face decât să înrăutăţeşti lucrurile.
-S-ar fi putut îneca.Douglas îşi luă capul în mâini.
Vă mulţumesc că mi-aţi vorbit despre asta.Acum,vă rog,plecaţi.Trebuie să mai reflectez la această problemă.Kash îi atinse umărul într-un gest tăcut de încurajare,apoi el şi Gert părăsiră camera.Douglas,mişcându-se ca în transă,ieşi pe balcon şi rămase,în lumina lunii,cu privirea îndreptată spre apartamentul lui Elgiva.Răscolit de emoţie la gândul urmărilor posibile ale acţiunilor sale,simţi că i se înmoaie genunchii şi fu nevoit să se sprijine de balustrada balconului.
Îşi dădu seama acum,cu certitudine absolută,că ar fi preferat să moară decât să i se întâmple ei,ceva.

Elgiva se mişcă încet,cu mintea uşor înceţoşată din cauza pilulei pe care i-o dăduse Gert.Clipi,se încruntă în întunericul camerei,fără să poată preciza ce o făcuse să se trezească.Pipăi cearceafurile reci de mătase şi îşi aranjă,distrată,
decolteul larg al cămăşii de noapte.Privind spre ceasul de pe noptieră,văzu că dormise mai multe ore.Întinzându-şi picioarele,unul dintre ele întâlni o piedică,
de dimensiuni mari,aşezată în colţul patului.Elgiva se ridică în coate şi scrută cu febrilitate întunericul.
-Douglas!El se sculă,clătinându-se puţin,păşi înainte şi se aşeză cu grijă lângă ea.Starea ei de ameţeală n-o împiedică să simtă puternicul miros de whisky pe care-l degaja,în timp ce se aplecă deasupra ei,sprijinindu-se cu un braţ de saltea.
-Ai băut niţel cam mult,spuse ea.Sau asta-i prea puţin spus? El chicoti.
-Pun pariu că da.M-am făcut praf,păpuşo.Hai,dă-i drumul,râzi de mine.Asta nu se întâmplă prea des.Elgiva suspină încet.Într-o astfel de situaţie,oamenii au tendinţa să-şi dezvăluie cele mai tainice ascunzişuri ale fiinţei lor.Jonathan răcnise la ea.Rob devenise comic sentimental.În puţinele ocazii când băuse prea mult,Elgiva plânsese şi se simţise singură.Îşi reţinu respiraţia.Ce va face Douglas? El îşi ţinea faţa apropiată de a ei şi păstra o tăcerea ce mărea tensiunea

atmosferei şi aşa încordată.Tremurând,Elgiva se lăsă pe spate.Încercă să găsească cuvintele cele mai potrivite.
-De ce ai băut? întrebă ea,cât mai calm cu putinţă.Ce te-a necăjit?
-Ai fi putut să te îneci.Vocea lui,uşor voalată,era incredibil de blândă şi plină de tristeţe.Cât pe ce să te ucid.O clipă,Elgiva rămase fără grai.
-Nu trebuia să afli.M-am ţinut de frânghie şi n-am păţit nimic.Din încăpățânare, n-am vrut să recunosc că nu ştiu să înot.Ceea ce s-a întâmplat nu-i din vina ta.
-Ba da.Te-am obligat să mi te împotriveşti.Eu sunt singurul vinovat.Cuvintele lui,rostite cu o voce răguşită,încărcată de regrete,o făcură să-l privească uimită.
Dacă acesta era adevăratul Douglas Kincaid,atunci,înainte,îl judecase complet greşit.
-Ell,îmi pare atât de rău.Îi puse mâna pe obraz şi o sărută uşor pe frunte.Elgiva descoperi că tremura la fel de tare ca şi ea.Îşi îngropă faţa în părul ei.Îi simţea respiraţia precipitată..Gânduri confuze se învălmăşeau în mintea ei şi aşa tulburată.O năpădi un val de tandră afecţiune.
-Oh,dragule,şopti ea,cu vocea întretăiată.Ce vrei să faci?
-Încerc să-ţi cer iertare.Îi mângâie părul cu o mână blândă,înduioşător de neîndemânatică.Te rog,iartă-mă.Nu te-aş fi lăsat niciodată în lagună,dacă mi-aş fi închipuit că nu ştii să înoţi.Elgiva îşi puse vârful degetelor pe buzele lui.
-Am ştiut asta,de atunci.Desigur că te iert.O podidiră lacrimile.Tu nu poţi înţelege de ce continui să lupt împotriva ta,iar eu nu pot pricepe de ce trebuie să ai putere absolută de decizie.Accentul ei deveni mai pregnant,iar vocea i se îngroşă,răguşită.
-Serios,Douglas,noi doi nu vom face niciodată compromisuri.Mai bine cumpără-domeniul şi apoi lasă-mă să plec.Nu mai suport situaţia asta.Sunt la capătul puterilor.O luă în braţe şi îşi ascunse faţa la pieptul ei.Zbuciumul lui evident o şocă pe Elgiva.Acesta nu mai era acel Douglas Kincaid care se mândrea cu stăpânirea oricărei situaţii.Cu mâini tremurânde,ea îi mângâie spatele,într-un gest consolator.
-Proprietatea este a ta.N-o mai cumpăr,murmură el,cu voce joasă.Jur.
Ea scoase o exclamaţie de uimire şi începu să plângă.
-Dragule,nu spune asta,dacă nu-i adevărat.Oh,Douglas.Îi mângâie obrazul cu mişcări rapide şi scurte.El o strânse convulsiv în braţe.
-Îţi jur,promise el.Vreau ca tu şi fratele tău să primiţi ceea ce vi se cuvine.Ştiu ce mult înseamnă asta pentru tine,cât de mult ţii la cei care trăiesc acolo.Am fost prea încăpățânat ca să recunosc că,uneori,doar sentimentele contează.

-Oh,Douglas.Se strădui să-l îndepărteze puţin,deoarece îmbrăţişarea lui focoasă îi tăiase respiraţia,apoi îi puse,sub bărbie,mâinile împreunate.Cu blândeţe îi ridică,încet,capul.Cu mintea învolburată de gândul unor imposibile speranţe,îl sărută cu pasiune.Îi dădu la o parte halatul şi îi mângâie spatele şi umerii puternici.El înlătură,încet,cuverturile care o acopereau.Se aşeză,apoi,în genunchi şi îi scoase,cu grijă,cămaşa de noapte.
-N-aş vrea s-o sfâșii şi pe asta,glumi el.Elgiva râse la acest preludiu ameţitor al plăcerii,lacrimile i se prelingeau de la colţurile ochilor,în timp ce el îi săruta trupul întins pe pat,fiecare gest al lui stârnindu-i noi senzaţii.Mâinile ei se plimbară pe mătasea pantalonilor lui de pijama,frământând pachetele de muşchi de sub aceştia.Sunetele guturale,însoţite de scurtele lui ,exclamaţii de satisfacţie, ca răspuns la acţiunea ei,amplificară tensiunea erotică a momentului.
Când îi desfăcu coapsele şi săvârşi acelaşi ritual de neinhibată iubire pe care-l mai îndeplinise o dată,ea îşi îngropă mâinile în părul lui şi trase cu putere,dorind ca senzaţiile ce le încerca să nu mai ia sfârşit.
-Ell,şopti el,răguşit,în vreme ce mâinile îi stimulau noi reacţii din partea ei.
Gemetele ei îl aduseră,de îndată,lângă ea; cu gesturi precipitate,îi scoase pantalonii de pijama.Cât despre el,fiecare mişcare a lui vădea o puternică emoţie;mâinile lui îi căutau mereu trupul şi când o pătrunse,graţie mângâierilor lui grijulii,ea era gata să-l primească.Mai târziu,ei rămaseră înlănţuiţi,într-o tăcută şi dulce somnolenţă,cu trupul lui greu şi posesiv deasupra ei.Dragostea ce o simţea pentru el,deplină şi nereţinută,o făcea să viseze cu ochii deschişi,la un viitor împreună cu acest bărbat.Ea îl sărută pe gât,în timp ce el se servea de părul ei ca de o pernă.Îi simţea pe umărul ei gol,respiraţia caldă şi liniştită; el începu să-i guste pielea cu mici lovituri de limbă care o făcură să se înfioare de plăcere.Se sărutară încet,cu multă tandreţe.Respirând uşor,Elgiva savura gustul gurii lui,în care predomina,fără dubii,aroma excelentului whisky *Casner*.
Când încetară să se sărute şi se priviră,amândoi începură să zâmbească.
-Eşti fosforescentă,murmură el.
-Da.Şi tu la fel.
-Eşti sigură că n-ai păţit nimic,după cele întâmplate în lagună?
-Da.Doar puţin cam sătulă de apă.
-Ce-ai zice de o baie,într-un loc mai sigur şi...cu apă mai mică?
-Ei bine,dacă mergi acolo cu mine,desigur.El începu să râdă,părând foarte încântat.Surprinsă şi curioasă,Elgiva îl mângâie cu mâini lacome.
-Opreşte-te,zână nesăţioasă,şopti el.Vino cu mine.Se ridică în picioare,

clătinându-se,îi apucă ambele mâini,cu un gest jucăuş şi posesiv şi o trase spre el.Ea sări din pat şi îl îmbrăţişa,simţindu-i deja reînvigorata lui erecţie.
El râse zgomotos şi o conduse afară,în lumina lunii.Acolo îi aştepta bazinul cu apă caldă.Scoase un strigăt când el o ridică şi o aşeză în apa călduţă.Porni încălzitorul şi ajutajele care asigurau circulaţia forţată a apei şi barbotarea,apoi sări lângă ea.Efectul cumulat al nopţii toride şi al trupului cald al lui Douglas făcu ca,în scurt timp,încălzitorul să pară inutil.Sub acţiunea conjugată a apei bolborosind sub ea şi a lui Douglas,alături,sărutând-o -fără a mai pomeni ce făcea cu mâinile -Elgiva se destinse complet.
Nu-şi putuse închipui vreodată că există astfel de plăceri cu efect hipnotic; o atât de perfectă armonie interioară în care dragostea şi dorinţa evoluau la unison.Şi ce sugestii îi murmura la ureche! Simpla lor sugerare era extraordinar de excitantă.
El nu ştia,de fapt,că oferea dulciuri exotice unei femei care nu gustase nici măcar zahărul.Ea se auzi,ca în transă,adresându-i-se.
-Am putea? Ai vrea? Mi-ar plăcea.Luna se pregătea să apună.Păsările de noapte încetaseră să cânte şi liniştea profundă era tulburată doar de şoaptele de dragoste ce se auzeau din balcon.Întunericul deveni mai adânc,mai intim.
Înainte de a adormi,cu capul pe umărul lui Douglas,întinsă alături de el,pe o saltea,scoasă afară într-un moment de inspiraţie,Elgiva zâmbi unui gând ascuns.
Douglas Kincaid se dovedise demn de o reputaţie legendară.

Elgiva stătea nemişcată în bazinul de înot,bucuroasă să simtă sub tălpi plăcile albastre de faianţă,îi zâmbi lui Douglas care plutea pe spate,cu capul între braţele ei.Ochii îi erau feriţi de soare,de sânii ei goi.
-Sper să ai dreptate,în legătură cu tehnica asta de tratare a mahmurelii,îi spuse ea,pe un ton glumeţ.El chicoti,cu nasul băgat sub unul din sânii ei.
-Dacă nu de altceva,cel puţin pentru că face recuperarea teribil de distractivă.
Îi atinse,cu buzele,pielea din acea zonă sensibilă şi Elgiva suspină de plăcere.
Lumea era plină de senzaţii vibrante; se simţea înconjurată de o frumuseţe eterică.Copaci umbroşi împrejmuiau aleea pavată cu piatră,cu aspect rustic, din jurul bazinului.Ei aruncau pete de umbră pe şezlongurile şi pe costumele de baie pe care,ea şi Douglas şi le scoseseră,de îndată ce rămăseseră singuri în interiorul incintei protejate de ziduri înalte din piatră.Acesta era domeniul strict privat al lui Douglas,complet izolat,având la unul din capete,o mică şi cochetă cabană de piatră cenuşie.Acolo luaseră prânzul,aşezaţi unul lângă altul,la o masă frumos

aranjată de servitori,înainte de venirea lor.Fusese o experienţă inedită pentru Elgiva,să mănânce goală; mai ales desertul.
Îi puse o mână pe pieptul lui Douglas şi îi admiră trupul,cu o privire înflăcărată.
Dacă avea ocazia,acesta se dovedea la fel de expert în a se relaxa ca şi atunci când se îndeletnicea cu alte activităţi.Braţele lui musculoase îi pluteau de o parte şi alta a trupului,nemişcate,iar cu picioarele bătea apa limpede,asemenea unor mici zbateri eficace deşi cam păroase.Era sigură că o ispitea deliberat,lăsându-şi picioarele să-i plutească uşor desfăcute.N-o deranja exhibiţionismul lui oarecum obscen şi-i admira fizicul cu care îl înzestrase natura.Acele părţi ale anatomiei lui,situate sub nivelul apei,erau atrăgătoare,dar ceea ce se vedea deasupra liniei lui de plutire era de-a dreptul uimitor.
-Îmi plac insulele făcute de trupul tău,îi spuse ea.Îl simţi zâmbind,cu buzele lipite dedesubtul sânului ei.Vai,vai,uite ce efect au avut vorbele mele.Cred că una din insule e zguduită de un uşor cutremur.
-Acea insulă este un vulcan.
-Periculos?
-S-ar putea spune şi asta.
-Poate ar trebui să-l privesc mai îndeaproape.Alunecându-şi mâinile sub trupul lui,îl ţinu nemişcat,în timp ce păşea pe lângă el,în josul lui.Era excitant să se gândească la intimităţile din care dorea să se împărtăşească.Şi totodată neliniştitor.Cu o noapte înainte şi în acea dimineaţă el îi acordase o atenţie plină de altruism; avusese iniţiativa jocurilor amoroase în bine cunoscutul lui stil,plin de siguranţă şi de delicateţe.Ea se îngrijora de faptul că el ar putea descoperi lipsa ei de experienţă în materie,dacă nu va încerca,în replică,unele manevre mai îndrăzneţe.Cum l-ar putea păstra,dacă nu se va dovedi la fel de sofisticată ca micile şi blondele canditate la măritiş?
Nu prea ştia însă cum să-şi anunţe intenţiile,; „*Douglas,vreau să-ţi capturez monstrul din Loch Ness?*” Nu,nu merge.Elgiva închise ochii şi bolborosi:
-Mai bine încerc să fac ceva,ca să îmblânzesc spiritele mânioase ale vulcanului.
-Oh,Ell.Vocea lui purta amprenta unei bucurii anticipate.Eşti o grozavă cititoare de gânduri.Deci şi el se întrebase,când se va hotărî ea să facă ceva mai mult decât să-l privească plină de adoraţie.Elgiva dădu din cap încurajându-se pe sine.Dacă dorea să înveţe un nou model de tricotaj,pur şi simplu se apuca să-l lucreze,plină de entuziasm.În acelaşi stil,avea de gând să-l abordeze şi pe Douglas,în clipa de faţă.El scoase un răcnet de durere şi surpriză,apoi se ridică în picioare în apă.Elgiva îşi pierdu echilibrul şi căzu într-o parte.Cu mare

repeziciune,el o readuse în poziţia iniţială.Tuşind şi scuipând ea reuşi să-i remarce totuşi expresia de profundă nemulţumire ce i se citea pe chip.
-Ce-ai încercat,n-a fost prea distractiv,Ell.Credeam că facem dragoste,nu că ne ţinem de farse neroade.Ea se simţea mai mult decât stingherită.Ar fi dorit să dispară.
-N-am vrut să-ţi fac rău.Iartă-mă.Restul explicaţiilor i se opriră în gât.Ruşinea era prea mare.Se întoarse repede şi îşi stropi cu apă faţa încinsă.Trupul şi-l simţea rigid,ca şi cum s-ar fi transformat într-o pavăză.
-Ce te-a făcut să crezi că mi-ar plăcea să fiu ronţăit ca un ştiulete de porumb? întrebă el,mirat şi scos din sărite.
-Îmi pare tare rău.N-am să mai fac,îţi promit.
-Bine,bine,prima dată însă de ce ai făcut-o? îşi dădu cu apă pe faţă,spălându-şi lacrimile provocate de mânioasa ei tentativă de autoapărare.De unde ar fi putut şti cum să procedeze? Nu avusese niciodată ocazia să înveţe!
-Ţi-am spus că-mi pare rău,Douglas.N-ai vrea să nu mai discuţi despre asta?
Îşi auzi tremurul înecat al vocii şi înghiţi în sec,stăpânindu-şi plânsul.La naiba.
Brusc,el veni aproape,în spatele ei.O apucă cu mâinile de umeri,ţinând-o delicat dar ferm.
-Cred că e nevoie să-mi dai o explicaţie,murmură el cu o voce domoală.Am oricum,o mulţime de bănuieli.Deci,trebuie să mi le confirmi.Ea scoase o exclamaţie de necaz.
-Of! îmi închipuiam că mă descurc atât de bine! Nu-mi mai lipseşte,acum decât o etichetă pe frunte pe care să scrie: *„Atenţie! Iubită fără experienţă erotică!”*
-Ell,Ell,ssst,o linişit el.Mâinile lui o mângâiau uşor.Eşti minunată.Dar mi-am dat seama încă din Scoţia,că ai mai mult entuziasm decât cunoştinţe tehnice.
-Da,confirmă ea,dând trist din cap.Şi această lipsă este mai evidentă decât credeam.
-Există doar un singur motiv pentru care,o femeie îndrăgostită,cu apetit erotic,se poate simţi stânjenită după doisprezece ani de căsătorie.Îşi puse braţele în jurul ei şi-i şopti la ureche: Jonathan nu ţi-a oferit prea multe ocazii să exersezi.
Umerii ei se plecară.
-Nu vreau să-l vorbesc de rău.În multe alte privinţe,a fost bun cu mine.
-Acesta va fi secretul nostru,Ell.Nu vreau să bârfesc pe socoteala greşelilor lui Jonathan.Încerc doar să te înţeleg şi să te ajut să te simţi mai bine.O răsuci spre el şi-i trase capul pe umărul lui.Ţinând-o strâns îi şopti: Eşti fantastică,Ell.Ce nu ştii,te pot învăţa eu.Nicidoată n-am fost mai fericit sau mai satisfăcut.Sper că şi tu simţi la fel.

-Oh,da,şopti ea,abia auzit,negăsind cuvinte potrivite să-şi exprime sentimentele. Dar continui să te supăr cu greşelile mele.O strânse mai tare în chip de uşor reproş.
-Totdeauna spun,nici un câştig fără durere.La urma urmei,îmi plac încercările riscante.Elgiva râse slab.
-Care s-ar putea încheia cu nişte cicatrice permanente pe vulcanul tău.
-Am mai multe pe mine decât Vezuviul.
-Ştiu,dragule,dar vreau să am grijă de fiecare părticică din tine.
O sărută.Elgiva îl îmbrăţişă şi îi spuse cu o încetineală dureroasă.
-Îţi voi povesti,Douglas,cu ce am fost obişnuită.Vei afla totul.Ea privi în altă parte,ca să nu-i mai vadă expresia de compasiune dulce-amară din ochi şi se strădui să-şi menţină vocea la o tonalitate normală.În noaptea nunţii Jonathan mi-a spus: „*Ellie,acum stai liniştită.Nu va dura decât un minut*.” Şi...atât a durat.
-Vai,Ell.
-Şi asta a fost,mai mult sau mai puţin,atitudinea lui în următorii doisprezece ani. Îmi spunea: „*Ellie,vrei să-ţi scoţi rochia*?” Sau,”*Ellie,am o mică problemă care mă ţine treaz.*”Acestea erau mijloacele prin care,în mod politicos,îşi cerea voie. Presupun că ai acum o imagine destul de fidelă a ceea ce urma după aceea.
-Da,scumpo,îmi pare rău,şopti Douglas.El clătină din cap.Ochi lui negri erau plini de remuşcări.Ai trecut de la relaţii sexuale politiocase cu un soţ manierat,la asaltul lasciv şi impetuos al unui străin cu temperament vulcanic.Nici nu-i de mirare că te-ai simţit ameninţată de mine,acolo,în Scoţia.
-Nu ameninţată.Copleşită.Erau momente când aveam impresia că barele celulei tale stăteau gata,gata să se topească sub focul privirilor pe care mi le aruncai.Nu după mult timp însă mă rugam ca lucrul ăsta să se întâmple.Douglas îşi plimbă mâinile de-a lungul spatelui ei,apoi îi prinse fesele în plame.O trase spre el.Ea chicoti,văzându-i expresia pofticioasă.O purtă spre locul cu apă mai mică.
-Ascultă-ţi profesorul,fată voinică şi vei învăţa tot ce-ai vrut să ştii vreodată. Întâi,îţi voi arăta cum să îmblânzeşti vulcanul.Apoi te voi învăţa să înoţi.
-Să înot? Ce legătură e între a face dragoste şi a înota? El îi făcu cu ochiul.
-Totul depinde de felul cum înveţi să dai din mâini şi din picioare.
-La naiba! exclamă ea,încet şi îl sărută.

Anumite lucruri mărunte îl făceau să o iubească şi mai mult.De pildă,atracţia ei,fără complexe de vinovăţie,pentru mâncare.Modul agreabil (şi neigienic!!) în care îi folosea periuţa lui de dinţi; felul cum îl scărpina pe spinare şi torcea,ca o pisică mare şi fericită,când el îi da cu ojă pe unghiile degetelor de la picioare.

Faptul că nu pretindea că înţelege probleme financiare complexe,dar nu ezita să-şi spună părerea în chestiuni de afaceri mărunte.
Îl încânta stilul aventurist în care juca Monopoly.Într-o ocazie,în timpul unui joc,îşi achiziţionase un bloc în zona Park Place şi îi percepuse,voioasă,o chirie exorbitantă când căzuse acolo.O iubea pentru refuzul ei de a avea regrete că nu urmase colegiul; pentru că era mândră de ceea ce era,că ştia ce era şi ce dorea în viaţă.Din păcate,ceea ce dorea,era să se întoarcă în Scoţia.
Şi asta nu pentru că spusese ceva anume; era felul în care vorbea despre apartamentul ei,prăvălia ei şi despre sat; despre reşedinţa MacRoth pe care era nerăbdătoare s-o revadă,acum,când ştia că-i va aprţine ei şi fratelui ei.
Douglas se întreba cât de greu i-ar fi să o convingă să trăiască în altă parte a lumii.Vru să-i vorbească de viitor,dar îşi impuse să mai aştepte.Noua încredere ce i-o câştigase era încă prea fragilă; trebuia să-i dea timp să creadă în el fără nici o rezervă.Se temea însă că,datorită experienţelor încercate în trecuta ei căsătorie,orice menţiune în legătură cu o nouă implicare,o va face să bată în retragere.Pentru prima dată în viaţă se simţea mulţumit,realizat şi răbdător.
Şi temător că o va pierde din cauza asta.La deşteptare,a doua zi dimineaţa,se pregătiră,ca de obicei,să facă dragoste.Era extraordinar să o simtă cum,pe jumătate adormită,cu gura îi căuta buzele,iar trupul ei răspundea deja solicitărilor mâinilor lui.După aceea,ea rămase deasupra lui,cu genunchii strângându-i şoldurile şi cu braţele încolăcite în jurul gâtului său puternic.
-Foarte instructiv,gânguri ea.Când era fericită,avea un accent şi mai pronunţat.
Douglas îi sărută vârful nasului.
-Ce-ai zice să plecăm la Londra,peste câteva ore?
-Chiar aşa? Sună ca şi cum ar fi vorba de un drum la băcanul din colţ.
-Asta şi este.Vom lua elicopterul până la St.Thomas,unde ne vom îmbarca în avionul meu personal.Vom viziona câteva filme,ne vom delecta cu o mâncare excelentă,vom trage un pui de somn şi „*voila*”! Vom fi la Londra.Strălucirea din ochii ei îi dezvălui gândul ei nemărturisit,că Londra era aproape de casă.
-Şi apoi?
-Am ceva de lucru la biroul meu din Londra.Trebuie să mă întâlnesc cu un grup de investitori în legătură cu un lanţ de magazine universale pe care vreau să-l achiziţionez în Europa.”*Unde vor vinde tricotaje Elgiva MacRoth*”,completă el în gând.Douglas o clătină uşor şi urmări cu plăcere cum i se balansau sânii.
-Poţi să-ţi petreci ziua la cumpărături.Îi voi spune şoferului să te ducă la cele mai elegante magazine din oraş.Poţi să-ţi cumperi ce vrei.
-Nu vreau să-ţi cheltuiesc banii,Douglas.M-aş simţi ca o femeie întreţinută.

-Aşa? Şi eu am fost bărbatul tău întreţinut,aproape două săptămâni.Nu vrei să fim chit?
-Răule,distorsionezi înţelesul cuvântului.Nu împinse lucrurile mai departe,dar refuzul ei de a accepta stilul lui de viaţă,îl îngrijoră.
-Mă lipseşti de plăcerea de a te trimite la cumpărături.Cel puţin du-te şi cască gura la vitrine,dacă conştiinţa ta intransigentă te împiedică să cheltuieşti o nimica toată din imensa mea avere.
-Ha! Îl vei pune pe şofer să noteze tot ce m-ar interesa,iar mai apoi,vei trimite pe cineva să facă acele cumpărături,pentru mine.El îi aruncă o privire exasperată.
-Se pare că mă cunoşti foarte bine.
-Nu.Îl sărută.Nu destul de bine.Te studiez însă.
Douglas o privi întunecat.”*Răbdare,Kincaid,răbdare*.”
-Atunci,probabil ştii că te voi duce în Scoţia,după ce voi termina treburile la Londra.
-Da! Ea zâmbi încântată.Îţi voi arăta toată regiunea.
Vom merge la reşedinţa MacRoth şi poate,tu şi fratele meu vă veţi împrieteni.
Oh,Douglas,îţi mulţumesc,îţi mulţumesc.Totul s-a aranjat atât de bine! Abia aştept să ajung acasă!
Îşi puse capul pe umărul lui şi-l îmbrăţişă.El o ţinu strâns,simţindu-se gelos pe locul şi moştenirea care ar fi putut s-o îndepărteze de el,dacă nu dădea dovadă de o mare prevedere.

CAPITOLUL 10

-Am vizitat Londra şi înainte,îi spuse ea,în dimineaţa următoare.Dar niciodată în felul ăsta.Douglas o urmărea,zâmbitor şi senin,cum se agita în marele salon al somptuosului apartament de hotel,ce le fusese atribuit,simţul ei artistic încercând să recepteze eleganţa de brocart şi aur a Vechii Lumi.În acea zi se simţea deosebit de fericită; vorbise la telefon cu fratele ei şi îl convinsese s-o întâlnească,a doua zi,în Scoţia.Douglas considera că pasul următor pentru câştigarea afecţiunii neabătute a Elgivei,trebuia să fie stabilirea unor relaţii de prietenie cu Rob MacRoth.Deocamdată nu voia să se gândească la asta.Dorea doar să se bucure,privind-o.Un halat lung,străveziu îi flutura în jurul gleznelor.
Lumina filtrată prin perdelele de mătase ce acopereau fereastra înaltă,îi creau o aură aurie în creştetul capului.Ea era propria ei creaţie,propria ei operă de
artă şi cine l-ar fi putut blama că nu voia să împartă cu nimeni,această imagine a ei? Un cunoscător avea dreptul să fie egoist când era vorba de o capodoperă.

Douglas îşi potrivi butonii de manşetă din aur şi îşi îndreptă vesta neagră.Îşi îmbrăcă haina neagră a costumului superb croit şi suspină nemulţumit,întârziase deja la întâlnirea de la ora nouă dimineaţa din biroul său londonez,cartierul general al lui *British Kincaid*.Pentru prima dată,după mai mulţi ani,n-avea chef să lucreze.
-Şoferul te va aştepta la ora zece,îi reaminti el,lui Elgiva.Aş dori să mergi la cumpărături.Ea veni spre el şi-l sărută,cu tărie,pe gură.
-La treabă cu tine,dragule.Voi vizita muzeele.
-Foarte bine.Dar când ajungi la Fordham,lasă-l cel puţin,pe custode,să fie ghidul tău personal.Totul este aranjat.Fă asta pentru mine.Vreau să spun,că ar trebui
Să capăt ceva,în schimbul banilor pe care i-am donat muzeului său.
-Eşti un bărbat caritabil,Douglas,îi spuse ea,amuzată,dar şi cu o nuanţă de reproş.El mormăi.
-Pragmatic.
-Vom mai vedea noi.Ea îl sărută din nou,folosindu-şi limba în cel mai plăcut mod cu putinţă,astfel încât,la ieşirea din apartament,era atât de distrat,
că se ciocni pe culoar cu un chelner şi-l dădu jos.Douglas îl ajută să se ridice,
nu-i luă în seamă potopul de scuze şi-i băgă în mână o bancnotă de o sută de lire sterline,lăsându-l mut de uimire.Apoi plecă,fluierând melodia unui dans scoţian.

-Se pare că apreciaţi legendele legate de aceste pietre preţioase mai mult decât frumuseţea şi valoarea lor intrinsecă,îi spuse lui Elgiva,micul şi vioiul custode de la Fordham.Aceasta zâmbi.
-Oh,n-am nimic împotriva bijuteriilor frumoase,dar legendele sunt mai uşor de păstrat în siguranţă.Arătă spre casetele de sticlă groasă fixate solid în pardoseala de marmură.Nu credeţi că am dreptate? Bărbatul cel micuţ chicoti.
-Într-adevăr,aşa e.Îşi continuară drumul prin sălile muzeului.Aceasta este una din cele mai frumoase colecţii din lumea,de pietre preţioase celebre,menţiona custodele.Ajunseră la o casetă care conţinea un colier strălucitor din diamante,de forma unor picături de lacrimi.
-Sunt extraordinare,şopti Elgiva,uimită.
-Sunt *Lacrimile Simonei*.Comandate de tatăl unei baronese franceze,ca dar de consolare că se căsătorea cu un bărbat pe care nu-l plăcea.Există şi un colier cu care face pereche,denumit *Zâmbetele Simonei*.I-a fost făcut cadou de soţul ei,la a zece aniversare a căsătoriei,ce s-a dovedit,în final,foarte fericită.Colierul *Zâmbetele Simonei* e format din safire superbe.Elgiva ridică repede ochii.
Safire.Se strădui să nu se strâmbe.

-Aveţi aici,*Zâmbetele Simonei*? Custodele păru surprins.
-Cum? Nu.Credeam că ştiţi.Domnul Kincaid a negociat cumpărarea lui de la un colecţionar arab,unul din patronii noştri.Cred că vânzarea a fost finalizată săptămâna trecută.Elgiva îl privi.Un simţământ de dezamăgire,de neîmplinire,îi cuprinse sufletul,deşi îşi spunea să nu dea prea mare importanţă afacerii încheiate de Douglas.Dar bucuria vizitei la Londra şi speranţele ei de viitor suferiră o vizibilă diminuare.Prin urmare el continua să-şi completeze colecţia.
Încă mai dorea safire pentru o soţie blondă,cu ochi albaştri.Îşi duse vârful degetului la colţul unui ochi de culoarea chihlimbarului.Se părea că lipsa de preferinţe pentru anumite culori a lui Douglas nu durase prea mult timp.
Îşi întârzie întoarcerea la hotel.Îi ceru şoferului s-o conducă în diferitele puncte istorice celebre ale oraşului pe care le vizită,prefăcându-se interesată.Gândurile ei erau în permanenţă legate de faptul că Douglas cumpărase şi mai multe safire.
Îşi spuse că nu era un copil,care să viseze cu ochii deschişi; avea treizeci şi patru de ani,era văduvă,o femeie de afaceri ce se întreţinea singură şi o persoană cu simţ practic,avizată să nu ţească o pânză grosolană când ceea ce se cerea,era o ţesătură de fineţea pânzei de păianjen.Douglas ţinea la ea,fără nici o îndoială.Dar nu era obligatoriu să o şi iubească.Uneori,un bărbat şi o femeie pot deveni amanţi,fără să fie îndrăgostiţi unul de altul; lucrul era cu atât mai valabil,în cazul când unul dintre ei era îndrăgostit fără speranţă de celălalt.

-Domnule,a sosit doctorul MacCannon.Vocea lui Gert era dulce şi suavă,ceea ce însemna că doctorul se găsea pe aproape.Alfel,Gert ar fi făcut anunţul cu tonul unui general.Douglas puse un teanc de hârtii,la care lucra,deoparte,pe un raft lucios din lemn de trandafir şi apăsă butonul din consola unui interfon.
-Gert,reîmprospătează-ţi memoria.
-Cercetări referitoare la genealogia familiei Kincaid.Aţi fixat o întâlnire ca să aflaţi ce a descoperit.L-am angajat de la universitatea din Edinburgh.E specialist în istoria Scoţiei.Douglas se simţi cuprins de surescitare.
-Pofteşte-l înăuntru.Un bărbat scund,rotofei,care aducea cu varianta scoţiană a doctorului Watson,pătrunse în biroul lambrisat,agitându-şi exuberant braţele scurte.Era îmbrăcat într-un pardesiu în carouri.Douglas se ridică şi îi întinse mâna.
-Încântat să vă cunosc doctore MacCannon.Sunt Douglas Kincaid.
Doctorul MacCannon îi strânse mâna cu efuziune şi zâmbi larg.Apoi tună:
-E o plăcere să fac cunoştinţa celui de al treizeci şi cincilea Duce de Talrigh,

descendent direct din Gregory the Wolf,rudă depărtată cu jumătate din vechii regi ai Scoţiei şi de drept,şeful clanului Kincaid.Se opri,încruntându-se solemn, apoi adăugă: Din care,o soartă crudă,n-a păstrat decât ramura americană.
Perpelx,Douglas întrebă încet:
-Deci este adevărat? A existat un clan Kincaid important,în Scoţia? Şi au fost cu toţii ucişi,cu excepţia unuia care a plecat în America?
-Da.Douglas făcu un gest spre un fotoliu.
-Vă rog,luaţi loc.Şi povestiţi-mi totul.În timp ce istoricul se prăbuşea în fotoliu, Douglas îl privea cu nedisimulată uimire.Se simţea cuprins de un sentiment de vinovăţie pe măsură ce-şi amintea cum se îndoise de spusele lui Elgiva şi cum îi combătuse încercările de a-l convinge de descendenţa lui scoţiană.
Abia aştepta să-i poată cere scuze.Dorea să-i vorbească despre mândria de care era cuprins la gândul că o astfel de descendenţă îl lega,într-un fel,şi de ea.
Douglas îşi puse ambele mâini pe birou şi se plecă spre doctorul MacCannon cu zeci de întrebări îngrămădindu-i-se pe limbă.Ştia însă ce trebuia să afle în primul rând.
-Excelentă treabă,doctore!
Spune-mi deci,cine au fost şobolanii care mi-au lichidat clanul?
Doctorul MacCannon clipi nedumerit la acest argou de gangsteri.Apoi îi căzu fisa.
-Oh,i-au lichidat,asta-i sigur! l-au lichidat,lăsându-l în viaţă doar pe Tammas Kincaid,pe care,apoi,l-au îmbarcat pe un vas cu destinaţia America! Au nimicit tot clanul şi au distrus castelul Talrigh!Douglas se plecă şi mai mult în faţă, fascinat şi totodată plin de resentimente împotriva acelui clan barbar care-i jefuise şi masacrase strămoşii,afectându-l,într-un fel şi pe el.
-Cine? întrebă el.Cine mi-a asasinat rudele? Istoricul îşi duse mâinile la piept,într-un gest dramatic.
-Marele şi puternicul clan MacRoth.

Telefonul sună în separeul rezervat micului dejun,la ora şase dimineaţa,în vreme ce Douglas ieşise să facă jogging.Elgiva privi posomorâtă,din faţa mâncării neatinse,spre aparat,dorind ca acesta să nu mai sune.Douglas închiriase acel apartament de hotel pe timp nelimitat,astfel că îşi instalase peste tot telefoane, ceea ce era,uneori,destul de neplăcut.El lăsase aparatul cu pricina,pe masa cu micul dejun,după ce băuse o ceaşcă cu cafea şi avusese o convorbire cu Gert,în legătură cu primirea unor mesaje.Întrucât telefonul continua să sune,Elgiva ridică receptorul.

-Bună dimineaţa,Gert.
-Bună dimineaţa,doamnă MacRoth.Pe fir este fratele dumitale.
Elgiva se încruntă,mirată.
-Mulţumesc.
-Ellie,din locul unde eşti,poţi vorbi liber? Vocea profundă a lui Rob era joasă şi enervată.
-Da.Ce s-a întâmplat?
-Unde-i nemernicul de Kincaid?
-A ieşit la alergare.Elgiva strângea atât de tare receptorul,încât o dureau degetele.Rob,ce este?
-Te-a minţit,Ellie.L-am supravegheat îndeaproape.Te-a indus în eroare cu aşa-zisa lui schimbare de atitudine şi s-a folosit de tine fără nici o remuşcare. Adună-ţi puterile şi fugi,înainte ca el să se întoarcă,Ellie.Voi veni cu camionul lui Duncan,la Londra,să te iau şi...
-Robbie! De ce anume îl învinovăţeşti pe Douglas? Elgiva se aplecă înainte,ca şi cum s-ar fi pregătit să primească o lovitură invizibilă.Vocea înceată şi aprigă a lui Rob şuieră în receptor.
-Kincaid a cumpărat domeniul,Ellie.L-a cumpărat ieri.

Gert împreună cu cei zece membrii ai personalului în subordine,îl aşteptau pe Douglas în holul hotelului.
-Bună dimineaţa,domnule K.,spuse Gert întinzându-i un prosop.
-Bună dimineaţa.Îşi şterse repede faţa şi îşi aruncă prosopul pe umăr.Preocupat de programul din acea zi,cu Elgiva,Douglas conduse o şedinţă de lucru fulger,în timp ce Gert şi subordonaţii ei îl urmau în ascensorul său privat.Se simţea ca un vas de război,însoţit de nişte mici remorchere astmatice.Termină şedinţa când liftul ajunse la destinaţie.
-Încă ceva,îi spuse Gert în timp ce păşea în hol.Doamna MacRoth,mi-a cerut să schimb itinerariul călătoriei de azi,în Scoţia.Am făcut noile aranjamente.
Douglas se opri şi se încruntă,surprins,la ea.
-Ce ţi-a cerut să faci?
-A solicitat ca pilotul să zboare spre munţi,nu spre satul ei.La o cabană de acolo.
Gert îl privi complice.”*Fosta ta închisoare*” îi transmise ea tacit,cu ochii plini de veselie.De asemenea,mi-a cerut ca hotelul să pregătească un pachet cu mâncare,pentru un popas de o noaptea acolo.M-am conformat.
-Foarte bine.Mulţumesc.Ne vom întoarce mâine după-amiază,târziu.

-Bon jour,Monsieur.Pe când traversa holul.Douglas smuci prosopul şi-l răsuci,cu violenţă,în mâini.Acum,că ştia istoria clanurilor Kincaid şi MacRoth,înţelegea de ce Elgiva n-ar fi vrut să-l iubească.Ce intenţiona să facă,să-l ducă înapoi la locul vechii lor dispute,ca el să-şi amintească toate conflictele lor? Să-i spună că un MacRoth n-ar putea iubi,niciodată,un Kincaid? Se opri în faţa uşilor apartamentului şi respiră profund,de câteva ori,ca să se calmeze.Răbdare.Compromis.Istoria nu se va mai repeta.De data aceasta,un Kincaid va fi învingătorul.

Elgiva simţea că-i vor ceda nervii dacă nu va afla,cât mai repede,adevărul,de la Doglas.Şezând lângă una dintre ferestrele mari ale elicopterului,ea mângâia capul auriu al lui Sam şi privea,neclintită,ţinutul muntos,în care apăreau,din loc în loc,mici ferme şi turme de oi.Pe un deal,din apropierea unui sat,se vedeau ruinele unui castel medieval.
-Vom vizita vestigii şi mai grandioase,îi promise ea lui Sam.O să vă iau,pe tine şi pe Douglas,chiar astăzi,într-o excursie la castelul *Talrigh*.Elgiva închise ochii şi auzi,din nou,cuvintele sinistre ale lui Rob: „*Da,du-l pe nemernic acolo.Îl vom aştepta.”*Înainte însă ca Douglas să se confrunte cu altcineva,ea trebuia să afle dacă într-adevăr o trădase; trecea prin chinurile iadului,era hotărâtă totuşi să-i acorde şansa unei explicaţii.Extenuată în urma efortului făcut ca să pară veselă,
Elgiva privi spre Douglas şi fu bucuroasă să-l vadă dormind.Era întins pe un scaun capitonat,rabatabil,aşezat lângă fereastra opusă şi avea urechile acoperite de nişte căşti audio.O încercă un acut sentiment de disperare; aşa cum era îmbrăcat,cu blugi,ghete de alpinism,pulover şi o scurtă groasă,matlasată,părea mai degrabă,unul din proprii ei conaţionali decât un intrus venit din alt mediu social.Ea purta un echipament de excursie similar,cu o scurtă căptuşită,
pufoasă,cu faţa dintr-un material lucios,argintiu.Era un cadou de la bărbatul care,probabil,o minţise.Se părea că singurul lucru despre care nu eludase adevărul,era relaţia dintre ei.Nu-i spusese niciodată că o iubeşte,nici nu-şi făcuse vreodată,un plan comun de viitor.Îşi întoarse privirea spre fereastră,fără să vadă nimic.Sam îşi puse botul pe genunchiul ei şi cu urechile pe jumătate ridicate urmări cu interes peisajul ce se desfăşura dedesubtul lor.Elgiva îl apucă de ceafă şi şopti:
-Asta-i ţara diabolicului Macbeth al lui Shakespeare,băiete.Dar de fapt,Macbeth n-a fost un rege rău.A domnit mulţi ani şi a fost apreciat de vasalii săi.Îşi sprijini obrazul de capul lui Sam.Aş dori ca adevărul să fie,totdeauna,mult mai plăcut decât legendele.

Elgiva nu-şi putea da seama,din tăcerea lui Douglas,dacă era uimit sau doar plictisit.Era atât de neliniştită,încât nici ea nu avea chef de vorbă.
Stăteau la marginea apelor întunecate ale lacului *Talrigh* şi priveau ruinele fantomatice ale castelului,ce se ridicau ca nişte formaţiuni geologice naturale din insula stâncoasă.Nivelul apei lacului care înconjura insula era la distanţă mică faţă de fundaţia castelului.O ceaţă uşoară se ridica din apă şi un soare capricios de după-amiază,apărea uneori din dosul norilor cenuşii ca să o lumineze, conferindu-i o transparenţă aparte.În astfel de ocazii,castelul părea învăluit într-o mantie argintie.Chiar ruinat fiind,era impozant.Turnuri maiestuoase se înălţau la colţurile zidurilor năruite; pătrate de lumină puteau fi văzute în locurile unde altădată erau ferestrele camerelor superioare.Elgiva privi spre Douglas şi spuse, pe un ton cât mai neutru cu putinţă:
-A fost construit în secolul al treisprezecelea.El aprobă din cap.
-Castelul *Talrigh*.Îşi întoarse către ea ochii întunecaţi,de nepătruns.Ai încercat să-mi spui,odată,că acesta a fost castelul celor din clanul Kincaid.
-Nu te-am adus aici să-ţi vorbesc despre evenimente istorice pe care nu vrei să le cunoşti,îi spuse ea,fără urmă de reproş în voce.Vino doar să vizităm locul.
El aprobă,fără să o piardă o clipă din ochi.
-Să-mi întind pe apă,vechiul meu cinism,în acelaşi fel ca pelerina lui Sir Walter Raleigh,pentru a putea trece?
-Nu.Poţi să-ţi pui cinismul într-o barcă cu vâsle.Elgiva privi spre cărarea de piatră,care se profila,sub nivelul apei,câțiva paşi mai încolo.Avea motive să nu-i pomenească de ea.Îşi consultă ceasul.Ceilalţi trebuiau să sosească în curând.
-Haide,spuse ea şi îi făcu semn s-o urmeze.Sub un pâlc de copaci,ea găsi o barcă hodorogită lăsată acolo,de un pescar,cu mult timp în urmă şi niciodată reclamată.
-Îmi pare bine că te-am învăţat să înoţi,mormăi Douglas,la jumătatea drumului pe lac.El vâslea cu mişcări precaute,ca şi cum s-ar fi temut ca barca să nu se desfacă în bucăţi,în orice moment.Sam,dacă strănuţi,n-o să te iert niciodată.
Mârâind,Sam se trase mai aproape de picioarele lui Elgiva şi privi nervos împrejur.Curând castelul se profila deasupra lor,aruncând o umbră rece.Părăsiră barca pe un ţărm pietros şi se îndreptară,cu Elgiva în chip de călăuză,pe o cărare în pantă,spre o intrare boltită,săpată în piatră.
-Bun venit în trecut,spuse ea,încet.Bătăile inimii i se iuţiră şi fu cuprinsă de un sentiment de teamă.Vântul sufla pe coridorul îngust care-i conducea către interiorul castelului.

-Aici este centrul reşedinţei,anunţă Elgiva.Odinioară acesta era marele salon.Imaginează-ţi-l având un tavan înalt,boltit,din grinzi masive de lemn şi cu pereţii acoperiţi de tapiţerii.Arătă spre două vetre de cămin,ca nişte caverne,de o parte şi de alta a salonului.
-Cu focuri vesele arzând acolo şi câinii stăpânului castelului stând încovrigaţi pe covoare în faţa căminelor.Cu un gest al mâinii,Elgiva indică nişte suporţi ciudaţi din piatră ce ieşeau din partea superioară a ungia dintre pereţi.Acolo era un balcon pentru menestreli.Aproape că poţi auzi muzica,dacă îţi pui la contribuţie imaginaţia.
-Îţi place locul ăsta,comentă Douglas.
-Ei bine,am un fel de sentiment de apartenenţă faţă de el.Este atât de departe de traseele turistice,încât foarte puţini vin să-l viziteze.Pentru noi cei care apreciem istoria,este un loc cu totul deosebit.
-Chiar dacă nu face parte din istoria clanului MacRoth? Încleştându-şi mâinile,ea îl privi cu o tristeţe crescândă.Sosise timpul să vorbească.
-Ei bine,noi cei din clanul MacRoth,ne-am pierdut castelul.A fost distrus de englezi.Era situat pe locul actualei reşedinţe.
-Şi ai adoptat,în loc,castelul ăsta?
-Da.Îşi băgă mâinile în buzunarele scurtei.Haide.Îl conduse într-o curte interioară,înconjurată de ziduri de piatră.Locaşurile în care,altădată,fuseseră şi ferestre,se căscau spre ei,din toate părţile,ca nişte orbite goale.Elgiva fu deconcertată de modul în care Douglas păşi spre centrul curţii şi rămase acolo,rotindu-şi maiestuos capul,pe măsură ce cerceta locurile.
Privirea i se opri asupra ei.Ochii îi luceau de mândrie şi satisfacţie,aveau o expresie posesivă,aproape sălbatică,ce părea s-o includă şi pe ea.
-Ell,spuse el,încet.Ştiu tot ce s-a întâmplat între clanurile MacRoth şi Kincaid.Îţi cer scuze că m-am îndoit de spusele tale.Am angajat pe cineva să verifice cele povestite de tine.Cunosc întreaga istorie,până la bătălia care a distrus acest castel.Elgiva se clătină,ca bătută de vânt şi-l privi,înţelegând dintr-o dată oroarea aceste dezvăluiri.
-Deci vrei să te răzbuni,rosti ea,cu o voce joasă,plină de furie.Înţeleg.De aceea m-ai minţit.El veni repede spre ea.
-Te-am minţit? Cum?
-Ai cumpărat ieri domeniul MacRoth! El se opri.Câteva secunde rămase tăcut şi încruntat.
-Da,spuse el,în cele din urmă.Trebuia să fie o surpriză.Cum naiba ai aflat?

-O surpriză? Ea începu să tremure de furie şi de dezamăgire.Hoţ fără inimă! Fratele meu n-a avut niciodată încredere în tine şi ţi-a supravegheat acţiunile,cu ajutorul unor prieteni de-ai lui din guvern! M-a sunat în dimineaţa asta şi mi-a spus ce-ai făcut!
-Reaminteşte-mi să-l strâng puţin de gât.În depărtare răsună o împuşcătură.
Elgiva se întoarse şi fugi spre o scară îngustă de piatră ce urca pe unul din ziduri.
-Justifică-ţi trădarea în faţa clanului meu,îi strigă ea lui Douglas.Faţă de ce-ţi vor face ei,ultima luptă dintre clanurile MacRoth şi Kincaid va apărea ca un adevărat picnic.I se opri Inima în gât când îl auzi pe Douglas urmând-o.Sam alerga în sus şi în jos prin curte şi lătra.Elgiva urcă până la metereze şi păşi pe pasarela de acces din piatră.Douglas apăru o clipă mai târziu.Ea se sprijini de zidul exterior,ca să-şi păstreze echilibrul şi se feri din calea lui.Înainta spre ea cu o expresie ameninţătoare.
-Nu-mi pasă dacă clanurile noastre au petrecut şapte secole încercând să se omoare unii pe alţii,spuse el cu mânie.Nu-mi pasă dacă ceea ce a mai rămas din clanul tău doreşte să isprăvească treaba începută de strămoşii lor.Dar tu,întinse o mână spre ea şi continuă să înainteze,am crezut că ai încredere în mine.
Elgiva ajunse într-un loc unde zidul,prăbuşit spre interior,bloca trecerea.
-Am avut! Şi drept răsplată,ţi-ai însuşit ceva la care ai promis să renunţi!
Răsună o a doua împuşcătură şi glonţul lovi zidul exterior,undeva,între ei.
Douglas se sprijini de coama zidului şi privi spre lac.Rămase cu gura căscată de mirare.Două duzini de oameni furioşi traversau lacul.Elgiva îi făcu cu mâna lui Rob care-i călăuzea pe cărarea întortocheată,ascunsă sub apă.Duncan îl urma, ducându-şi mama în cârcă;veneau apoi Andrew,doctorul Graham,John Callum, Richard Maxwell şi ceilalţi,inclusiv trei servitori bătrâni de la reşedinţa MacRoth care,dintotodeauna,fuseseră credincioşi lui Elgiva şi lui Rob.
-Au venit să te înfrunte,Douglas,n-o să-ţi poţi negocia salvarea din încurcătură.
Aşa că mai bine spunele adevărul despre planurile tale în legătură cu satul şi fermele,ca şi cu reşedinţa MacRoth.
-Dacă vor o bătălie,o vor avea.Dar de data asta,tu vei fi de partea mea.O apucă de încheietura mâinii şi o trase în jos pe scări.Fără să-i dea drumul,se îndreptă spre centrul curţii unde se opri sfidător.Când ea încercă să plece,o prinse de mijloc şi o ţinu nemişcată.
-Sam,du-te,comandă el,indicând un colţ îndepărtat al curţii.Sam ascultă,fără prea mult entuziasm.Opreşte-te.
-Nu vor face rău unui căţel nevinovat,spuse Elgiva,furioasă.

-Oh? Ochii îi luciră provocator.
-Cei din clanul MacRoth au ţinut castelul sub asediu ştiind că acolo mor de foame femei şi copii.
-Deoarece bărbaţii din clanul Kincaid au fost prea mândri ca să-şi recunoască înfrângerea!
-Şi voi,n-aţi avut o astfel de problemă,nu? Aţi furat o broşă,de mare valoare, aparţinând soţiei şefului clanului Kincaid şi apoi,aţi refuzat s-o înapoiaţi.
-Da,a fost doar o glumă a unor membri tineri ai clanului.Eram pe cale să negociem înapoierea bijuteriei,când voi,cei din clanul Kincaid,aţi chemat la o întâlnire jumătate din oamenii noştri -le-aţi oferit ospitalitate,clanul vostru a făcut-o -şi apoi i-aţi asasinat mişeleşte!
-Nu meritam să fim exilaţi de către Coroană pentru o singură greşeală! Cei din clanurile MacRoth şi Kincaid s-au omorât între ei de secole!
-Aţi încălcat codul de onoare când v-aţi atras duşmanii într-o astfel de capcană! Acordarea ospitalităţii,unui inamic,a echivalat,din totdeauna,cu un pact de armistiţiu!
-N-am încălcat regulile,le-am interpretat doar!
-Uf! Vorbeşti ca un adevărat Kincaid!
-N-ai nici o compasiune pentru femeile şi copii care au murit aici?
-Ba da,dar ei n-ar fi murit dacă s-ar fi predat! Cei din clanul MacRoth le-au oferit această şansă,pe care ei au refuzat-o!
-Poate că au preferat să moară pe pământ scoţian decât să fie trimişi în colonii,ca nişte criminali!
-Ar trebui să fii bucuros că Tammas Kincaid a fost capturat şi expediat să înceapă o viaţă nouă,altfel,astăzi n-ai fi decât o sclipire în ochiul unei stafii!
-Da,familia mea a supravieţuit,mulţumesc lui Dumnezeu.Noi,din clanul Kincaid, intonă el,ironic.Suntem răi.Ne-am întors.Şi acum,ca stăpân al acestui castel, n-am de gând să tolerez nici o tulburare din partea vreunui MacRoth.
Ca într-o scenă bine regizată,în acel moment Rob păşi în curte,cu cizmele de cauciuc şiroind de apă,cu mantaua lungă fluturând în vânt,în urma trupului său puternic şi cu pumnii încleştaţi.Ceilalţi se adunară în spatele lui.
-Bine aţi venit,membrii ai clanului MacRoth,rosti Douglas,cu voce tare.
Rob se opri la doi paşi în faţa lui,respirând greu din cauza furiei:
-Dă-i drumul surorii mele şi pregăteşte-te de luptă,Kincaid.
-O să dau curs,temporar,primei solicitări dar nu şi celei de a doua.Douglas o eliberă din strânsoarea braţului său,îi puse o mână pe umăr şi o împinse uşurel într-o parte.Îl privi drept în ochi pe Rob şi declară calm:

-N-am de gând să mă bat cu tine.Rob mormăi dispreţuitor:
-Eşti un Kincaid.Nimic nu ţi-ar plăcea mai mult decât să dovedeşti asta.Te vei bate.Douglas îşi lăsă braţele să-i atârne de-a lungul trupului.
-Nu.Pumnul lui Rob,catapultat cu iuţeala fulgerului,îl lovi pe Douglas în gură.
Acesta se clătină,dar nu făcu nici un gest de apărare sau de ripostă.Un şuvoi de sânge i se prelinse dintr-o tăietură din buza inferioară.
-Încetaţi! le ordonă Elgiva,scoasă din sărite.
-Hai să ne batem,tună Rob.Douglas îi aruncă un zâmbet protector.
-Pupă-mă pe scufiţă.Rob îl lovi din nou.Douglas fu gata să cadă.Recăpătându-şi echilibrul,se clătină ameţit dar nu făcu nici un gest de apărare.
Elgiva se repezi înainte.
-De ce? De ce faci asta? îl întrebă ea,apucându-l de haină.De ce nu ripostezi?
Sângerând puternic,cu ochi mijiţi de durere,el îşi întoarse privirea spre ea şi rosti încet:
-Pentru că unul din noi trebuie să facă un compromis,dacă vrem ca această duşmănie să ia sfârşit.Făcu o pauză,observându-i atent reacţiile.Pentru că e fratele tău şi nu vreau să-l lovesc.Pentru că te iubesc.Elgiva simţi că i se înmoaie genunchii.Îl privi pe Douglas în ochi până nu-l mai putu zări din cauza propriilor ei lacrimi.
Vag,ca printr-o ceaţă,îşi dădu seama că toţi se strâng în jurul lor,ca să-i observe şi să-i asculte.
-Dacă mă iubeşti,de ce ai cumpărat domeniul?
-”*Lupta şi vrăjitoria,nici una nu-i va salva*!” cită el.”*Numai adevărata dragoste va alina durerea şi va vindeca rănile trecutului,acele vechi dureri vor fi pe veci ostoite.”* El zâmbi obosit.În fiinţa mea se ascunde un actor,şi am o memorie bună,mai ales pentru versuri.Cercetătorul pe care l-am angajat,mi-a arătat poemul acela şi l-am citit de cel puţin douăzeci de ori.
-Dar încă nu....
-Ştiind cât de în serios iei istoria familiei tale,m-am temut că nu vei putea ierta niciodată.Am decis că este necesar unul din marile mele gesturi.
-Încearcă prin vorbărie,să iasă din încurcătură,Ellie,exclamă Rob.
Douglas nu-şi luă o clipă privirile de la ea.
-Nu,Ell.Acţiunea mea a avut un efect nescontat,asta-i tot.
Ea se întinse şi cu o mână tremurătoare îi şterse sângele de pe bărbie.
-Ce ţi-ai închipuit că voi face,când voi afla că mi-ai cumpărat căminul?
El îi apucă braţele şi o trase mai aproape.

-Mi-am închipuit că te vei mărita cu mine.Exclamaţii şi strigăte se făcură auzite în mulţimea din jurul lor.
-Curios mod de a gândi mai au şi americanii ăştia,spuse Duncan,rânjind.
-Cred că s-a sonat din cauza loviturilor primite de la Rob,observă Andrew.
-Loveşte-l din nou,ordonă doamna M.Elgiva îl ţinu şi mai zdravăn de haină.Douglas părea puţin cam răvăşit de puternicele lovituri primite de la Rob, lovituri care ar fi scos din circulaţie nişte adversari mai plăpânzi,dar nu era deloc tulburat sau incoerent.Să se mărite cu el?
-Ştiu că va trebui să convenim asupra unor schimbări în vieţile noastre,îi spuse el.Dar putem face asta.Te-ai gândit vreodată,să te măriţi cu mine? întrebă el.
Chiar dacă sunt un Kincaid?
Elgiva îl privi fără să clipească.
-Mă gândesc tot timpul la asta.În ciuda rănii dureroase de la gură,zâmbi larg,cu o expresie de uşurare întipărită pe faţă.
-Doamne,Ell,n-am ştiut.Am crezut...
-De ce ţi-aş fi spus? Ai zis că nu sunt blondă,n-am ochi albaştri,nu-s...
-...foarte aptă să rememorezi detalii,completă el.Altfel ţi-ai aminti că am spus toate astea,într-o vreme când mă acuzai de o grămadă de lucruri detestabile,mă porecleai în fel şi chip,îmi dădeai peste degete cu o bucată de lemn,mă îndopai cu mâncare şi te-ai prefăcut că dormi cu ocazia acelui ,,striptease" al meu.
Aş fi spus orice să mă răzbun,la rândul meu.
-Dar...safirele,pentru o blondă cu ochi albaştri.Douglas,ştiu că tocmai ai cumpărat o nouă piesă,ca să o adaugi colecţiei tale.Îi povesti ce-i relatase custodele muzeului.El chicoti.
-Colecţionez safire.Ar trebui să vezi însă colecţia mea de smaralde.Îi mângâie părul castaniu,cu ochii lucind la gândul unor planuri de viitor.Da,spuse el,cu o voce moale,vei purta cu plăcere safirele,dar vei fi încântată să poţi smaraldele.
-Ellie,e o cacialma,o preveni Rob,deşi părea el însuşi perplex.
Elgiva clătină capul nedumerită.
-Douglas ce te-a făcut să crezi că,prin cumpărarea domeniului MacRoth,care mi se cuvenea mie şi fratelui meu,mă vei convinge să mă mărit cu tine?
-Deoarece voiam să ţi-l ofer ca dar de logodnă.El tresări şi se corectă.Pentru că ţi-l ofer ca dar de logodnă.
-Vrei să spui că,dacă nu mă mărit cu tine,vei păstra domeniul?
-Acum îşi dezvăluie adevăratele lui planuri,rosti Rob,întunecat.
Elgiva privi mult timp în ochii uşor reprobatori ai lui Douglas.

-Nu asta avea de gând,Rob,şopti ea.Mi-ar fi dat domeniul înapoi,fie că acceptam sau nu,cererea în căsătorie.
-Sigur,interveni Duncan.A plătit pentru ceva ce ţi-ar fi aparţinut oricum,doar ca să ţi-l ofere în dar.A dat degeaba o grămadă de bani pe proprietatea bătrânului Angus,câtă vreme aceştia au trecut,conform prevederilor testamentare,la Banca Scoţiei.Deci Kincaid a făcut o donaţie Băncii Scoţiei,numai din considerente sentimentale! Aiureli,oameni bun! Astea-s basme!
Douglas continua să se uite în ochii ei.Părea complet detaşat de lumea exterioară şi Elgiva începuse să se simtă la fel.
-Am încredere în el,anunţă ea.Apoi,mai încet şi numai pentru el: Cred că nu-ţi mai displac basmele.Se ridică pe vârfuri şi-i sărută colţul nerănit al gurii.
O luă în braţe şi o ţinu strâns; cu gura lipită de urechea ei îi şopti cuvinte numai de ea auzite.
-Te iubesc,te iubesc,frumoasă MacRoth.
-Toată lumea se împrieteneşte cu domnul Kincaid,ordonă doamna M.,cu tonul ei profesoral.Dacă nu-şi onorează cererea,în căsătorie,atunci o să-i tragem o bătaie zdravănă.Elgiva se depărta puţin de Douglas şi îl privi disperată.
-Stai,aşteaptă...
-Mă iubeşti? întrebă el,reţinerile ei făcându-l să se încrunte.
-Of,dragule,nu vezi asta? Te iubesc atât de mult şi sunt totodată atât de amărâtă.
-Nu-i chiar formularea cea mai nimerită,pe care voiam s-o aud de la tine.
Ea îi luă faţa în mâini.
-Douglas,ai uitat? Poate nu voi fi în stare să fac copii.Cum te vei simţi atunci?
-Dezamăgit.Dar nu voi regreta că m-am căsătorit cu tine.Am ajutat să fie crescut Kash Santelli.Ştiu cum mă simt în postura de părinte adoptiv.Mă voi mulţumi cu atât.La urma urmelor,nu e obiceiul,la noi scoţienii,să luăm numele şefului nostru de clan? Adoptarea unor copii va constitui cea mai potrivită cale de a ne asigura că vor exista destui purtători ai numelui Kincaid,ca să ţină sub control pe cei din clanul MacRoth.Zâmbi maliţios.
-Rude de sânge sau nu,sunteţi teribil de asemănători ca temperament.Zâmbetul lui Douglas dispăru şi o privi cu seriozitate pe Elgiva.Mărit-te cu mine.Te iubesc.Voi fi bun cu tine şi cu toţi cei pe care-i iubeşti.Făcu o pauză şi se uită peste umărul ei spre Rob.Chiar şi cu el.Elgiva se întoarse ca să-şi privească fratele.Rob îşi mută privirea de la Douglas la ea.
-Dacă se căsătoreşte cu tine îl voi accepta,îi spuse Rob.Rămâne,totuşi,un Kincaid,Ellie.Eşti sigură că vrei să-i porţi numele?
Elgiva se răsuci cu faţa spre bărbatul care o ţinea atât de posesiv în braţe.

-Voi rămâne întotdeauna o MacRoth,murmură ea,pierzându-se în ochii frumoşi ca ai unui lup de Terkleshire,dar deloc sălbatici,cel puţin în acele clipe.Acei ochi,încruntaţi imperceptibili la răbufnirea ei de orogliu,îi promiteau să împartă cu ea secretele desfătării lor,tot restul vieţii ei.
-Voi rămâne întotdeauna o MacRoth,repetă ea,făcându-şi tonul mai puţin agresiv,dar n-am nimic împotrivă să port şi numele de Kincaid.Douglas o sărută. Apoi îşi ridică încet capul spre mulţimea înconjurătoare,dar privi pe deasupra ei ca şi cum s-ar fi adresat şi castelului şi spiritelor tuturor membrilor clanului Kincaid,care trăiseră şi muriseră acolo.
-Eu,Douglas Kincaid,duce de Talrigh,şef al clanului Kincaid,declar instituirea unei păci permanente între clanurile Kincaid şi MacRoth.Fie ca dragostea să aline ceea ce războiul şi vrăjitoria -şi răpirea -n-au putut să facă.Îşi coborî privirea spre Elgiva.Acum,Elgiva MacRoth,vrei să pecetluieşti acest tratat de pace,măritându-te cu mine? Elgiva îi trecu braţele în jurul gâtului şi îi spuse, zâmbind,că vrea.

Se aşezară în lumina lunii,lângă o veche fereastră,înfăşuraţi într-o cuvertură,strâns îmbrăţişaţi.Ea tremura puţin,datorită curentului care le trecea peste picioarele goale şi Douglas o trase mai aproape.Mulţumirea pe care o încerca îl făcu să chicotească încet.Avea o buză spartă,cheltuise o grămadă de bani pentru o proprietate de care nu avea nevoie şi pe care,apoi,o făcuse cadou.Acum petrecea noaptea într-unul din dormitoarele cumpărate şi dăruite,o cameră de culcare rece,plină cu mobilă urâtă în stil victorian şi îmbâcsită de praf.Totuşi,niciodată în viaţa nu fusese mai fericit.Elgiva îşi înclină capul şi-i dădu o sărutare fugară şi plină de grijă pe gura rănită.Mâinile ei îi masară spatele cu mişcări afectuoase.Îşi frecă sânii de pieptul lui gol şi-i aruncă,pe sub sprâncenele ridicate,o privire elocventă,echivalând cu o invitaţie fără echivoc.
El zâmbi.Apoi se strâmbă de durere.Zâmbi din nou,bucuros de norocul lui
-Douglas Kincaid,cred că eşti teribil de bine dispus în noaptea asta,îi spuse ea.
-Te iubesc atât de mult.Ochii ei se umeziră de fericire.
-Dragule,rămâi bine dispus.Voi face tot ce stă în puterile mele,ca să te păstrez aşa.Îi apucă mâinile şi-l trase spre un pat răvăşit,cu baldachin.Iubitule,sărmanul meu rănit,vino şi lasă ca adevărata dragoste să-ţi mai aline puţin durerea.
-Adevărata dragoste.Iar vorbim despre legende?
Ea îl trase pe pat,unde,în scurt timp,se găsiră intim îmbrăţişaţi sub cuverturi.
-Da,şi-ţi făgăduiesc ca,în viitor,alte legende să devină realitate,îl asigură ea.

Douglas simţi atingerea delicată,mângâietoare,a mâinilor ei şi-i văzu adoraţia din ochi.
-Te cred,şopti el.
-Asta trebuie să crezi,îmi voi petrece restul vieţii,arătându-ţi că o MacRoth ştie să-l facă,pe un Kincaid,nespus de fericit.
-Nu mai mult decât ştie un Kincaid să facă să dureze fericirea unei MacRoth.
-Asta-i cumva o provocare,Kincaid?
-Pun rămăşag că da,MacRoth.Şi el o sărută,doar ca să stârnească puţină agitaţie.

SFARSIT